

BURMESE
CLASSIC

တက္ကသိုလ်
နေ့ပေါင်းအောင်
ဆိုင်းတုံပွင့်လှိုင် ပလ္လေသံ

ဒုတိယအပိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၄/၂၀၀၂ (၁)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၇၆/၂၀၀၂ (၁)

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊

အုပ်စု-၄၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးညွန့်ဌေး၊ စိန်ပန်းမြိုင်စာပေ
၂၃(အေ) ဦးခကောင်းလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလှသိန်း၊ လှသိန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၂၊ ခါးလမ်း၊ သာယာကုန်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်အေပစ်ဆက်
၉၆/ခ၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်
ရန်ကုန်မြို့။

ဝက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလ္လေသီ

စာစဉ် (၆)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး .... ဒို့တာဝန်
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး .... ဒို့တာဝန်
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး .... ဒို့တာဝန်

နိုင်ငံထော်ပွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေ T ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်မနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

အခန်း (၇၄)

ထည်ပိုင်စွပ်သံကွင်း အကျဉ်းသမား

အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်၊ ရှင်ဘာဝန်ကျ နယ်မြေဖြစ်ကတည်းက ကျွန်ုပ် အာမမပြောလိုဘူးဘူး။ ကျွန်ုပ်ကို ဟာများကြားစရာရှိပါသလဲ။

နိုင်ငံချစ်နော်သည် ဖားလျားချထားသည့်ဆံပင်ကို ပြန်လည်ချွတ်လိုက်ပြီး ဆံထိုးကို ဆံပင်ထက်၌ ပြန်လည် ထိုးစိုက်လိုက်

ဆိုဆံထိုး၌ အဆိပ်များ ပါရှိနေမည်မှာ သေချာလှကြောင်း တုန့်တုတ် တွက်ချက်ပြီးပေပြီ။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က အေးစက်စက်ရယ်ပြီး.....

ဘာခိုး

၆ ကက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သခင်မအမေးခံရတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကြားပြီးပြီ။ သခင်မကို စစ်ဆေးရအောင် ကျုပ်ကိုလှူတီလို့ကတော့

‘ဖခင်ကြီးအနေနဲ့ ဘာမဆို သိနေတာပဲ။ ကျွန်မ ဟိမိနားတစ်ကောင်ကို သိတာလောက်ကတော့ ဘာမှမဆန်းပါဘူး’

‘ရန်သူအဖမ်းခံသွားရတဲ့လူဟာ အတိတ်မို့ ဆေးထိုးထောက်ရတာပဲ။ သခင်မက ဘာဖြစ်လို့ မသောက်တာလဲ’

နိုင်ချစ်နော် ကြက်သီးထည့်ပေးပါ။

ဓမ္မစားဖခင်ကြီး ကျွန်လို့ခေါ်သည် မိမိ အုတ်တံမေ့ဆေးထောက် မသောက် စုံစမ်းခိုင်းခြင်းပေတကား။

သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို ဖန်သို့ ဝိဆိုသည့်စကားကို လက်ထားကာ နိုင်ချစ်နော်က ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

‘အရပ်လေးချက်နားကို ကိုယ်စားပြုဘူးတဲ့ အလင်းဆောင် လေးယောက်စလုံးကို ကျွန်မ လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမာမာထန်ထန် စစ်ဆေးတာမျိုးတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး’

ယခု အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ မြောက်ပိုင်းအရပ်ချွန်ကို စီမံအုပ်ချုပ်ရသည့် ဥက္ကဋ္ဌ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ အုဏ အေးစက်စက်ရယ်သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေးအပ်လိုက်တဲ့ အခွင့်အာဏာကို သိမ်းမြန်းတာပဲ။ ဒါကိုသခင်မက ငြင်းဆန်ချင်သလား’

နိုင်ချစ်နော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အာဏာကို သူမသော့မကမည်သည့်ဂိုဏ်းသားကမျှ မငြင်းဆန်ရဲပေ။

ထို့ပြင် သူမသည် ဝမ်ဂေဟာ၌ အနေမျှားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဌာနချုပ်၌ စည်းကမ်းအပြောင်းအလဲရှိသည်များကို ဆူမအနေဖြင့် အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များလောက် မသိရှိနိုင်ခဲ့ပေ။

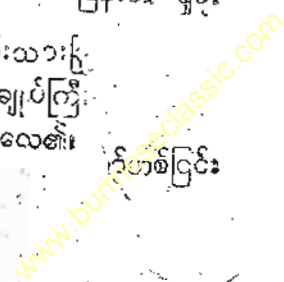
‘ကျွန်မက ဝမ်ဂေဟာထဲမှာ ဖခင်ကြီး ဝမ်ကျွန်းထန်ရဲ့သမီးအဖြစ် သွားပြုထားခံရလို့ ဌာနချုပ်က စည်းကမ်းအပြောင်းအလဲတွေကို ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး။ ဖခင်ကြီးက စစ်မေးခိုင်းတာဆိုရင်တော့ ခြေရမှာပေါ့’

နိုင်ချစ်နော် လေးသိပေတုသွားသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် ကျေနပ်စွာ ရယ်မောစကားပြော၏။

‘အတိတ်မေ့ဆေးကို ယူဆောင်သွားတဲ့လူက ဘယ်တော် သခင်မလေးပဲ။ သခင်မလေးက သခင်မလေးဆေး မတိုက်ဘူးလား’

‘တိုက်ပါတယ်။ အဖြစ်က ပြောရမှာ အလေးသားတွေဟာ ပါတယ်။ မြန်းတဲ့ ရှိခိုး’

နိုင်ချစ်နော်က ကျန်လှဂိုဏ်း၏ အကျဉ်းသားပြု အတိတ်မေ့ဆေးအတိုက်ခံရပုံနှင့် ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ထိုဆေးကို မည်သို့လုယူသွားပုံကို ရှင်းပြလေ၏။

ညီမလေးလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ပဲ တဲထဲကထွက်ခွာသွားရတယ်

သခင်မလေး အခုတယ်မှာရှိသလဲ

ကျွန်မက အဲဒီဘုန်းက ကျွန်လုဂိုဏ်းရဲ့ အကျဉ်းသား ဖြစ်နေတာပဲ။ သူ့ ဘယ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဥတ္တရအလံ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ ပြောစကားအရ သူသည် နိုင်ချစ်နော်အား အတိတ်ခမ ဆေးလုံး လာကျေးသည့် အင်္ကျီနီ ဘယ်ဆင်သူ သခင်မလေး ဆိုသူနှင့် လုံးဝမတွေ့ဆုံရသေးကြောင်း ဝင်ရှားလှပေသည်။

အထိုတ်ခမ ဆေးလုံး မဆောက်ခြင်းဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခဲ့လောက်အောင် ဖိဆန်ခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်

သွက်နေပါပြီဟု နိုင်ချစ်နော်တောင်း၏။
ခေါင်း၊
ခါးပေးမကို တင်ပြထားပါလျက် သူ့အား အာဇာနည်ဖိဆန်လက်မူပုံစုံနေချေပြီ။

သား အဲဒီဆေးလုံးကို သောက်ရရင် ရှင်နဲ့လဲ ခုလိုကို နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုပဲပြောချင်တယ်။ ကျွန်မ အတင်းအဓမ္မ အာဇာနည်ဖိဆန်သူအဖြစ် မစွပ်စွဲစေချင်

ချစ်နော်၏လေသံက တင်းမာသွားသည်။

ထို အတွက် အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ ညှိမည်းသော မျက်နှာသည် မည်းမှောင်သွား၏။

ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဒီလေသိနဲ့ဆက်ဆံသလား

ရှင်ကို ကျွန်မ လေးလေးစားစားပဲ ဆက်ဆံတယ် သိုးဝယ်ကို အပြစ်ရှာတဲ့ပုလ္လေလိုတော့ ကျွန်မကို မဆက်ဆံနဲ့။ နိုင်ချစ်နော်က ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောချလိုက်သည်။
ပြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟူသော သဘောမျိုးပင်။

သခင်မ ကျုပ်က တယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မရှာဘူး။ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ဂိုဏ်းမည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်သူကို တိတိကျကျပဲ အရေးယူရမယ်။

နိုင်ချစ်နော်က မသိမဲ မြင် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ကျွန်မက ဘာစည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်လို့လဲ

သခင်မ အဖမ်းခံသွားရပြီပဲ။ တစ်ဖက်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ သခင်မကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဘာမှမစစ်ဆေး မမေးမြန်းဘဲ ရှိခိုးပူဇော်ပြီး ပြန်လွှတ်ကြမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။

ရှင် အဲဒီလို သိမ်းကျုံးပြီး မစွပ်စွဲပါနဲ့

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့၏ တော်လှန်ခြင်း ခုံသံများကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို နီးလာသည်။

သူသည် ပြူးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးများဖြင့် နိုင်ချစ်နော် အား ဩဇာအာဏာသံအပြည့်အဝဖြင့် အော်ဟစ်ပြောကြားနေ သူအား လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် ခုစာင်ပေါ်မှဆင်းကာ နိုင်ချစ်နော်၏နောက် နား၌ သွားရပ်သည်။

တုသန်ဟိုနှင့် ရင်ပေါင်ကန်းလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် နိုင်ချစ်နော်အား မည်သည့် အချိန်ကာလကတည်းက အငြိုးထားခဲ့သည်မသိ၊ ယခုအခါ နိုင်ချစ်နော်အား အပြတ်စွပ်စွဲလျက် အပြစ်ငင် ချမှတ်နေပေ ပြီ။

သခင်ဟော ရန်သူ့အဖမ်းအဆီး ခံရပါလျက် ကျန်းမာ ပကတိ လွတ်မြောက်လာတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဒီလိုသုံ့ပန်း ဖြစ်ပြီးတဲ့ လူမျိုးကို လုံးဝ ဖိတ်ခေါ်ယူကြည့်တော့မှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ကျုပ်ကပဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်စား အပြစ်ဝက်ချမှတ် ပါမယ်။ သခင်မအနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြီးဆွဲချသေဖို့ ပြင်ဆင် ပါ။

ဤကား သိုင်းလောက၏ သိက္ခာချသော လုပ်ရပ်တစ်ခုပင် တည်း။

သိုင်းလောက၌ ရက်စက်သော သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများ အသီး သီးရှိသည်။

ထိုသိုင်းဂိုဏ်းကြီးများသည် သူတို့ဂိုဏ်း၌ ပလိုလားအပ်သေ လူကို ကိုယ်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ခိုင်းသည်။

ထိုအခါ ထိုဂိုဏ်းသားက ဓားရှည် သို့မဟုတ် ဓားပြော တို့ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေကြသည်။

ယခုကဲ့သို့ ကိုယ်လည်ပင်း ကြီးကွင်းစွပ်၍ သေခတ်ချမှ သော အပြစ်မျိုးကို မည်သည့်သိုင်းဂိုဏ်းကမျှ အပြစ်မပေးပြ ပေ။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် သူ့ခါး၌ပတ်ထားသည့် ဓား ရှောင် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဖြေယူလိုက်ပြီး (ဝှမ်းပေးသည်။

နိုင်ချစ်နော်က ထိုကြိုးကို လှမ်း၍ အကဲခတ်သည်။

ကြိုးသည် ရိုးရိုးကြိုးမဟုတ်ပေ။

သံလုံးလေးများကို ဆက်ထားသည့် ချိန်းကြိုးသတ္တုခွန်ကြ မျိုး ဖြစ်သည်။

လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုမည်ဆိုလျှင် အလွန်ကြောက်စ ကောင်းသော လက်နက်မျိုး ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ထိုကြိုးသည် အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်လက်မှ ကြမ်းပြင်မပ သို့ တွဲရရွဲကျနေသည်။

‘သခင်မ... ယူပါ။ သခင်မကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်တာအတွက် ဆုံးပါပဲ။ ကျုပ်က ဝင်ပြီးတာဝန်ယူရရင် သခင်မသိက္ခာ ပါလိုမို့မယ်’

၁၂ လက္ခဏာသို့လှည့်လှည့်လှည့်

ခင်က ကျွန်မကို အာအပြန်အလှန်မှ စီရင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ဖခင်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကပဲ ကျွန်မအပြစ်ကို စီရင်နိုင်ခွင့် ရှိတယ်။

အားမရှည်နဲ့၊ ကြီးကိုယူပါ၊ ကြီးကွင်းလုပ်ပါ၊ လည်ပင်း
ကို စုပ်ပါ။

နိုင်ချစ်နော်က ပမာမခန့်ရယ်လို့ပြီး...

ထြက်... ဒီလိုလား၊ ဆန်ကွမ်းချို ငေးမနေနဲ့။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ လက်သည် လှုပ်ပြက်သကဲ့သို့
လှုပ်ရှားသွားပြီးနောက် အဝါရောင်ကြိုးသည် မြေဟောက်တစ်
ကောင် ပေါက်လိုက်သည်ပမာ ရှမ်းခနဲမြည်လျက် နိုင်ချစ်နော်
၏ လည်ပင်းဆီသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

သို့သော်...

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ ကြိုးမှာ လမ်းခုလပ်တွင်ပင် ရပ်
တန့်သွားရ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏ သတိပေးသံ ဆုံးသည်နှင့်
လှုပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်သည် သူ့ကြိုးလက်နက်ကို အလျှင်
အမြန် ရုပ်သိမ်းပြီး အသေအလဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ လွန်စွာလျင်မြန်၏။

ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်ရာ သူ့အား ကွဲကွဲပြားပြား ပီပီသသ
ပင် မြင်လိုက်ရချေ။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ ပညာရည် ကောင်းလွန်းသဖြင့်
သာ ဤသို့ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် အာမေဇိုတ်သံပြုရင်း ရှောင်
တိမ်းရတော့သည်။

သခင်မ... ခင်ဗျားရဲ့လူကို မြန်မြန်ပုပ်ခိုင်းနော်၊ မရပ်ခိုင်း
ရင်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ရှေ့လျှောက် ခင်ဗျား အများကြီး
ရှင်းရလိမ့်မယ်။

နိုင်ချစ်နော် စဉ်းစားသည်။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏စကား မှန်သည်။

ကျွန်လို့ဝမ်းဂိုဏ်း၏ အဓိက ကျောရိုးများမှာ အလံအ
ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျွန်လို့ဝမ်းကသာ အမှန်တကယ် စစ်ဆေးခိုင်း
ခြင်း မှန်ကန်နေလျှင် ယခုအပြုအမူသည်ပင်လျှင် သေဒဏ်ခံထိုက်
နေပေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချို... မတိုက်နဲ့ဗျာ၊ ရပ်လိုက်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့တိုက်ကွက်များကိုရုပ်သိမ်းပြီး နောက်
သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။

ထုထန်ဟိုဘေးနား၌ ပြန်ရပ်နေလိုက်သည်။

သက်သာခွင့် ရသွားသည့် အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်သည် ဘေးခနဲ သက်ပြင်းချပြီး စိတ်ထဲ၌ တွေးလိုက်သည်။

‘ဒီလိုနာမည်မရှိ ဘာမရှိ၊ လူတစ်ယောက်တောင် ဒီလောက် သိုင်းပညာ မြင့်မားနေရင်၊ ဟို...နာမည် ဟိုးဟိုးကျော်နေတဲ့ ကျားပုတ်ဘုရင်ကြီးကတော့ လုံးဝ ပြောရော့စတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်သည် သူ့အပြတ် ချင်းလိုသည် သခင်မနိုင်ချစ်နော်နှင့် သခင်မ၏ လက်ပါးစေ နှစ်ယောက်ကို လုံးဝ အထင်မသေးစွဲတော့ချေ။

သို့သော်....

သူသည် အကိုးအကားမဲ့ လာရောက်နှိပ်စက်သူ မဟုတ်ပေ။

‘သခင်မ....ကျုပ် တစ်ခုနဲ့ပဲမေးမယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာ လည်ပင်းစွပ်သံကွင်း ပါလာတယ်၊ အဲဒီသံကွင်းကို ခင်ဗျားဘာသံပဲ စွပ်မလား၊ ကျုပ်စွပ်ပေးတာကိုပဲ လက်ခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလည်ပင်းစွပ်သံကွင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ ပြန်ပို့ပေးရမှာလား’

နိုင်ချစ်နော်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ကျမတတ် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

လည်ပင်းစွပ်သံကွင်း.....

လည်ပင်းစွပ်သံကွင်းဆိုသည်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်း၏ အထူးပစ္စည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်းသည် ထိုပစ္စည်းကို တော်ရုံ တန်ရုံကိစ္စ၌ မသုံးပေ၊ သူ့ဂိုဏ်း ကို သစ္စာ ဖောက်နေပြီဟု ယူဆသည့် အထက်တန်း ဂိုဏ်း သား များ အား ဖမ်းဆီးသုတ်သင်ရန် အထူး တီထွင်ထားသည့် ပစ္စည်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုလည်ပင်းစွပ် သံကွင်းကို သော့ဖြင့်ခတ်၍ရ၏။

တကယ်တမ်း အဆုံးစီရင်ချက်ချလျှင်လည်း ထိုလက်နက်ပစ္စည်းကိုပင် ဆက်၍သုံးစွဲနိုင်သည်။

ထိုသံကွင်း၌ အပေါက်လေးများ ပါရှိပြီး ခဏုတ်ကလေး တစ်ချက်နှိပ်ရုံဖြင့် သေးငယ်သော အပီဇချောင်းကလေးများ ဆွက်လာနိုင်သောကြောင့်တည်း။

ထိုအပီဇချောင်းကလေးများမှာ သာမည မဟုတ်ပေ။

အဆိပ်အပ်လည်း မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ထိုအခါကလေးများ လည်ပင်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး သည်နှင့် ထိုအကျဉ်းသမားအဖို့ သေဘေးကို တဖြည်းဖြည်းသာ စောင့်ရုံ ရှိတော့သည်။

ဝေဒနာဆိုးဆိုးကို တမျှင်းမျှင်း ခံစားရစေရန်အတွက် ထို အပိတ်ကလေးများတွင် ဆေးတစ်မျိုးကို သုတ်လိမ်းထားသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်းသည် ဆိုလက်နက်ပစ္စည်းကိုအရေး တကြီးမဟုတ်ဘဲ အချိန်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ ပေးလေ့မရှိပေ။

ယခု ဥက္ကဋ္ဌအလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏လက်ထဲ၌ ထိုလက်နက် ပစ္စည်း ပါသည်ဆိုခြင်းက အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်သည် မိမိ အား မုန်းတီးသဖြင့် ကြံဖန်အပြစ်ပေးနေခြင်းဟုတ်တဲ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်း၏ အမိန့်အာဏာအရ မိမိအား လာရောက် အပြစ်ပေးစီရင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နိုင်ချစ်ခန့် နားလည်သဘော ပေါက်သွေးသေတော့သည်။

နိုင်ချစ်နော်က အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အားဦးညွတ်ဂါရဝ ပြု၍ စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် လှမ်းပြော၏။

'ကျွန်တို့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ လည်ပင်းစုပ် သံကွင်း ပေးပါ။ ကျွန်တော့မှာ စွပ်ပါ့မယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တို့ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆီ ခေါ်သွားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်'

နိုင်ချစ်နော်၏ အောက်ကျိုသော လေသံကို ကြားလိုက်ရ သောအခါ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် စိတ်ကျေနပ်သွား၏။

စောစောက ဆန်ကွမ်းချို လာရောက် ထိုက်ခိုက်သည်ကိုစွဲ များကိုလည်း မေ့သွားသည်။

'ကောင်းပြီ၊ သခင်ဗဘာသာ စွပ်ပါ။ မရဘူး...'

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က လည်ပင်းစုပ်သံကွင်းကို ပစ်ပေး လိုက်သည်။

နိုင်ချစ်နော်က ကပျာကယာ ဖမ်းယူလိုက်ရ၏။

လည်ပင်းစုပ်သံကွင်းမှာ စိမ်းပြာပြာဖြစ်နေပြီး မြင်ရသူများ ကြက်သီးထဖွယ် ကောင်းလှသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ပတ္တာဖြင့် ဆက်ထားသည့် လည်ပင်းစုပ် သံကွင်းကို လူမ၏ လည်ပင်း၌ တပ်ဆင်ပြီး ချိတ်ဆက်လိုက်၏။

ချုပ်ခနဲမြည်ပြီး ခလုတ်နှစ်ခု ဆက်သွားသည်။

သံကွင်းကို လက်နှင့် ဆွဲဖြုတ်၍ မရတော့ပြီ။

ထိုခလုတ်ကိုဖွင့်သည့် သော့သည် အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ လက်၌ ပါလာသော်လည်း ပါလာမည်၊ သို့မဟုတ် ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး ကုန်လုံဝမ်း၏လက်ထဲ၌ ကျန်သော်လည်းကောင်း ကျန် ခဲ့မည်။

မာကျောကျော ခက်ထန်ထန် ဆက်ဆံတတ်သော အဖြူရောင် ဝတ်စုံ အခြုံလိုလို ဝတ်ဆင်တတ်သော နိုင်ချစ်နော်တစ်ယောက် ချက်စီမုက်နှာပျက်လျက် လည်ပင်း၌ သံကွင်းစုပ် ခံနေရသော အခါ လူတောင်း ရန်သူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့် အထန်တိုပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

'ဟင်း...သခင်မဆိုလို့လဲ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘဲ
လား၊ ကျွန်လို့ဝမ်းက မွေးစားသမီးသော ဘာသော ညာသော
အခွင့်အရေး ပေးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ မကြိုက်ရင် မကြိုက်သလို
အပြစ်ပေးဖို့ အဆင်သင့် စောင့်နေတာပဲ'

နိုင်ချစ်နော်က...

'အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်...ကျွန်မ သခင်ကြီးရဲ့အိမ်အာဏာ
ကို လက်ခံကြောင်း ကျွန်မ လက်တွေ့ပြလိုက်ပြီ၊ ရှင့်အနေနဲ့
ကျွန်မကို ဖခင်ကြီးဆီ ခေါ်သွားဖို့ မပေပါနဲ့'

ထိုလူက ရယ်လိုက်၏။

'ဒီလောက်လဲ မလောပါနဲ့ဦးလေ၊ သခင်မ သိတဲ့အတိုင်းပဲ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဘယ်တုန်းကမှ နေရာအတည်တကျ ရှိတာ
မဟုတ်ဘူး၊ လေလို လျှောက်လှင့်နေတာပဲ'

'ရှင့်ကို ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့တယ်၊ ကျွန်မကို မွေးစား
ဖခင်ကြီးဆီ ခေါ်သွားပါလို့၊ ခုလို မလိမ့်တပတ် လုပ်တာ
တော့ မကောင်းပါဘူး'

'သခင်မ မှားနေပြီ၊ ခင်ဗျားကို ခေါ်မလွှားဘူးလို့ ပြော
နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘယ်နေရာမှာရှိမှန်းမသိဘဲ
ခင်ဗျားကို ဘရဟ်ပြည်အနဲ့ လျှောက်ခေါ်သွားလို့ ဖြစ်ပေ
မလား၊ သူ ဘယ်မှာရှိတာဆိုတာ သဘာဝရမှ ပြစ်မှာပေ၊
ခုတော့ ခဏလောက် သည်းခံလိုက်ပါဦး၊ ဝင်လို့ သဘောထ
လိုက်ပေါ့'

နိုင်ချစ်နော်မှာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားသည်။
ယခုအချိန်၌ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ လက်ခုပ်ထဲမှရေလို့
ဖြစ်နေသည်။

သံကွင်းကို ငိမိတာသက စုပ်မိသည်မှာ မှားလေပြီလားဟု
ဆံသယဝင်သွားမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပြေးလွှားလာသည့် ခြေသံတစ်သံကိုကြား
ရသည်။

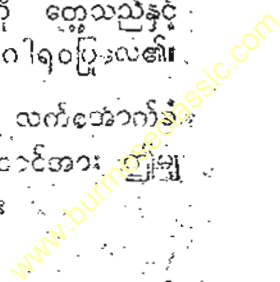
အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က သခင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်၏။
နိုင်ချစ်နော်နှင့် တုထန်ဟိုလည်း လှမ်းကြည့်မိသည်။

အခန်းဝ၌ ရပ်နေသူကား အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်
ထားသည့် လူငယ်တည်း။

ဤလူငယ်ကား ဆန်ကုမ်းချို၊ တုထန်ဟိုနှင့် နိုင်ချစ်နော်
အား စားပွဲထိုးအဖြစ် ပြုစုခဲ့သည့် တန်ကွန်းပေတည်း။

တန်ကွန်းသည် အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို တွေ့သည်နှင့်
ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ် ဝါရဝပြေးလ၏။

စင်စစ် တန်ကွန်းသည် ဥတ္တရ အလံအဖွဲ့၏ လက်အောက်ခံ
အဖွဲ့သားဖြစ်ရာ ဥတ္တရအလံ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အား ဤမျှ
ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို အဆိုး ဆိုသောတော့ပေး

တန်ကွန်းထပါ...သခင်မလေးဆီက ဘာသတင်းထူးသလဲ
အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ခပ်တန်ထန် မေးလိုက်
တန်ကွန်းက အလျှင်တအဆာ ပြန်ဖြေလေ၏။

ခုတင်ပဲ သခင်မလေးဆီက စာပို့သူ ရော့ခ်လာပါတယ်
သူ့ စစ်ကူသိပ်လိုနေတဲ့အတွက် သူ့ဆီကို အမြန်လာပါလို့
ထဲမှာ အမိန့်ပေးထားတယ်။ အခု လက်ရှိတာဝန်ကလဲ ဆေး
ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တဲ့တာဝန်ဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်တော် ပစ်ပ
မထားရဲဘူး။ ဆရာရောက်နေမှန်းသိတဲ့အတွက် သခင်မဆီ
အမိန့်ခံယူမလိုလာတာပါ။ ခု ဆရာနဲ့ တွေ့ရခြင်းပါပဲ။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားသည်။

အဲဒီစာ ယူခဲ့သလား။

ဟုတ်ကဲ့...ဟုန်ပဲပါတယ်။

ပေးစမ်း။

တန်ကွန်းက ရိုရိုသေသေပင် ကမ်းပေးသည်။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် ထိုစာကို သေချာစေ့စပ်
ဖတ်သည်။

သူ့အခြေအနေက အတော်ဆိုးရွားနေတာပဲ။ ဒီအန္တရာ
စက်ဝိုင်းထဲကထွက်နိုင်အောင် ဤကုမ္ပဏီမှ ရှေ့နောက်ကျသွား
ရှင် အချိုးအနှီးပြန်လိမ့်မယ်။

တန်ကွန်းမပု အကြံပေးနိုင်ခင်ရှိသူ မဟုတ်၍ ငြိမ်သက်၍
သာ နေရတော့သည်။

တန်ကွန်း...မင်း လက်အောက်မှာ လူ ဘယ်နှစ်ယောက်
ရှိသလဲ။

ဆယ်ယောက်ပါ။

အဲဒီထဲက အဖျက်လတ်ဆုံး လူနှစ်ယောက်ကို ရွေးထုတ်ထား
လိုက်စမ်း။ အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားကူ
မယ်။

ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် သွားရွေးထုတ်လိုက်ပါမယ်။

တန်ကွန်းထွက်သွားသည်နှင့် အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည်
နိုင်ချစ်နော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

နိုင်ချစ်နော်က တည်တည်ကြည်ကြည်ပင် ပြောသည်။

ကျွန်မ တစ်ခုပြောစမ်းမယ်။ အခုရှု၊ အနောက်၊ ဘော့
မြောက် အလံအဖွဲ့တို့ဟာ စွမ်းအားရှိတာမုန်တယ်။
အဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်တွေကိုယ်တိုင် လက်ထက်မြက်မြက်
မုန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်အဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင်မှ
ချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာကို အလွဲသုံးစားလုပ်ခွင့်မဲ့လို့
အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က မဲ့ပြုံးပြုံး၍ ချေပေး
ကြားပါတယ်။

၂၂ စက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လည်ပင်းစုပ် သံကွင်းကြီး သခင်မရှဲ့ လည်ပင်းမှာအပ်ဆင်
ပြီးတဲ့နောက် သခင်မက ဘာများထပ်ပြီး အစွမ်းပြချင်သေးလို့
လဲ၊ နောက်ပြီး လည်ပင်းစုပ်သံကွင်းကြီးတစ်ခုလုံး ကျုပ်ကိုယ်
တိုင် ယူလာပြီးမှ ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာကို
ဘယ်လို အလှူသုံးစား မလုပ်ပါဘူးလို့ ထပ်ရှင်းပြ နေရဦးမှာ
လား၊

ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံကြားရပြန်သဖြင့် အခန်းထဲမှ လူ
အားလုံး အခန်းအပြင်သို့ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

တန်ကွန်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြန်လေပြီ။

အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က....

‘ဘာအရေးပေါ်လာပြန်ပြီလဲ’

အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပုံကိုတောက်ပြီး ဤသို့မေးမြန်း
ဟန် တူသည်။

ဟုတ်ကဲ့....ကျွန်တော် မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပြော
ဖတ်ပေးပါတယ်’

စက်ဝိုင်းရဲ့အမှုအရာကြည့်တာနဲ့ အရေးကြီးလာတယ် ဆိုတာ
ရင် အိမ် ပြော....

‘ဆရာ....အခုလေးအင်ပဲ နောက်ထပ် စာပို့ခိုတစ်ကောင်
ရောက်ရှိလာပါတယ်’

‘ပြောပါ....အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအရာကိုပဲ ပြောပါ’

‘သခင်မသေးက သူနဲ့တိုက်နေရတာ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတွေ
ဖြိုပေါ့တယ်တဲ့၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ အင်အားက သိပ်များ
တယ်လို့ ရေးထားပါတယ်’

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပြတ်ပြတ်သားသားပြောသည်။

‘မင်း စာပို့ခိုနဲ့ စာပြန်ပို့လိုက်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် အခုလိုက်လာခဲ့
ပြီလို့၊ တောင့်ခံထားလို့ ရေးလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့....ဆရာ့အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်၊ ဆရာ
ကို တင်ပြစရာတစ်ခု ရှိနေပါသေးတယ်’

‘ဘာလဲ’

‘ကျွန်တော်ချွေးတဲ့ကင်းသမားတွေဆီက သတင်းပို့ချက်
ရရှိနေပါတယ်၊ အမျိုးအမည်မသိရသေးတဲ့ ရန်သူတွေဟာ ဒီ
အိမ်ကို စောင့်ကြည့်နေကြပါတယ်တဲ့’

‘ဘာ....အမျိုးအမည်မသိတဲ့ရန်သူ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့....သူတို့က ရန်သူကို ခွဲခြားမသိနိုင်ဘူးလို့ ဆိုပါ
တယ်၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြစ်နေတယ်လို့ အကြောင်းကြားပါတယ်’

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် ငေးလေးနက်နက် စဉ်းစား
နေတော့၏။

သူစဉ်းစားနေချိန် အဘော်ကြာသည်။

တန်ကွန်းသည် နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ မအေးမြန်းရဲဘဲ
အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပြောမည့်စကားကိုသာ စိတ်ရှည်လက်
ရှည် စောင့်ဆိုင်း နားဆောင်နေရပေသည်။

အတန်ကြာမှ....

'ကဲ...တန်ကွန်း မင်းသွားတော့၊ ငါရွေးထုတ်ခိုင်းထားတဲ့
လူနှစ်ယောက်ကို အိမ်အပြင်မှာ စောင့်ခိုင်းထားလိုက်' ။

တန်ကွန်းသည် ဦးညွတ်အရိအသေပေးပြီးနောက် ထွက်ခွာ
သွားလေတော့၏။

တန်ကွန်း ထွက်သွားသည်နှင့် နိုင်ချစ်နော်က ဆန်ကွမ်းချီ
အား ခပ်တိုးတိုး တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ရာ ဆန်ကွမ်းချီသည်
ဝိုးခနဲ ခုန်ထွက်သွားပြီး အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို ရုတ်တရက်
တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ တိုက်ကွက်မှာ အလွန်ပြင်းထန်လှ၏။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် နောက်သို့ခုန်ဆုတ်ခုန်ရာမှ တဖြည်း
ဖြည်း အခန်းအပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

နောက်ဆုံး မုတတ်လာတော့သဖြင့် အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
သည် ချိန်းကြိုးကဲ့သို့သောကြိုးဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီကို ခုခံတိုက်ခိုက်
ရတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ သိုင်းကွက်များ လျှို့ဝှက်ဆန်းဖြားလှသဖြင့်
အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ မျက်စိများ ပြာဝေမာတ် ခုခံနေ
ရရှာတော့သည်။

အခန်းထဲတွင် တုထန်ဟိုနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ
တုထန်ဟိုမှာ အပြင်သို့ မထွက်ဝံ့ဘဲ အသံများကိုသာ ဂရုစိုက်
နားထောင်နေရတော့၏။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချီ၏ သိုင်းပညာကောင်းပုံကို သိရှိထား
သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို မစိုးရိမ်ချေ။
သူ စိုးရိမ်သည်မှာ နိုင်ချစ်နော်က ဆန်ကွမ်းချီအား ကျွေး
ထားသည့် အဆိပ်ဆေးကိုသာ ဖြစ်၏။

အချိန်ကြာလာသောအခါ အဆိပ်ဆေးက မည်သို့အစွမ်းပြ
မည် မသိနိုင်ပေ။

ထိုအဆိပ်ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီကွေ့ကွေ့မည်ကိုသာ နိုးရိမ်
ခြင်းဖြစ်သည်။

'အင်း...အခုအချိန်မှာတော့ နိုင်ချစ်နော်ဟာ လည်ပင်းစုပ်
သံကွင်းနဲ့ အချုပ်အနှောင်ခဲခဲနပြီ ခုနေ့ သူ့အကြံကို ထိုး
ပိတ်ပြီး အဆိပ်ဖြေခေး ယူလိုက်ရင် ဆန်ကွမ်းချိုကို ကောင်း
ကောင်း ကယ်နိုင်မယ်'

သူသည် ထိုစိတ်ကူးဖြင့် နိုင်ချစ်နော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

နိုင်ချစ်နော်ကလည်း တုထန်ဟိုကို အကဲခတ်နေ၏။

တုထန်ဟိုနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသောအခါ လက်ယပ်၍
ခေါ်လိုက်၏။

အသံတိုးတိုးဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။

'လာ...ဒီဘက်ကို လာခဲ့ပါ'

တုထန်ဟို အံ့ဩသွား၏။

အဟယ်ကြောင့်ဆိုသော် နိုင်ချစ်နော်သည် သူ့နှင့် ဆန်ကွမ်း
ချိုအား အမိန့်ပေးရာတွင် အမြဲတမ်း မာမာထန်ထန် အမိန့်ပေး
ဆက်သံလေ့ ရှိ၏။

ယခုမူ လေသံက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသည်။

တုထန်ဟိုသည် နိုင်ချစ်နော်အား အကဲခတ်သော မျက်လုံး
များဖြင့် ကြည့်၏။

ထိုအကြည့်များက သူ့ဆေးမိဆားခြင်း မဟုတ်ကြောင်း
သက်သေပြနေသလိုရှိသည်။

သူသည် နိုင်ချစ်နော်အနီးသို့သွားပေခန့်အကွာအထိ လျှောက်
လာ၏။

နိုင်ချစ်နော်အား စကားလုံးဝမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရင်
နေလိုက်၏။

နိုင်ချစ်နော်က ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

'သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ရှင့်မျက်လုံးတွေဟာ သိပ်ပြီ
ကြည့်လင်နေတယ်။ ဆေးမိထားတဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ
ဒီလို ကြည့်လင်မနေဘူး။ ကျွန်မဖခင်ကြီးရဲ့ ဆေးတွေဟာ သိပ်
စွမ်းတယ်။ ဝါပေမယ့် ရှင့်ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ အစွမ်းမပြနိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေသလဲမသိဘူး'

တုထန်ဟိုသည် သူ့အဖြစ်ကို နိုင်ချစ်နော် ရိပ်မိသွားပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် အတွင်းအားများကို ထိတ်တစ်တတ်
စုစည်းသားလိုက်သည်။

'မိန်းကလေးရဲ့ အမြင်က အကယ်စူးရှတာပဲ'

သူက ခပ်တိုးတိုးဖင် ပြောသည်။

နိုင်ချစ်နော်က ပြုံး၍ပြော၏။

ကျွန်မ ရှင့်ကို အစောကြီးကတည်းက သံသယတွေ ဝင်ခဲ့တယ်

ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက်၌ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြသေးပြီ။

ဆန်ကွမ်းချိုက အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ပြီး အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က အပြင်းအထန် ခုခံနေသည့် ဆိုပါက ပိုမိုကန်ပေလိမ့်မည်။

နစ်ဦးသား တိုက်သံခိုက်သံ ရှောင်တိမ်းသံများနှင့် ပြင်းလန်သော လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် လေတဟူးဟူး လှိုင်းထနေတော့သည်။

တုထန်တိုက်....

မိန်းကလေး၊ ကျုပ်အနေနဲ့ မင်းကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ အကြောပိတ်လိုက်နိုင်တယ်၊ ယုံခဲ့လား။

ဒါက အထင်ကိုး၊ ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မနားမှာ လိုက်ကပ်နေဘယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ကေဒင်းကောင်းသိတယ်၊ ရှင့်အဖေ ခုက္ခဏေကမှာစိုးလို့ မဟုတ်လား၊ ခုချိန်မှာ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ သြဇာတစ်ခုကိုပဲ လက်ခံဘယ်၊ ကျွန်တို့လူရဲ့ သြဇာကို လက်မခံဘူး၊ ရှင့်က ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်လို့ သူဝင်ကူလိမ့်မယ် ထင်နေသလား။

နိုင်ချစ်နော်က ခင်တိုးတိုးရယ်ပြီ....

စိတ်ချ...သူ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ ဝင်မလာဘူး။

တုထန်တိုက် အေးစက်စက် ပြောသည်။

သူ ကူဖို့မလိုဘူး၊ ခုအချိန်မှာ မင်းဟာ ကျုပ်လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေပြီ မိန်းကလေး။

နိုင်ချစ်နော် ရယ်ပြန်သည်။

အဲဒါတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ရှင့်ခနာက်ကိုပဲ ပြန်ကြည့်လိုက်မိပါဦး။

တုထန်တိုက်သည် အလျင်အမြန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုတစ်အတွင်းမှာပင် လည်ပင်း၌ သံကွမ်းအစွပ်ခံထားရသည့် နိုင်ချစ်နော်သည် အခန်းအပြင်သို့ ခုန်ပျံထွက်သွားလေတော့၏။

သို့သော် နိုင်ချစ်နော်က တုထန်ဟိုအား တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့် မပေးပေ။

အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က....

'သခင်မ၊ ကျုပ် ခုတင်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သခင်မရဲ့ သည့်ပင်းက သံကွင်းကို ကျုပ် ဖြုတ်ပေးမယ်။ ရန်သူတွေကို စုပေါင်းတိုက်ခိုက်ပြီးမှ အပြစ်ရှိမရှိ ပြန်စစ်ဆေးကြတာပေါ့'

နိုင်ချစ်နော်က ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသည်။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ဆက်ပြောသည်။

'အခု...ကျုပ်တို့စခန်းလုပ်ထားတဲ့ ဒီဒေသကို ကျွန်လူဂိုဏ်းက သတိပြုမိသွားပြီ။ မကြာခင် သူတို့အားလုံး ဒီကို လိုက်လာကြ လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သခင်မအပေါ် စိစစ်စစ်ဆေးခြင်းကိစ္စ ကို စီမံကိန်း ခဏရပ်ဆိုင်းထားလိုက်မယ်'

တုထန်ဟိုသည် အလွန်ဟရာ သတိထားနေရတော့၏။

နိုင်ချစ်နော်နှင့် အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်တို့မှာ တစ်ဂိုဏ်း အည်း၊ တစ်ဖွဲ့သားတည်းများဖြစ်ရာ သူ့အား နိုင်ချစ်နော်က သူလျှိုဟု ဖွင့်ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်အိမ်လုံးရှိ ကုန်လုံဝမ်း၏ ထာညီအားလုံးက ဝိုင်းတိုက်နိုင်လေသည်။

နိုင်ချစ်နော်က တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း....

အခန်း (၇၅)

ကုန်လုံဝမ်း ရောက်ရှိလာခြင်း

'စာကယ်မြေခွေးမကလေးပဲ'

တုထန်ဟိုလည်း ကိုယ်ခန္ဓာပညာသုံးကာ လိုက်ပါသွား၏။

'ရပ်လိုက်'

နိုင်ချစ်နော်၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ တိုက် ကွက်သည် ရုတ်ခြည်း ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် သက်သာရာရသွားတော့၏။

တုထန်ဟိုမှာမှ နိုင်ချစ်နော်၏ အမိန့်ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို လာတိုက်လျှင် ခုခိုရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

၂ **တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်**

'အပြစ်ဒဏ်ပေးမယ်ဆိုတော့လဲ ရှင်ပဲ၊ အပြစ်ဒဏ် ရပ်ဆိုင်းမယ်ဆိုတော့လဲရှင်ပဲ၊ ကျွန်မ ဖခင်ကြီးကတော့ ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိဘူး'

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ မည်းနေသော မျက်နှာ ပို၍ မှောင်သွားသည်။

'သခင်မ ကျုပ်ကိုမစော်ကားနဲ့၊ အာဏာနှစ်မျိုးစလုံး ကျုပ်လက်ထဲမှာရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်း အကျိုးကျေးဇူး ရှိမယ်ဆိုရင် နှစ်မျိုးစလုံးကို အလျဉ်းသင့်သလို သုံးစွဲရမှာပဲ၊ ဘယ်အာဏာကို ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ ကျုပ် ချိန်ဆဓာတ်တယ်'

'အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရှင့်အကြံကတော့ မဆိုးဘူး၊ ရန်သူတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မကို ခဏ အပြစ်လွှတ်မယ်၊ ကျွန်မ အကူအညီယူပြီး ရန်သူတွေကို တိုက်မယ်၊ ရန်သူတွေကို တိုက်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်မက သေဒဏ် ပြန်ခံရမယ်၊ တယ်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပါလား'

'ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်တာပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သခင်မရဲ့ဖခင်ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်ဖခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ဆောင်မဆောင် ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပေတော့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်က ဒီနယ်ဘက်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာ ခါကြောင့် အင်အားလို့နေတယ်'

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အကျိုးကျေးဇူး ရှိရာရှိကြောင်းကို တော့ ကျွန်မ အများကြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်၊ အခုထဲ ဆောင်ရွက်ဆဲပဲ၊ နောင်လဲ ဆောင်ရွက်ဦးမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ရှင်လက်အောက်ငယ်သား မဟုတ်ဘူး၊ ဂိုဏ်းကြီးရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မမိတ် ကျွန်မ သင်္ဘောနဲ့ပဲ ဆောင်ရွက်နိုင်မယ်'

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က အေးစက်စက်ရယ်၏။

'ကျုပ်အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်နော်၊ ဝါစဉ်အရ ပြောရရင် သခင်မဟာ ကျုပ်ထက် အများကြီးနုပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မွေးစားသမီးဖြစ်တဲ့ သခင်မဟာ ကျုပ်အောက်အဆင့်သုံးလောက်မှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ သတိထားပါဦး'

'ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မလည်ပင်းက သံကွင်းကို ဖြုတ်ပေးပါ'

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် သတိကြီးစွာထားလျက် ချဉ်းကပ်လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့က သူ့အား တိုက်ခိုက်မည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် ဤသို့ ဝရုစိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နိုင်ချစ်နော် သိ၏။

'ဇာပါ...ရဲ့ရဲသာလာပါ၊ ကျွန်မ အမိန့်မပေးရင် ဒီလူနှစ်ယောက်လေး ရှင်ကို လက်ဖျားနဲ့မတို့ပါဘူး'

တုထန်ဟိုမှာ နိုင်ချစ်နော်၏ အပြုအမူများကို လုံးဝ နားမလည် သဘောမနပ်ပါကံဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူ့အား သူ့လျှို့ဝှက်စဉ်းမှန်း သိထားပါလျက် ခွင့်လွှတ်ထားခြင်းမှာ ရိုးမှရိုးသားပါ၏လောဟု စဉ်းစားနေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် သူမ၏လည်ပင်း၌ သံကွင်းကနောင်အဖွဲ့ ရှိနေသေး၍ သူ့အား ခွင့်လွှတ်ထားခြင်း ဖြစ်သလော။

ထိုသို့ဖြစ်နေလျှင် သံကွင်းချွတ်ပြီးသည်နှင့် ဤအခန်းထဲရှိ လူများနှင့် အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ရပေတော့မည်ဟု မှန်းဆ တွေးတောနေလေတော့၏။

ဒီမိန်းကလေးမှာ သိုင်းပညာကောင်းသလို ပရိယာယ်ထဲ ကောင်းတယ်။ ရက်စက်တဲ့ စိတ်နေသဘာဝလဲ ရှိတယ်။ အဲဒါနောင်အဖွဲ့က လွတ်မြောက်သွားရင်တော့ ကောင်းကောင်း သတိထားရအောင်မယ်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က လည်ပင်းမှ သံကွင်းကို ဖြုတ်ပေးလိုက်တော့၏။

နိုင်ချစ်နော် အနောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ချိပြီး

နိုင်ချစ်နော်သည် သူမ၏လည်ပင်းကို ပုတ်သုပ်ပြီး တုထန်ဟိုအား ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

‘ဘော်သေးတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပေလို့ဘဲ’

တုထန်ဟိုမှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ရပ်နေ၏။

လုံးဝ စကားမပြောပေး-

နိုင်ချစ်နော်က....

‘ကလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊ ကျွန်မဟာ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထဲ အကျိုးတစ်ခုကိုပဲ ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ထားစေချင်တယ်။ ဒီကော့ ကျွန်မတို့ခွဲဝေပြီး ဘာဝန် ထမ်းဆောင်ကြတာပါ’

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး...

‘ကောင်းပါတယ်၊ သံခင်မရှဲ အကြံညက်ကို ပြောပါဦး’

ညီမလေး ဗုက္ခရောက်နေတဲ့ဆီကိုတော့ ရှင်နဲ့ ဒီကအဖွဲ့သားအချို့ သွားကြပါ။ ပတ်ပန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ ရန်သူတွေကိုတော့ ကျွန်မကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်။ ဒီမှာကံစွဲပြတ်ရင် ရှင်ဆီကိုကျွန်မတို့ ဆီကသွားခဲ့မယ်’

နိုင်ချစ်နော် စိမ့်ခန့်ခွဲနေတဲ့မှာပင် သူတို့ရှိရာသို့ အင်္ကျီအပြာရောင်ဝတ်ထားသည့် လှူကြီးသစ်ယောက် အပြေးအလွှားဆောက်ရှိလာလေ၏။

၃၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခါ

ထိုသူကား ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးသာဖြစ်သည်။
သူသည် အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကိုဖော နိုင်ချစ်နော်ကိုပ
ဝါရဝပြု၏။

နိုင်ချစ်နော်တို့ကလည်း ပြန်လည်ဂျီရဝပြုရလေသည်။

‘သခင်မ ကျန်းမာပါစ၊ ဆရာ ကျန်းမာပါစ’

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့က ပြိုင်တူပြိုင်
ကြ၏။

‘ကျန်းမာပါတယ်၊ လာရင်းကိုစွဲက’

ထိုလူကြီးက သူတို့၏အမေးကို မခံဖြတ် သူကပင် ပြန်
လိုက်သေးသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြာရောက်လာပါပြီလား’

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ဖြေ၏။

‘မရောက်သေးပါဘူး၊ ဘာထူးခြားလို့လဲ’

‘ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့အတူဌာနချုပ်က ထွက်လာတာ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေဆီ ဝင်
ကျုပ်ကလဲ ဌာနခွဲလေးတွေဆီ ဝင်ခဲ့ရပါတယ်’

ထိုစဉ် ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားကြီးက တုထန်ဟိုနှင့်ဆန်ကွဲ
တို့ကို ကြည့်ပြီးမေးလိုက်၏။

‘သူတို့က...’

နိုင်ချစ်နော်က ရှင်းပြ၏။

‘ဟိုလူငယ်က ကျွန်မ သိမ်းသွင်းထားတဲ့ လူပဲဖြစ်တယ်။
လူကြီးကတော့ မခင်ကြီးကိုယ်တိုင် သိမ်းသွင်းထားတဲ့ လူ
ဖြစ်တယ်’

တုထန်ဟိုမှာ စိတ်အေးသွားရသည်။

နိုင်ချစ်နော်က အဘယ်ကြောင့် ဆက်လက်ဖုံးဖိပေးနေသည်ကို
လုံးဝသဘောမပေါက်ချေ။

ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းဆရာကြီးသည် တုထန်ဟိုအား ခြေဆ
လမ်းဆုံးကြည့်၍...

‘သူ့ပုံနားကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ သိုင်းဗညာကတော့ ဘယ်
သလဲ၊ လုံးလို့ ရပါမလား’

နိုင်ချစ်နော်က ပြန်ဖြေ၏။

‘လက်ချည်ကတော့ မဆိုးဘူး၊ ခါးပမယ့် ဆေးမိသားစေ
ဆောင်သူအဖြစ် သုံးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

နိုင်ချစ်နော်က ဖုံးဖုံးဖိဖိပြောပေးမနေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖုံးဖိ
လေ တုထန်ဟိုမှာ တွေး၍မရလေလေ ဖြစ်နေ၏။

ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားကြီးသည် ငါးရှဉ့်တစ်ကောင် လျှော
ဝင်လာသလို တုထန်ဟိုအနီးသို့ လျှော့ခနဲဝင်လာပြီး
တုထန်ဟိုသို့လိုက်သည်။

၉၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တုထန်ဟိုက အသာအယာတိမ်းရှောင်လိုက်သည်။

‘ဟင်...လျှင်လှချည်လား’

ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားကြီး၏ နှုတ်ဖျားမှ အံ့ဩသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုသူကဲ့သို့ပင် တုထန်ဟိုသည် အာမေဇိုတ်သံ ထွက်လှစွာ ဖြစ်သွား၏။

အတယ်ကြောင်ဆိုသော် ယခုမှ ရောက်လာသူက မပြောဆိုဖြင့် သူ့အား ရှောင်တခင် ဝင်တိုက်သောကြောင့်တည်း

လီ ဇီလူ အတော်ရှက်စက်ပါလား။ ဝါကိုဒီလိုလုပ်တာ အတော်လေးသိဘူး။ နိုင်ချစ်နော်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်လို့ အတော်စိုက်တာလားသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါကတော့ ခေတ်

တုထန်ဟိုသည် ‘နေလနှစ်ပါး ရောင်ခြည်ဖြာ’ သိုင်းကဲ့သို့ ထုတ်၍သုံး၏။

ထိုသိုင်းကွက်မှာ ပျော့ပျောင်းသယောင်နှင့် အလှန်ထပ်ပြင်းထန်စေသလို သိုင်းကွက်ဖြစ်၍ အမည်နှင့် ကိုက်ညီလှစေသလို

‘ကောင်းတယ်ဟေ့’

ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားကြီးက နှုတ်မှ ထုတ်ဖော် ချီးကျူးသည်။

သိုးလှမ်းခုန်၍ ရှောင်ရသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းစင် ဟုထန်ဟိုကို ပြန်လှည့် တိုက်ခိုက်သည်။

‘သိပ်ကောင်းတယ်၊ သူဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သိုင်းခလားကထဲမှာ နာမည်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်’

နိုင်ချစ်နော်က....

‘နာမည်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့၊ တိစက်က နာမည်ကျော် ကျာပွတ်ဘုရင်ကြီး တုထန်ဟိုပဲ’

‘ကြော့...’

အသိအမှတ်ပြုသော အာမေဇိုတ်သံပင်။

‘ဒါကြောင့် သူ ဒီလောက် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်နေတာကိုး၊ ဒါတောင် သူ ထက်နက်နဲ့တိုက်ခိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့လာ တိုက်ခိုက်ရင် ဘယ်လောက်များ အစွမ်းထက်မလေးသိဘူး’

သိုင်းခင်ကသားများ၏ နာမည်များရှေ့၌ လက်နက် နှာမည် တစ်ခုခု တပ်ထားပါက ထိုသိုင်းသမားသည် ထိုလက်နက်ကို ကိုင်ဆွဲ တိုက်ခိုက်ရာ၌ အမှန်တကယ်တော်သူ ဖြစ်တတ်သည်။

ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားကြီးသည် ဟုဆန်ဟိုအား စမ်းသပ် တိုက်ခိုက်ပြီးမှ သူ့လာရင်းကိစ္စကို ပြောတော့သည်။

‘ဆရာသခင်မ၊ ကျုပ်တို့ကိုရောက်လာတာက သခင်မလေး အကျဉ်းအကျပ် ကျရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ရောက်ရှိလာတာပါ။ စစ်ကူသဘောမျိုးပေါ့။ ဒီရောက်တာက ဒီခန်းပတ်လည်မှာ ရန်သူတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်’

အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က....

‘ဟုတ်တယ်...ကျုပ်တို့လဲ စပျံခိုအိမ်ကသတင်းရလို့ ခုပဲသွား ကြတော့လို့ပဲ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအသားကိုစောင့်နေရင် သခင်မလေး ခုကွရောက်သွားနိုင်တယ်’

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ညီမလေးကို သွားကူလိုက်ပါ။ ကျွန်မကတော့ ဒီစခန်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ရန်သူတွေကို ရှင်းရမှာပဲ’

ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီးက....

‘လွယ်ပါမလား၊ ဒီစခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ရန်သူတွေက နေည်းအား၊ အချို့ကတော့ တမင်ကို ထင်ထင် ပေါ်ပေါ်

အကောင်အထည်ပြထားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အမျိုးအမည်တွေ ခွဲခြားမသိရဘူး။

‘ကျန်လုဂိုဏ်းပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့က ကျန်လုဂိုဏ်းထဲက လူတို့မြောက် ထွက်ကြသွားကြတာကိုး’

အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဝင်ထောက်ခံ၏။

‘အများကြီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ သခင်မလေးနဲ့ တိုက်ခိုက်နေ သူတွေဟာလဲ ကျန်လုဂိုဏ်းသားတွေပဲဖြစ်ဘယ်လို့ သတင်းရပြီး နေပါပြီ’

ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးက....

‘ခကောင်းပြီ...ဒီဘော့ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျုပ်ရယ် သခင်မလေးကို သွားကူကြမယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ အင်အားနည်းနေတယ်၊ အဲဒီ တိဗက်သိုင်းသမားကြီးကို ကျုပ်ခေါ် သွားချင်တယ်၊ ကျုပ် အမိန့်ပေး စေခိုင်းလို့ ရနိုင်တယ်ဆိုရင် ပေါ့’

‘ရနိုင်ပါတယ်၊ ဖခင်ကြီး ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ လူတစ်မျိုး ဆိုတာ တယ်သူမဆို ထိန်းချုပ်လို့ရပါတယ်’

နိုင်ချစ်နော်က တုထန်ဟိုအား မသိသော အကဲခတ်ပြီး နောက်....

‘ကဲ...ရှင်လိုက်သွားလိက်ပါ’

နိုင်ချစ်နော်၏လေသံက နူးညံ့သည်။

တုထန်ဟိုမှာ တာကိုယ့်ရမုန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ထိုပြင် ဆန်ကွမ်းချိုကို တစ်ယောက်တည်း ထားရမည့် အရေးကို စိတ်မချဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုတစ်ယောက် ဆက်ပြန်လည်မလည် မျက်လုံး များထဲသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် တုထန်ဟို၏စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အရာများကို ထွင်းဖောက် သိမြင်နေသည့်အလား တေးချစ်သိမ်မွေ့စွာပြော၏။

‘ရှင်...စိတ်ချယက်ချလိုက်သွားပါ။ ကျွန်မက ဆန်ကွမ်းချိုကို စောင့်ရှောက်သလို ခွင့်ကိုလဲ ထုတိုကစောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်’ တုထန်ဟိုသည် မတတ်သားဟော့ပေ။

အလံအပွဲ ခေါင်းအောင် ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားတို့နှင့် လိုက်ပါသွားခဲတော့၏။

မကြာမီ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး ဟိတ်ဆိတ် သွားလေတော့၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွား၏။

ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင်ခိုင်းသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်တိုင်တိုင်ဖြင့် အစိန်ပေးသမျှ လိုက်လုပ်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကိုကြည့်ပြီး နိုင်ချစ်နော် လက်ပြင်းချ၏။

ထို့နောက် သူမ၏ရင်ခွင်တွင်းမှ ဆေးပုလင်းကို နှိုက်တုတ် ပြန်၏။

ဆေးပုလင်းအဖုံးကိုဖွင့်ကာ ဆေးလုံးကလေးများကို လက်ပေါ်ကပ်လိုက်၏။

လက်ညှိုးပေါ်မှ ဆေးလုံးကလေးများကို ဝေး၍ကြည့်နေသည်။

မြသနာတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပုံရလေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည်လည်း သူမ၏လက်ထဲမှ ဆေးလုံးနှစ်လုံးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဤဆေးလုံးများသည် သူမိထားသော အဆိပ်ကို ပြေးစေနိုင်ကြောင်း အသိဉာဏ်ရှိခဲ့လျှင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုဆေးလုံးများကို လှုပ်တစ်ပြက် လှည့်သောက်သုံးပေလိမ့်မည်။

ယခု သူ့အတွက် အလွန်ဘန်ဖိုးရှိသော ဆေးလုံးကလေးများကို အခိပွားပေး ဝေးကြည်နေရှာစော့သည်။

နိုင်ချစ်နော်၏စိတ်ထဲ၌ ဆန်ကွမ်းချိုအပေါ် သနားစိတ်များ ပပျားဖွား ပေါ်နေသည်။

သိုင်းပညာအရာ၌ အံ့မခန်းထူးချွန်လှသည့် ဤလူငယ်သည် မိမိနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအသက်အရွယ်ရှိမည်မှန်း သူမ ခန့်မှန်းသည်။

မည်မျှရုပ်ပြောင်းသည်ဖြစ်စေ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ထက် မပိုဟု သူမက ယုံကြည်နေ၏။

'အင်း...သူ ဘာရာဇ်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝမ်းဒဂဟာထဲ ရောက်လာခဲ့တာလဲ မသိဘူး။ အခုလို ဆေးနဲ့ ထိန်းချုပ်ခံထားရတော့ သူ့သိုင်းပညာတွေ အသက်ားဖြစ်သွားရတာပဲပေါ့၊ နှမြောစရာ'

နိုင်ချစ်နော်သည် စိတ်ထဲမှပြောရင်း မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။

ဪ...လူတကာက မြေခွေးမလေးဟု ယုံကြည်နေသည့် မိန်းကလေး၏ အသည်းနှလုံးကား အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် နူးညံ့နေပေသည်တကား။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းထဲ၌ လေပြည်တစ်ချက်သွေးပြီး နိုင်ချစ်နော်မှာ အေးစိမ့်စိမ့် ခံစားလိုက်ရသည်။

ထူးခြားသည်ဟု ယူဆမိသည့်အလျောက် နိုင်ချစ်နော်သည် အခန်းဝသို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိတော့သည်။

'ဟင်'

အခန်းဝ၌ အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့် လူကြီး တစ်ယောက် မှားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည်တကား။

သူမသည် ဆေးပုလင်းရော ဆေးလုံးပါ ကမန်းကတန်း ရင်ခွင်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ခူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ ထိုင်ခုံ၌ ငူငူငိုင်ငိုင်ကြီး ထိုင်နေသည်။

'တာတွေ့ စဉ်းစားနေသလဲ'

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ နှုတ်ဖျားမှ အေးစက်စက်မေးခွန်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ကျွန်...ကျွန်မ...ကျွန်မ'

'မင်းဟာ တာဝန်တွေ အများကြီး ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အမိန့်ပေးစား ပျောက်ဆုံးခြင်းဟာ အဲဒီတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့တာတွေကို သုံးရာတစ်ခြမ်းနဲ့ချေ ဆိုတာလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ'

နိုင်ချစ်နော်မှာ ရုတ်တရက် ကောင်းပြန်မပြောနိုင်အောင် အောင် ပြစ်သွားတော့သည်။

အဘန်ကြာမှ...

'ကျွန်မ...ကျွန်မကို ကြိုက်တဲ့အဖြစ်ပေးပါ။ ကျွန်မ ခံလို့ အသင့်ပါ'

ထိုသူကား မည်သူနည်း။

ထိုသူကား ကျွန်လူဂိုဏ်းနှင့်တကွ အခြားခြားသော သိုင်း သမားကြီးများက သိုင်းလောက်ကို အန္တရာယ်ပြုမည့် အခြား သားဖော်ပြီး ခေါင်းမဖော်သည့် အန္တရာယ်နဂါးတူ အသိတိမ်မှတ် ပြုထားကြသည့် ကွန်လုံဝမ်းပေတည်း။

ကျွန်လုံဝမ်း၏ မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက် ဆန်ကွမ်းချီ ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

'သူ့ ဘယ်သူလဲ'

တန်လုံဝမ်းသည် ဆန်ကွမ်းချီကို ခြေဖျားမှ ဆံဖျားအထိ သေချာစွာ စူးစိုက် အကဲခတ်ပြီးမှ မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

'ကျွန်မ ရမ်ဂေဟာထဲမှာရှိနေတုန်းက အဆိပ်ဆေးနဲ့ သိမ်း သွင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မလက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက်ပါ'

'သူ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဆေးခြယ်ထားပုံရတယ်'

'မှန်ပါတယ်၊ ရုပ်ဖျက်သားတဲ့ပုံရပါတယ်'

'ဒါဖြင့် သူ့ ဇာန်မြစ်ကို ဘာမှ မသိရဘူးပေါ့'

'မသိပါဘူး၊ ဆေးနဲ့ ထိန်းချုပ်ပြီး ခိုင်းနေတာပါပဲ၊ စစ် မေးလိုလဲ တာမှမသိရပါဘူး'

'သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ သဲလွန်စ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပါနိုင် တာပဲ'

'ကျွန်မ ရှာပြီးပါပြီ၊ ဘာသဲလွန်စမှ မတွေ့ရပါဘူး၊ ပထမ ရှော့တုန်းကတော့ ရုပ်ဖျက်ဆေးကို ရှာတာပါ။ ဘာမှမသိတာ ရောပစ္စည်းမှ မတွေ့ပါဘူး'

'မင်းနဲ့အတူ သူ့ပါ ကျွန်လူဂိုဏ်းက ဖမ်းသေးသလား'

'သူလဲ အဖမ်းခံရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တုသီးတခြားစီ အဖမ်းခံရပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ကျွန်လူဂိုဏ်းဟာ သူ့ ဆီက သဲလွန်စ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းထားလိုက်မှာ သေချာတယ်၊ မင်းရဲ့ အမိန့်ပေး ဓားလှဲ သူတို့လက်ထဲမှာပဲ ရှိမှာပဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ကျွန်မဆီကို ဥတ္တရအလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တို့ စေလွှတ်ခဲ့ပါသလားရှင်'

'လွှတ်လိုက်တယ်၊ အခု သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ'

နိုင်ချစ်နော်က ဥတ္တရအလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရောက်ရှိသပုံ၊ ဘယ်ပင်းစွပ် သံကွင်း စွပ်ပေးပုံ၊ ယခုအခါ သိပ်ခြင်သူအား ခြေကူပေးရန် ထွက်ခွာသွားပုံတို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြ၏။

၄၀ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ကွန်လုံဝမ်၏ မျက်နှာမှာ မျက်နှာသေကြီး ဖြစ်၏။

ရယ်၍လည်း ပါးစပ်ဟသည်ပုံသာ မေ့သည်။ ရယ်သည့်ပုံ မပေါက်ပေ။

ဤကဲ့သို့ မျက်နှာသေကြီးမျိုးကို မောင်ရိပ်ထဲ ထွေလျှင် တော်ရုံတန်ရုံလူ လိုပ်ပြာလွင်စဉ်သွားပေလိမ့်မည်။

‘ကဲ...ကျွန်လူဂိုဏ်းထဲကို မင်း အကျဉ်းသားအဖြစ် ရောက် သွားပုံခွဲ အယ်လိုဗြန်လွတ်မြောက်လာတယ်ဆိုတာ အသေးစိတ် ပြောပြစမ်း။’

‘ဟုတ်ကဲ့’

နိုင်ချစ်နော်သည် ခူးထောက်ထိုင်ရင်းမှ သူမ မည်သို့အဖမ်း ခံရပုံ၊ မည်သည့်နေရာများသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပုံ၊ နောက်ဆုံး မည်သည့်ခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံနှင့် ဆန်ကမ်းချီ၊ တထန်ဟိုတိုပဲ အကျဉ်းသားအဖြစ် ထိုတဲခခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပုံတို့ကို ပါ အပြည့်အစုံ ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ကွန်လုံဝမ်က....

‘နောက်ဆုံး ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတယ် ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တွန်လုံဝမ်က မျက်နှာသေကြီးဖြင့် ပြုံး၏။

လှိုင်းတုံ့ပွင့်လျှင် ပဓာနလွယ် (၆) ၄၉

ပါးပြင်အရေပြားများ တွန့်ခြင်းမရှိဘဲ ပြုံးလိုက်သည့် အမူ အရာမှာ သေမင်းက သူ့မျက်နှာကို ပြောင်လှောင်ထုတ်ပြသည် နှင့်ပမာ ငိုနေ၏။

‘မှန်တယ်၊ မင်းပြောသမျှ စကားအားလုံး ငါသိထားသမျှနဲ့ အားလုံး ထပ်တူထပ်မျှပဲ’

နိုင်ချစ်နော်မှာ ကြက်သီးမွေးသည် ထသွားတော့သည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ခြင်းချန် မပြောခဲ့သည်မှာ ကံကောင်းလေစွ တကား။

ကုန်လုံဝပ်သည် နိုင်ချစ်နော် မျက်ရည်ကျနေသည်ကို မြင်
နေရသော်လည်း စိတ်ထိခိုက်ပုံမရချေ။

‘အမိန့်ပေးစား ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းဟာ အင်မတန် ကြီး
လေးတဲ့အပြစ်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကို မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား’

‘ပေါက်...ပေါက်ပါတယ်၊ အမိန့်ပေးစား ပျောက်ဆုံးသွား
ပေမယ့် ကျွန်မ ဆေးခတ်ထားတဲ့ ဆန်ကုမ်းချိုကိုကော့ အမိန့်
ပေးစား မပါတဲ့နဲ့ ခေခိုင်းလို့ ရနေပါသေးတယ်’

‘ဒါက တိုက်ဆိုင်မှုပဲ၊ အမိန့်ပေးစား မပါတဲ့နဲ့ ဆေးခိတဲ့
လူတိုင်းကို အမိန့်မပေးနိုင်ဘူး’

‘ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်မဟာ ဝမ်းဂေဟာထဲမှာ နှစ်
ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခခံခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ ဒုက္ခကလေးတွေကို
ထောက်ထားပြီး...’

‘ဖော်တော့...အဲဒီမှာ မင်းဒုက္ခခံခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဂျီပေ
မယ် ရတနာသုံးမျိုးကို မင်းမှ မရခဲ့ဘဲ၊ အဲဒါ ရခဲ့ရင်တော့
အမိန့်ပေးစား ပျောက်ဆုံးတဲ့အပြစ်ကို ချေပစ်လို့ ရနိုင်သေး
တယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် မျက်ရည်များကို သိမ်းလျက် ခေခိုင်းနေ
တော့သည်။

အခန်း (၇၆)

ကံဆိုး တံကောင်း

နိုင်ချစ်နော်သည် မွေးစားဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်း
ထောင်ချောက်ဆိုင် ခမ်းမြန်းခြင်းကို သိရှိရသောအခါ ကြိုနိုး
သည့် နှလုံးသားသည် ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် ကြော့ကွဲသွားထေ
သည်။

မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလာသည်။

‘ကျွန်မ တစ်သောက်ပဲသတ္တိရှိရုံ၊ တစ်လေအက်ပဲရဲရင်ရဲ
ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုတော့ အာစ်ခွန်းမှ လိမ်ညှာမပြောဝံ့ပါ
ရှင်’

၁၂ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

'ဥတ္တရအလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဆီမှာ လည်ပင်းစွပ်သံက
ကို မတွေ့လိုက်ဘူးလား'

'တွေ့ရပါတယ်၊ ဒီသံကွင်းတွေရတဲ့အတွက် အလံအဖွဲ့ခေါ်
ဆောင်က ကျွန်မလည်ပင်း သံကွင်းလာစွပ်တာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့
ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအချက်က ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာ
အသက်နဲ့ဆက်ပြီး လိုက်နာတာကို ပြခဲ့ပါတယ်'

'အခု...တာဖြစ်လို့ လည်ပင်းမှာသံကွင်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေသလား'

နိုင်ချစ်နော်က ဥတ္တရအလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ ရည်ရွယ်
ချက်ကို ပြောပြသည်။

'အင်အားလိုနေသဖြင့် ပြန်လည်ဖြုတ်ယူသွားကြောင်း
လင်းပြောပြသည်။

ကွန်လုံဝမ်က....

'အေး...မင်းသာ အမိန့်ပေးစား မပျောက်ဆုံးခဲ့ရင် ဥတ္တရ
အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ရဲ့လက်ထဲကို ဒီသံကွင်း မပေးလိုက်ဘူး'

နိုင်ချစ်နော်က မျက်ရည်လွှမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်ပြီး....

'အမိန့်ပေးစားဟာ အဲဒီလောက် အရေးပါ ကြီးကျယ်မင်း၊
သိရိုးအမှန်ပါ၊ အခုလောက် အရေးကြီးမှန်းသိရင် ကျွန်မ
အသက်သာ အသေခံတိုက်မှာပါ၊ အခုလို ကျွန်မ အသက်စွန့်
ပြီး ပြန်ရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးပါမယ်'

ကွန်လုံဝမ်သည် နိုင်ချစ်နော်နှင့် စကားပြောဆိုနေသော်
လည်း စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိချေ။

သူ၏မျက်လုံးများသည် ဆန်ကွမ်းချိုကိုသာ ကြည့်နေသည်။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ဆန်ကွမ်းချိုကို တစ်နေရာရာ၌ မြင်ဖူးသည်ဟု
ထင်ရှားနေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို ကံကောင်းသွားလျှင်အချက်မှာ တုထန်ဟိုက်
သူ့မျက်နှာကို ရုပ်မျက်ဆေး ခြယ်သပေးသောသည့် အချက်
ကြောင့်။

သို့မဟုတ်ပါက ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိုနေရာ၌ပင် မျက်ချင်း
အသက်ခံရမည်မှာ သေချာနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ ကွန်လုံဝမ်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ပေ။
သူ့ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။

ပင်ကို အထိဉာဏ် ကင်းမဲ့နေသဖြင့် ကွန်လုံဝမ်ကို ကြောက်
ဆောင်းမှန်း မသိတော့ပေ။

၃၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နိုင်ချစ်နော်... ကျွန်လုံဝမ်းက... စကားအတော်များများ... ပြောနေသဖြင့် သူ့အား အတော်ကလေး စစ်ဆေးပေးပြန်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

သို့သော်....

အသေချာ အကဲခတ်သောအခါ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် မိမိပြောနေသည့် စကားများထက် ဆန်ကွမ်းချိုကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း သတိပြုမိလာတော့၏။

ထိုအချက်ကို သတိပြုမိလျှင် အတော်လည်း သူ့မမှာ ကြက်သီးထဲသွားရပြန်သော့သည်။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ဝယ်တုန်းကမှ လူတစ်ယောက်က ဒီလေးက စိတ်ဝင်စားစား အကဲခတ်ဖူးဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှ မကျေနပ်ရင် ဝယ်ချက်သည်းနဲ့ သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ အခုတော့ သိပ်ဆန်းကြယ်နေကယ်။ ဆန်ကွမ်းချိုကို သိပ်အကဲခတ်နေတယ်ကိုး'

သူမသည် စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိ၏။

သူမ ထိခိုက်လန့်နေရုံသာမက ကျွန်လုံဝမ်းသည် ဆန်ကွမ်းချိုရာသို့ လျှောက်သာလေ၏။

သူသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြီး မေးခွန်းတုတ်သည်။

'မင်း... ငါ့ကို သိသလား'

နိုင်ချစ်နော်၏ထိတ်လန့်မှုမှာ ငယ်ထိပ် သို့ တက်သွား၏။

ပခုံးကိုမုတ်သည့်လက်၌ အတွင်းအားထည့်လိုက်လျှင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုနေရာ၌ စားခနဲ လဲကျ သေဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။

ဟခုမှ ဆန်ကွမ်းချို မသေသေးချေ။

ကျွန်လုံဝမ်းက သူ့ငါ့ကို ဘာတွင်းအား မထည့်သေးကြောင်း နိုင်ချစ်နော် နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျွန်လုံဝမ်းကို မေ့ကြည့်၏။

ခေါင်းလည်းညှိတ်၊ ခေါင်းလည်း မခါချေ။

'မင်း... ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ခမ်း။ ငါ့ကို မင်း ပြင်ဖူးတယ်ဟုတ်လား'

ဆန်ကွမ်းချို ခေါင်းခါပြု၏။

ထို့နောက် ပြန်ဝေးနေပြန်သည်။

ကျွန်လုံဝမ်းက...

'နိုင်ချစ်နော်... သူ့ကိုနကျွတ် အဆိပ်ဆေးစာ အဆင့်တယ် လေ့က်လို့'

နိုင်ချစ်နော်၏မိမိကန်နာပေါ်၌ ချွေးမျှား မပြန်ပေး ချွေးပြန်
နေ၏။

'ဝီလူရဲ့သိုင်းပညာက အတတ်ကလေး မြင့်မားပါတယ်'

'သူ့လိုက်ခိုက်ပုံကို မြင်ဖူးလို့လား'

'ဝမ်းကွဲဟာထဲမှာ မြင်ဖူးပါတယ်'

'အဲဒီတော့....'

'သူ့ကို ရိုးရိုးဖမ်းရင် မလွယ်ဘူး အဆိပ်ကျွေးရင်လဲ လွယ်
လွယ်ကလေးနဲ့ အဆိပ်ပြေသွားမှာ စိုးတဲ့အတွက် အဆင့်သုံး
အဆိပ်ဆေးကို ကျွေးလိုက်ပါတယ်'

ကုန်လုံဝမ်းသည် ရုတ်တရက် တောဝေစဉ်းစားနေတော့၏။

'ကောင်းပြီ၊ သူ့ပညာ ဘယ်လောက် ရှိသလဲဆိုတာ ငါ
စမ်းသပ်စစ်ဆေးမယ်၊ သူ့နဲ့ငါ တိုက်ခိုက်ကြည့်မယ်၊ ငါ့ကို
တိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်စမ်း'

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

နိုင်ချစ်နော်က အလန့်ကြား ခေါ်လိုက်၏။

ကုန်လုံဝမ်းက....

'တဖန်ဖြစ်တာလဲ၊ ငါ အမိန့်ပေးနေတယ်'

'ကျွန်မ....ကျွန်မက ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ ဘယ်
အမိန့်ပေးခဲ့မလဲ'

ဤစကားကို နိုင်ချစ်နော်က အဆင်ပြေပြေ ပြောလိုက်နိုင်
သည်။

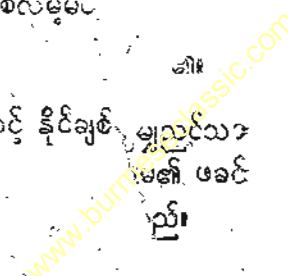
တကယ်တမ်းတွင် သူမ၏မွေးစားဖခင်ကြီးသည် ခာ
ချီ၏ရုပ်ရည်ကို အကဲဖမ်းမရသဖြင့် သိုင်းကွက်
အကဲဖမ်းရန် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နိုင်ချစ်နော် အကယ်သား

'အင်း....ကြည့်ရတာ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဆန်ကုန်ကလဲ သူ
တစ်နေရာရာမှာ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကဲ့အခါမှာ
ထဲကြီးမဲကြီး ထဲလွန်စရာနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်'

သူမသည် စိတ်ထဲ၌ ဘီးတိုးပြောရင်း တိပက်ကျ ပုတ်ဘုရင်
ကြီး တုကန်ဟို အလွန်တရာ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းပြီး မမျှောက်
သိုလုံ လူလိုလို ရုပ်ဆိုးသည့် လူနှစ်ဦးကို ပြန်လည်ကမ္ဘာမှတ်ရလာ
လေသည်။

'နိုင်ချစ်နော်....သူ့ကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရစေလိမ့်မလဲ
နေသလား'

ကုန်လုံဝမ်း၏ အေးစက်စက်စကားကြောင့် နိုင်ချစ်
နော်က မှုတ်မုတ် လန့်နိုးသွားရလေ၏။

၇၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘မ...မ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ လက်အောက်ခံသား ထစ်ယောက်က မခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို...’

နိုင်ချစ်နော်၏ စကားဆုံးမီ ကွန်လုံဝမ်က ဖြတ်၍ပြောလေ၏။

ဝမ်။

‘ရိုးဘူး၊ သူ့ကို ခက်တရစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဲဒီတော့ ဘယ်အဆင့်ရှိသလဲဆိုတာရယ်၊ သူ့ဘာသိုင်းကွက် သူ့ကို စလဲဆိုတာရယ် ကြည့်ချင်လို့ အခုလို တိုက်ခိုင်းတာပဲ’

လွယ်ကရောင်နော်မှာ တံဆွားချိုချွန်နေမိသည်။ အဆိပ်ဆေး

ပဟု အော်လိုက်ချင်မိသည်။

သူမသည် မွေးစားမခင်ကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသည်။

မခင်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်သူတိုင်း သေခြင်း သို့မဟုတ် ကုန်ခြင်း ဝမ်းခဲနှင့် ကြုံရဖတ်သည်။ မခင်ဂိုဏ်း

နိုင်ချစ်နော်က သည် အလွန်တရာ ရက်စက်သဖြင့် လူ့အသက်ကို ဖန်တီးမှုလောက်ပင် တန်ဖိုးထားကြောင်း သူမ ကွန်လုံက ကောင်းသိသည်။

‘ဘာဖြူကမ်းချို၏ပညာ မည်မျှထက်မြက်သည်ဖြစ်စေ မခင် ပညာကို မမီနိုင်ပေ။’

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပခလှသံ (၆) ၅၉

‘အင်း...တိုက်ခိုက် ပေးလိုက်ရင်တော့ ကျားပါးစပ်ထဲ ယူနို သူငယ်ကို ပစ်ထည့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မတိုက်ခိုင်းလို့လဲ မဖြစ်ဘူး’

နိုင်ချစ်နော်သည် ကွန်လုံဝမ်ကို ဖောင်းပန်စကား ပြော လိုက်လေသည်။

‘မခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... သူ့ဝါက ကျွန်မလက်အောက်ခံသား တွေထဲမှာ အတော်ဆုံးဖြစ်တဲ့အတွက် အခဟာလေး အားကိုးရ ပါတယ်။ ကျွန်မ ကျန်လူ့ဂိုဏ်းက လွတ်မြောက်တာကလဲ သူ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ မခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ သူ့ကို ညှဉ်းညှာတာဟာ တိုက်ခိုက်မှုပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်’

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ပြော၏။

‘သိပ်စကားမေ့ရားနဲ့၊ သူ့ကို တိုက်ခိုက်တော့လို့ အမိန့်ပေး လိုက်စမ်း’

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား ပါးစပ်နှင့်ပင် အမိန့် မပေးတော့ချေ။

လက်မြောက် အချက်ပေးလိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ချက်ချင်းပင် ခုန်ထွက်လာမရှိ မခင် လုံဝမ်၏ ရင်ဘတ်ကို ကုတ်ဆွဲတော့၏။

သိုင်းကွက်မှာ ရိုးစင်းသော်လည်း အင်အား အပြည့်အဝ
ပါကြောင်း ကုန်လုံဝမ်းသိ၏။

သူသည် ပရုံးလှုပ်ရှားကလေးမျှဖြင့် နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်း
သွားသည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ ညင်သာလှသဖြင့် ထိပ်ကန်း
သိုင်းပညာရှင်များထက် ပိုမိုထက်မြက်သူဖြစ်ကြောင်းလွယ်လွယ်
နှင့် တွက်ကြည့်နိုင်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစ်ကွက် လွတ်သွားသည်နှင့် ဆက်တိုက်
ခုန်ဝင်သည်။

အလွန်တရာ ပေါ့ပါးသည်။

တိမ်လွှာများ လေထဲ၌ လွင့်ပျော့သည်ထက် ညင်သာ၏။

ကုန်လုံဝမ်းက... နို့

'ဒီလူ့သိုင်းပညာ ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ဖော့ပညာက ပို
ကောင်းနေတယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူသည် လက်ဝါးရိုက်ချက် တစ်မျက်
ဘုံထုတ်လိုက်သည်။

ကုန်လုံချစ်နော် ထိတ်လန့်သွား၏။

'ဘာဖြစ်ရမ်း၍ အော်မိမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသဖြင့် ကပျာ
သို့ပါးစပ်ကိုယ် မိတ်လိုက်ရသည်။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လက်ဝါးအားသာ သိပ်ပြင်းတယ်၊
သူ့ခိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

သို့သော် သူမ တွေးထင်ထားသလို ဖြစ်မလာပေ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်ဝါးများက ကုန်လုံဝမ်း၏ လက်ဝါးကို
အသာအယာပင် ရိုက်ဖယ်လိုက်နိုင်သည်။

'ဘုရားရေ...ဆန်ကွမ်းချိုက ဒီလောက်တောင် စွမ်းနေပါ
ကလား'

နိုင်ချစ်နော်သည် စိတ်ထဲမှသာ ပြောရဲသည်။

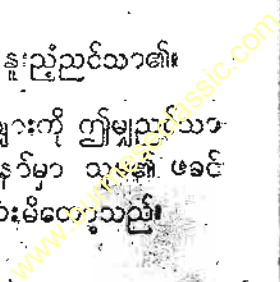
နှုတ်မှ ဝစီက်မြေခက် ထုတ်မေးပြာရဲပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ လက်သီးကို ဖယ်ရှားပစ်
နိုင်ရုံမျှမက ဆက်တိုက်ပင် လက်သီးလေးငါးလုံး ပစ်သွင်းနိုင်
ပေးသည်။

'သိပ်ကောင်းတဲ့ လက်သီးတွေပဲ'

ကုန်လုံဝမ်း၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လွန်စွာ နူးညံ့ညင်သာ၏။

အလွန်တရာ လျင်မြန်သော လက်သီးများကို ဤမျှညင်သာ
စွာ ရှောင်ထွက်နိုင်ခြင်းအတွက် နိုင်ချစ်နော်မှာ သူမ၏ ဖခင်
ကြီးကို အထင်ကြီးမြီးရင်း အထင်ကြီးသွားမိတော့သည်။

ကွန်လုံဝမ်းသည် ထိုလက်သီးချက်များ၏ နောက်ကွယ်၌ ထွက်ပေါ်လာမည့် လွတ်ကွက် ဟာကွက်ကို ရှာကြည့်သည်။

လုံးဝ မဆွေပေ။

ထို့ကြောင့် အနိုင်တိုက်ရန်ကိစ္စကို လုံးဝ မတွေးနိုင်ဘဲ ပြစ်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း သူ့၌ လူသတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချီအား စိတ်ထင်တိုင်း မဟိုက်ခိုက်ရလေ လူသတ်ချင်စိတ် ပို၍ပေါ်လာလေ ဖြစ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ တိုက်ကွက်မှာ ရေစီးကဲ့သို့ အဆက်မပြတ် ထွက်နေသဖြင့် ညင်သာရုံမျှမက ပြင်းလည်း ပြင်းထန်သည်။

နိုင်ချစ်နော်မှာ ဆန်ကွမ်းချီ၏ပညာကို ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူမ၏ဘဝ၌ ဗာလုန်တခု အရေးပါမည့် သူဟု စိတ်ထဲ၌ အလိုလိုထင်လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ သိုင်းပညာ ကောင်းမှုကြောင့်လား၊ သိုင်းလောက၌ နာမည်ပျော်ကဲ ရှက်ပုန်းသီး ဖြစ်နေသည်ကို ထွေကြောက်ရွံ့လား၊ သို့မဟုတ် သူ့အား သူမ၏အမြဲတမ်း သက်တော်

စောင့်အဖြစ် ဤပုံစံအတိုင်း ထားချင်လိုသည့် စိတ်ကြောင့်လား၊ သူမသည် ဆန်ကွမ်းချီအပေါ် သံသယာဇဉ်တူယ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

ကွန်လုံဝမ်းသည် ပြင်းထန်သော တိုက်ကွက်များ မှန်မာတော့ပေ။

လက်ဖဝါး၊ တံတောင် အစရှိသည့် လက်တိုက်ကွက်ကို ထုတ်၍ ဆန်ကွမ်းချီ၏ပညာ မည်မျှရှိသည်ကို ဖော်ပြ၏။

ကွန်လုံဝမ်းက ဇုတ်တရက် အမိန့်ပေးသည်။

‘သူ့ကို ရပ်ခိုင်းလိုက်စမ်း’

နိုင်ချစ်နော်သည် ထိုစကားသံကို နားထဲသို့ပျားရည်လောင်းထည့်ခံရသလို ချိုမြသည့်စကားသံဟု မှတ်ထင်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချီအား အရေးတကြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘ရပ်လိုက်’

နိုင်ချစ်နော်၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီ ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

နိုင်ချစ်နော်၏နောက်ဘက်၌ လာရပ်သည်။

၆၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကုန်လုံဝမ်းက....

'နိုင်ချစ်နော်.... သူ့ မျိုးခိုးအမည်ကို သိသလား'

နိုင်ချစ်နော်က ပထမဆုံးအကြိမ် လိမ်လိုက်၏။

ခန့် 'မသိရသေးပါဘူး.'

စင်စစ် နိုင်ချစ်နော် သိပြီးပေပြီ။

လား... ထိုဝမ်းကွေးကြီးထဲ၌ တုထန်ဟိုနှင့်အရပ်ဆိုးဆိုး လှုပ်ရှားနေကြောင်း သိခဲ့သဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူမ စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့ရာက ဆန်ကွမ်းချို အဖြေပေးခဲ့သဖြင့်လည်းကောင်း ဆန်ကွမ်းချို သိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်....

ထိုမျိုးမျိုးခွဲ အမည်ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို အသိတတ်ဝတ်ကို တူးဖော်မိသွားပြီး ဆန်ကွမ်းချို ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် နာမည်ကို မသိရသေးပါဟု မှသာ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

'သူ့သိုင်းကွက်တွေက သိပ်ပြီး ထူးဆန်းနေတယ်။ သူ့အောက်ရှင်လျက်ထားရင် ငါတို့အတွက် နောက်ကြောင်းမဆန်းဘူး.'

နိုင်ချစ်နော် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။

သူမ၏ မွေးစားဖခင်ကြီးက ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆိုက်တည်းက ကြိုက်နိုးသို့ ဆိုက်လာမည်ကို အတော်စိုးရိမ်သည်။

ယခု သူမစိုးရိမ်ထည့်ကိန်းသို့ ဆိုက်ခဲ့ပေပြီ။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး.... အခုသတ်မလိုလား၊ ကျွန်မ.... ကျွန်မ'

'အခုသတ်ဖို့တော့ မလိုသေးဘူး၊ အခု လောလောဆယ် အင်အားလိုနေတယ်။ သူဟာ အရည်အချင်းရှိတယ်။ သူ့အသက်ကို ခေတ္တခဏ ချမ်းသာခွင့်ပေးထားလိုက်၊ ဒါပေမယ့် ဆယ်ခက်တော့ ပိုပြီး အသက်ရှည်မနေစေနဲ့'

နိုင်ချစ်နော်မှာ ခေတ္တမျှ စိတ်အေးခွင့် ရသွား၏။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး.... ကျွန်မကို ကျန်လှိုက်က ဖယ်ပေးမယ့် ကျွန်မကို နှိပ်စက်ခြင်း၊ ညှဉ်းပန်းခြင်း မရှိပါဘူး၊ အစီအစဉ်ရာမှလဲ မရရှိခဲ့ပါဘူး။ တာဝန်အသစ်တွေပေးရင် ကျွန်မတမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ်'

ကုန်လုံဝမ်းက ရုတ်တရက် ကေးမပြောတော့ပေ။ စဉ်းစားနေ၏။

'ငါဟာ ငါ့အပေါ် သူ့စွာရှိတဲ့လူကို ချီးမြှောက်တယ်။ သူ့အတွက် ဆုံးမတယ်။ အရှေ့ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်၊ အစုံအဖုံခေါင်းဆောင်တွေဟာ အရေးပါတာမဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့လျှို့ဝှက်ချက် တော်တော်များများကိုတော့ သိခွင့်မရှိ'

ဘူး၊ မင်းတို့ မွေးစားသမီးလေးယောက်ဟာ အလံအဖွဲ့ခေါင်း
ဆောင်တွေထက် ရာထူးအဆင့် နိမ့်ပေမယ့် ငါ့ လျှို့ဝှက်ချက်
တချို့ကိုတော့ သိခွင့်ရရှိခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့ ငါ့သမီး၊ သား
ဖယားက သစ္စာဖောက်မှာကို ငါ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။

ကျွန်...ကျွန်မ ကျွန်လူဂိုဏ်းမှာ ဘာမှ တစ်ခုနိုးမဟခဲ့ပဲ
ဘူး ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး။

အေးလေး...ထားလိုက်ပါတော့ မင်းကို ငါတစ်ခုခုတွေ
မယ်။

ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကသာ ကျေးရင် အဆိပ်ဆေးတော
သိန္နိခ စားပြပါမယ်။

ကောင်းတယ်
ကျွန်လုပ်ခမ်းအသံက အေးစက်စက်နိုင်လှ၏။

သု၏အိမ်ထဲနို့ကလိုက်သောအခါ ဆေးလုံးနှစ်လုံးထွက်လာ
သည်။

ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဒီဆေးလုံးနှစ်လုံး အရောင်
သလား။

နိုးချစ်နော် လှမ်းကြည့်၏။
တစ်လုံးက စိမ်းပျော့ပျော့အရောင်၊ တစ်လုံးက အဖြူရောင်

မတူပါဘူး ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး။

နိုင်ချစ်နော်မှာ သူမ ဖခင်၏ရက်စက်ပုံကို သိရှိထားသဖြင့်
အာခေါင်များ ရွှောက်သွေ့လာတော့သည်။

ရိုးရိုးသေနိုင်သည့် အဆိပ်ဆေးဖြစ်ပါက မထောင်းသာလှ
သော်လည်း စေတနာခံစားပြီး သေရသည့် အဆိပ်ဆေးဖြစ်ပါ
က သက်သာလှမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်လုပ်ခမ်းသည် ထိုဆေးနှစ်လုံးကို စားပွဲခုံ ထောက်ခွန်း၌
တင်ထားလိုက်သည်။

ဒီဆေးလုံးနှစ်လုံးစလုံးကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ထားတယ်၊
တစ်လုံးက အဆိပ်ဆေးပဲ၊ ချက်ချင်းသေတဲ့ အဆိပ်ဆေးမဟုတ်
ဘူး၊ အူတွေကလီစာတွေ တဖြည်းဖြည်း ပုပ်ရိဆွေးပြီး တစ်နှစ်
လောက်ကြာမှ သေမယ်၊ တစ်လုံးကတော့ အသက်ရှည်ဆေးပဲ၊
အတွင်းအား စိုးတက်စေဖို့လဲ အထောက်အကူပြုတယ်၊ အဲဒီ
ဆေးလုံးနှစ်လုံးထဲက ကြိုက်တဲ့ဆေးလုံး ယူသောက်လိုက်ပါ။

နိုင်ချစ်နော်မှာ သူမဖခင်၏ ရက်စက်မှုအတွက် ချက်ရှည်
များ ထပ်ကျလာပြန်သည်။

ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အိန္ဒိအတိုင်းပါပဲ။

ကဲ...ကဲ...မင်းအတွက် သက်သေရာ သက်သာကြေညာ
ခြင်းမယ့် ဆေးလုံးကို အာရုံစိုက်ပြီး ရွေးချယ်ပေးတာ

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆေးလုံးနှစ်လုံးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။ အဖြူရောင်သည် ပုလဲလုံးကလေးဆို ဝင်းသန့်နေသည်။ ထိုအချက်ကိုပင် နိုင်ချစ်နော် သိသယူရှိ၏။

သူမ၏ မွေးစားဖခင်သည် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် လုပ်ထားနိုင်ပေသည်။

သူမ၏ရင်ထဲ၌ လှိုင်းထနေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီအား မကယ်နိုင်မီ သူမ သေဆုံးရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဖြူဖွေးသော လက်ကလေးဖြင့် အစိမ်းရောင် ဆေးလုံးကလေးဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။

ကွန်လုံဝမ်သည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောဘဲ အေးစွက်မကျောသော မျက်လုံးများဖြင့် မျက်ခတောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် အစိမ်းရောင် ဆေးလုံးကလေးကို လှမ်းလှမ်း လိုက်၏။

ကွန်လုံဝမ်က....

'မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဖြူရောင်ဆေးလုံးကို မယူရတာလဲ'

နိုင်ချစ်နော်က အဖြူရောင်ဆေးလုံးသည် အဆိပ်ဆေးလုံး ဖြစ်သည်ထင်သဖြင့် အစိမ်းရောင်ဆေးလုံးကိုယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမှန်အတိုင်း မပြောတော့ပေ။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အကျိုးကို မဆောင်နိုင်တော့တဲ့နောက် ဘဲဆိုးကံကော့င်း ရွေးမနေတော့ပါဘူး။ ကံတရားအတိုင်းဖဲဆို ကြီး အစိမ်းရောင်ဆေးလုံးကို ယူလိုက်မိတာပါ'

ကွန်လုံဝမ်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

'ကွန်မမသေခင် ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ပြောစရာရှိတာ ပြောပါရစေ'

'ဘာပြောချင်သလဲ'

'ကွန်မတို့ညီအစ်မလေးယောက်ရှိတဲ့အထဲမှာ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကွန်မအပေါ် အချစ်ဆုံးလို့ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းသားထံ ပြောကြပါတယ်'

မို့ကို သိ

'ဒါလို့ မများပါဘူး'

'အဲဒီအချက်ကြောင့် ညီမငယ်နဲ့ညီမငွေဟာ ကွန်မအပေါ် အမြဲတမ်း မနာလို ဝန်တိုဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်'

'ဒါတွေတော့ ငါမသိဘူး'

၃၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'သူတို့ဟာ ကျွန်မ ခုက္ခရောက်မယ့် ကိစ္စမှန်သမျှ အားလုံး လုပ်ကြပါတယ်'

'အခု သေဒဏ်ကိစ္စကို သူတို့ချောက်တန်းလို့ ငါကချမှတ် တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား'

'မကုတ်ပါဘူး။ အခြေအနေကို ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသိအောင် တင်ပြအာပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်မဟာ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လက်အောက်မှာ ဘာအဖြစ်မှ ကျူးလွန်ခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဖခင် ကြီး တစ်ဝန်ပေးတဲ့ ဝမ်းဟောထဲမှာလဲ နှစ်ရှည်လများဆင်း ခုက္ခခံပြီး ဇာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ အခု နောက်ဆုံးအချိန် ကလေးကျမှပဲ ကျွန်လူဂိုဏ်းထဲ ခြေချော်လက်ချော် အဖမ်းခံ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

ဂေ. 'ငါ တာဝန်ပေးထားတဲ့အချိန်မှာ ဘာအမှားအယွင်း မရှိဘူးဆိုတာ မှင်းမသိဘူးလား'

နိုင်ချစ်နော်သည် မျက်ရည်များ စီးကျလာပြီးနေ့နက်စိမ်း လိုက်ဆေးလုံးကို ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

'ဟေ့...မျိုးမချင့်'

ကွန်လုံဝမ်၏ အေးစက်စက် အသံကြောင့် နိုင်ချစ်နော် မျိုးမချသေးဘဲ ရှိသည်။

လူဆီသည်မှာ ကိုယ်အသက်ကို တန်ဖိုးထားကြသည်သာ ဖြစ်၏။

ထိုစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ နိုင်ချစ်နော် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

'အဲဒီဆေးလုံး ငါ့ကိုပေးစမ်း'

ကွန်လုံဝမ်က လက်ဖြန့် တောင်းခံလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်က ပါးစပ်ထဲမှ ဆေးလုံးကို ပြင်ထုတ်ပေး လိုက်၏။

ကွန်လုံဝမ်က ထိုဆေးလုံးကို ကြည့်ပြီး....

'မင်းရွေးတာ မမှားပါဘူး။ ဒီစိမ်းနုရောင် ဆေးလုံးဟာ အဆိပ်ဆေးလုံးဖြစ်မယ် ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ သူဟာ အဆိပ်ဆေးလုံး မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ အသက်ရှည်ဆေး တစ်မျိုးပဲ။ မင်းသာ မျိုးချလိုက်ရင် သိပ်တန်ဖိုးရှိသွားမယ်'

နိုင်ချစ်နော်သည် သူမ၏စိတ်ကူး မှန်ကန်သွားသည်ကို သိ လိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကျေနပ်သွားသည်။

သို့သော် ထိုအမှုအရာမျိုးမပေါ်အောင် သတိကြီးစွာထား နေရသည်။

ကွန်လုံဝမ်သည် အလွန်သံသယကြီးသူ ဖြစ်၏။

၇ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နိုင်ချစ်နော်၏ချက်ဒွာကို အသက်မပြတ် အကဲခတ်နေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားချက် မတွေ့ရပေ။

လူသည် စားပွဲပေါ်မှ အဖြူရောင်ဆေးလုံးကိုပါ ကောက်ယူသိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

‘အဖြစ်မှန်တစ်ခုလုံးကို မသိချင်မှာ မင်းကို အပြစ်ပေးရေးကိုစွဲကို ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားမယ်’

ဤကား နိစ်ချစ်နော် သေဒဏ်မှ ကင်းလွတ်နိုင်ခွင့်ရမည့် သက်သာချက်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

နိုင်ချစ်နော်အနေဖြင့် အမိန့်ပေးစားကို ပြန်လည်ရအောင် ယူပေးရပေတော့မည်။

‘သမီးကြီး’

ကွန်လုံဝမ် စိတ်ထား နူးညံ့နေသည့်အခါ နိုင်ချစ်နော်ကို ထိုကဲ့သို့ပင် ခေါ်တတ်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့...အမိန့်ရှိပါ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ဝါ ကျွဲရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝါဂိုဏ်းသားတွေ ခြေရှုပ်အောင် လှုပ်ထားတယ်။ ကျန်လူဂိုဏ်းသားတွေဟာ ကျွဲရွာတစ်ဝိုက်ကို ဖြိုဆင်းလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ကုမ္ပဏီ ကျန်လူဂိုဏ်းခွဲ ဌာနချုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်။ ဝါနာမည်လဲ့ ကျော်သထဝတ်

ကျော်သားမယ်၊ ဝါပြိုင်ဘက်တွေလဲ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်။ သမီးကြီးကတော့ ဟေးဒီ အကျဉ်းသားကိုခေါ်ပြီး ကျွဲရွာကို လိုက်သွားရမယ်။ အဲဒီမှာ ကျန်လူဂိုဏ်းနဲ့ အကြီးအကျယ် ဆိုက်ခိုက်ကြရလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်ကို ဦးထိပ်မှာ ပန်ဆင်ပြီး အသက်ကို တန်ဖိုးမထားဘဲ တိုက်ခိုက်ပါ့မယ်’

ကွန်လုံဝမ်က ခေါင်းညှိတ်၏။

‘ကော့ဝင်းတယ်’

ထိုစဉ် အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကပ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုသူသည် နိုင်ချစ်နော်ကိုဦးညွှတ်ဂါရဝပြုပြီး အရေးတကြီး အမိန့်တောင်းခံလေ၏။

‘သခင်မ...ထူးဆန်းတဲ့ မြင်းရဲဘားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာပါတယ်။ ကျန်လူဂိုဏ်းရဲ့ အထူး ဧည့်သည်တော်လို ပြောပါဏယ်’

ထိုဂိုဏ်းသားသည် ကွန်လုံဝမ်၏ လက်အောက်ခံ တပည့်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်နှင့် အဆင့်ချင်းကွာလှသဖြင့် ကွန်လုံဝမ်ကို မြင်ဖူးခြင်း မရှိကြပေ။

ထို့ကြောင့် သူ့ရှေ့၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်း ရှိနေ
သော်လည်း အရိုအသေပေးရကောင်းမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ထိုအဖြစ်ကို နားလည်သဘောပေါက်ပြီး
ဖြစ်၍ အပိုစကားမပြောဘော့ဘဲ လိုရင်းကိုသာ မေးလိုက်၏။

‘သူ့ဖို့ ဘယ်နှစ်ယောက် လာသလဲ’

‘လှည်းမောင်းတဲ့လူ အပါအဝင် အားလုံးလေးယောက်ပါ’

‘ကောင်းပြီ... သူတို့ကို အထဲကြွပါလို့ ပင့်ပိတ်လိုက်ပါ
ဒီအခန်းတဲကို လာကြပါစေ’

ထိုဂိုဏ်းသားသည် သေခင်းမျက်နှာနှင့် တူလှသော သူ့ဖို့
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏မျက်နှာကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်တစ်ချက်
မျှကြည့်ပြီး ပြန်သည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်က ကုန်လုံဝမ်းအား ရှိသဘော့ မေးမြန်းသည့်။

‘ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အဲဒီညွှန်သည်တော်နဲ့တွေ့ဆုံဦးမလား’

‘ငါနဲ့ မတွေ့ဘူး၊ ဟိုဘက်အခန်းထဲမှာ ငါစောင့်နေမယ်
သမီးကြီးကို သူ့ ဘာဆွေးနွေးမလဲဆိုတာ ငါစောင့်နားထောင်
မယ်’

‘ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

နိုင်ချစ်နော်က နာမည်ကို ခေါ်ပြီးမှ မပြောဘဲ ရပ်ဆိုင်း
လွှား၏။

‘သမီးကြီး...ဘာပြောချင်လို့လဲ’

‘အခုလာတဲ့ညွှန်သည်ဟာ ကျွန်မစိတ်ထင် ကျန်လှဂိုဏ်းသား
ထဲက ပညာရှိသန်ရွှင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ သူဟာ
သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်ပါဘူး’

‘ငါသိတယ်’

‘ကျွန်ခ တွေ့လိုက်ရမှာလား’

‘အေး...တွေ့ဆိုက်ဟိုဘက်အခန်းထဲကငါမောင့်နားထောင်
မယ်’

‘စကားဆုံးသည်နှင့် ကုန်လုံဝမ်းသည် တစ်ဖက်ခင်းထဲသို့
ဝင်သွားလေတော့၏။’

မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် အဖမအထေးများစွာ ရှိနေ
သည့် နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် ပညာရှိထန်ရွှင်
သည် ခေါက်ယပ်တောင်ကြီးကို ဖြည်းညှင်းစွာခတ်ရင်း အခန်း
ထဲသို့ ဝင်လာတော့သည်။

သူ၏နောက် တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ဓားတစ်ချောင်းစီ သိုင်း
လှူထားသော လူငယ်နှစ်ဦး ပါလာသည်။

သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားနေသော လက်ယာရံလူငယ်နှင့်
လက်ဝဲရံလူငယ်တို့ဖြစ်သည်မှာ မလွဲချေ။

ထန်ရွှင်က နိုင်ချစ်နော်ကို ဂါရဝပြု၏။

‘မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတဲ့အတွက် မိန်းကလေး ချစ်သူ
နေမလား မသိဘူး’

‘အေးဩပါဘူး...ဆရာကြီးရဲ့ သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးပါ
တယ်’

ထန်ရွှင်က အေးချမ်းစွာ ရယ်သည်။

‘ဘာသတ္တိရှိစရာလိုသလဲ၊ ကျုပ်က ကျန်လှိုက်ရဲ့တမန်ပဲ၊
နောက်ပြီ ဧည့်သည်လဲ ဖြစ်ပါသေးတယ်၊ ဘာဘေးအန္တရာယ်
ရှိမှာလဲ’

နိုင်ချစ်နော်က ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလျက်...

‘ထိုင်ပါဆရာကြီး’

ပညာရှိထန်ရွှင်သည် ထိုင်ခုံလေးတစ်ခု၌ ဝင်ထိုင်သည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် သူ့နောက်ပါး၌ ကပ်၍ရပ်နေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဤလူငယ်နှစ်ယောက်ကို အထင်မသေး
ချေ။

ပညာရှိထန်ရွှင်သည် ဤလူငယ်နှစ်ယောက်၏ စွမ်းရည်ကို
စိတ်မချဘဲ ဤကျားခံတိုင်းထဲသို့ ဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း
နိုင်ချစ်နော် သိသည်။

‘ဆရာကြီး ရှင်ဟာ ကျားပါးစပ်ထဲကို ဝင်လာတာပါ’

‘မိန်းကလေး ထင်နေလို့ပါ’

ထန်ရွှင်က ဆန်ကွမ်းချီ၏ မျက်လုံးများကို သေချာစွာကြည့်
ပြီး...

‘ဟောဒီလူငယ်ဟာ အဆိပ်မိနေတယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်း
အရာများကို ဤနေရာ၌ ထုတ်ဖော် မပြောလိုပေ။

တစ်ဖက်ခန်းထဲ၌ ကွန်လုံဝမ်ရှိနေရာ ထိုအကြောင်းများကို
ကြားသိသွားပြီး ဆန်ကွမ်းချီအား ယနေ့ပင် သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်
မည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

‘ရှင်...တံခါးပေါက်မှာ သွားစောင့်နေစမ်း’

သူမသည် ဆန်ကွမ်းချီအား နာမည်မခေါ်ဘဲ အမိန့်ပေး
လိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချီ ရိပ်ခန်း ခုန်ထွက်သွားသည်။

ထန်ရွှင်၏ သက်တော်စောင့် လူငယ်နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံး
များသည် ဆန်ကွမ်းချီ ထွက်သွားရာသို့ လိုက်ကြည့်၏။

သို့သော်...

ခန္ဓာကိုယ်ကမူ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်း မရှိကြပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တံခါးဝ၌ရပ်ကာ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို့ ရုပ်နေတော့သည်။

ဆန်ရွှင်ကမူ ခေါက်ယပ်တောင်ကို ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ခတ် ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး မေးလေ၏။

'မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို ကျားပါးစပ်စဲ ဝင်လာတဲ့လူလို့ ထင်နေသလား'

'ဆရာကြီး တစ်ခုသိထားဖို့က ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းဟာ အထက် လမ်းဂိုဏ်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ ဘယ် အောက်လမ်းဂိုဏ်းရဲ့ ကတိကိုမှ မယုံမှဘူးဆိုတာ ဆရာကြီးသိထားမယ်လို့ ယုံတာပဲ'

ထန်ရွှင်က ရယ်၏။

'ကျုပ်လဲ မယုံပါဘူး'

'ခါဖြင့်...ဘာဖြစ်လို့...'

'ကျွန်လုပ်ကိန်းရဲ့ လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ဟာ ဒီအိမ်ကိုဝိုင်းထား တယ်။ ကျုပ်ဆီက အချက်ပေးသံကြားရင် သူတို့အားလုံး မုန် တိုင်းတိုက်သလို ဝင်လာကြလိမ့်မယ်'

နိုင်ချစ်နော် အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွား၏။

ဤအိမ်ထဲ၌ ခုခံနိုင်သူ အနည်းငယ်သာရှိသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်လုံဝမ်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ရှိနေကြသော် လည်း လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့၏ ဖွဲ့စည်းရည်ကို မသိရသေးသဖြင့် ဘေး ရန်ကို လုံးဝကင်းရှင်းသည်ဟု အမေ့မခံနိုင်ချေ။

'ကျွန်မစိတ်ဆင် ကျွန်မလှုပ်ရှားလိုက်ရင် ဆရာကြီးအနေနဲ့ ဘာမှ အချက်ပြနိုင်ခွင့်ရှိတော့မယ် မထင်ဘူး'

ထန်ရွှင်က အသာပြုံးရင်း ခေါက်ယပ်တောင်ကို သိမ်းလိုက် လေ၏။

'ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို လာ စုံစမ်းတာ'

'ဘယ်သူ့ကို လာစုံစမ်းတာလဲ'

'ကွန်လုံဝမ်'

နိုင်ချစ်နော်က မျက်ခုံးပင့်တင်ရင်း.....

'ရှင်...ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်၊ ပြန်ပြောစမ်းပါဦးရှင်'

'ကွန်လုံဝမ်'

'ဘာကိုစွဲလဲ'

'လူတစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ပါ'

နိုင်ချစ်နော်က မရှင်းလင်းသဖြင့် ပြန်မေး၏။

'ဘယ်သူလဲ၊ ကွန်လုံဝမ်ကို စုံစမ်းချင်တာလား၊ တခြားလူ တစ်ယောက်ကို စုံစမ်းချင်တာလား'

အဲဒီကိစ္စက ကွန်လုံဝမ်နဲ့တွေ့ရင် ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်၊ မိန်းကလေးကို ရှင်းပြလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အကြောင်းရပ်တွေက သိပ်ပြီး ဂွဉ်ဝေးလွန်းဗယ်၊ ရှေးသရောအခါက ပြန်စရလိမ့်မယ်'

နိုင်ချစ်နော်က အေးစက်စက်ရယ်လေ၏။

ဆရာကြီး အလာမှားနေပြီ၊ ကွန်လုံဝမ်ကို လွယ်လွယ်တူတူ ခွင့်မချဘူး၊ စည်းကမ်းချက် နှစ်ခုရှိတယ်'

'ဘာစည်းကမ်းတွေလဲ'

'ကွန်လုံဝမ်ကို တွေ့နိုင်တဲ့ ပထမစည်းကမ်းကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဂိုဏ်းထဲကို ဂိုဏ်းသားအဖြစ်ဝင်ရမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဂိုဏ်းထဲမှာ တစ်ဆက်လုံး သစ္စာရှိဂိုဏ်းသား လုပ်သွားရမယ်'

ထန်ရွှင်သည် ယပ်တောင်ကိုဖြန့်၍ ဖြည်းညင်းစွာ ခတ်လေသည်။

'နောက်စည်းကမ်းတစ်ခုကတော့'

'ဗုတိယစည်းကမ်းကတော့ ရှင်းဗယ်၊ တွေ့ပြီးတာနဲ့ ဝေရမယ်'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ခေါင်းခါ၏။

'နှစ်ခုစလုံး ကျုပ်ဆန္ဒနဲ့မကိုက်ညီဘူး၊ ဒီပြန်စည်းကမ်းမရှိ ယော့ဘူးလား'

'အခြားစည်းကမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့ စည်းကမ်း နှစ်ချက်ကိုလိုက်နာပြီး တွေ့ဆုံရင်တော့ တွေ့ဆုံခွင့်ရမယ်၊ အဲဒီ နှစ်ချက်ကို မလိုက်နာနိုင်ရင်တော့ ဆရာကြီးပြန်ပေတော့'

ထန်ရွှင်က ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။

'ကျုပ် သူနဲ့တွေ့ပုံဖြစ်မယ် မိန်းကလေး'

နိုင်ချစ်နော်က ခပ်မာမာပြော၏။

'ကွန်လုံဝမ်ကို ရှင်က ဘယ်လိုလူစားမျိုးမှတ်နေသလဲ၊ ရှင် တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့လို့ရမယ် ထင်နေသလား'

ထန်ရွှင်ကပြုံး၍ တစ်ဖက်အခန်းသို့ ယပ်ဘောင်ဖြင့် ထိုးညွှန်ပြလေ၏။

'မိန်းကလေး...ကျုပ်သာ အယူအဆမေးတူးဆိုရင် ကွန်လုံဝမ်ဟာ ဟိုဘက်ခန်းမှာ ရှိနေပါလိမ့်မယ်'

၈၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထန်ရွှင်၏ ခန့်မှန်းချက်မှာ သွေးထွက်အောင် မှန်လှသဖြင့် နိုင်ချစ်နော်မှာ တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘သူ့ကို လုံးဝညာလို မရပါကလား’

ထိုစကားကို စိတ်ထဲ၌ကျိတ်၍ ပြောနေမိသည်။

‘သူမက....’

‘ဆရာကြီး...ရှင်ကို ပရိယာယ်ဝေစုံစိကောင်းတယ်၊ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များတယ်လို့ သိုင်းလောကထဲက ချီးကျူးကြတယ်၊ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်းကတော့ သိုင်းပညာမှာ ပြိုင် တက်ကင်းတယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းပြီး သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ် မြောက်တဲ့ ဆရာကြီးအနေနဲ့ ကုန်လုံဝမ်းကို ဘယ်လိုတွေ့ဆုံမှာ လို့’

ထန်ရွှင်က ရယ်သည်။

‘စာပေတတ်ကျွမ်းမှုနဲ့ သိုင်းပညာ တတ်ကျွမ်းမှုဟာ သူ့ နေရာမှာ အသုံးဝင်တာပဲ၊ လောကကြီးထဲမှာ အရာရာကို သိုင်းမညာနဲ့ မဖြေရှင်းနိုင်ဘူး’

‘...ဒီလိုလား’

သူမသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို လက်နှုပ်ဘီး၍ လှမ်းခေါ်လိုက် ၏။

သိုင်းတုံပွင့်လျှော် ပလေ့သီ (၆) ၀၃

‘သိုင်းပညာကိုအထင်သေးတဲ့ ဟောဒီဆရာကြီးကို နည်းနည်း၊ လောက် ဆုံးမလိုက်စမ်း’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထန်ရွှင်၏ခရု့သို့ ခုန်ဝင်လာ၏။
သို့သော်....

သူနှင့်ပြိုင်တူ လှုပ်ရှားသူမှာ ထန်ရွှင်၏ နောက်ပါး၌ရပ်နေ သည့် လူငယ်နှစ်ဦးပေတည်း။

သူတို့လှုပ်ရှားမှုကလည်း မြန်လှသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုအဖို့ ထန်ရွှင်အား ဘေးရန်ပြုချိန် မရတော့ပေ။
‘ဝုန်း’

ဆန်ကွမ်းချိုက လူငယ်နှစ်ဦးအား လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်၏။
လူငယ်နှစ်ဦးကလည်း နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် ပူးပေါင်းကာ ဖန် နှစ်ခုခံကြလေ၏။

ဖြည့်ဟိန်းသော အသံနှင့်အတူ ဆန်ကွမ်းချိုရော လူငယ်နှစ်ဦး နောက်ဆုတ်သွားရ၏။

လူငယ်နှစ်ဦးတို့၏ ပူးပေါင်းအားကား မသေးဝယ်လှချေ ၏။

ထို နောက် သူ၏သက်တော် စောင့်လှူငယ်နှစ်ဦးအားတီးတိုး
အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် အပြန်မှာ သွားစောင့်နေကြ’

ကုန်လုံဝမ်းက နိုင်ချစ်နော်အား လှမ်း၍အမိန့်ပေးသည်။

‘မင်းလဲ ထွက်သွား၊ အခန်းအပြန်မှာပဲ စောင့်နေ’

နိုင်ချစ်နော်က ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုပြီး ဆန်ကွမ်းချိုအား အသံ
ခေါ်ဆောင်ကာ ထွက်သွားသည်။

အခန်းထဲ၌ ပညာရှိထန်ရှင်နှင့် ကုန်လုံဝမ်းတို့သာ က
တော့၏။

ထန်ရှင်က သူ့ယပ်တောင်ကို ခေါက်သိမ်းလိုက်၏။

လူ့ရှင်ခွင်အတွင်း၌ လျှို့ဝှက်ယူလာသော ဓမ္မတ
ကို ထုတ်လိုက်သည်။ သာစကားသို့

ထိုစားကား နိုင်ချစ်နော် ပျောက်ဆုံးခဲ့သည့် ‘အ
ခား’ပင်တည်း။

ညီတော်က နောင်နှောက်တို့ ပျောက်ဆုံးနေပြီလို့ ယူဆတဲ့
အမိန့်ပေးစားကို လာပြန်ပို့တာပါ။

ထန်ရှင်၏စကားကို ကြားသောအခါ ကုန်လုံဝမ်းက လက်
ထံမှစားကို လှမ်းကြည့်၏။

အခန်း (၇၇)

ခားနှင့် ကြိုးကွင်း

‘ရင်လိုက်ကြစမ်း’

အခန်းတွင်းမှ ကုန်လုံဝမ်း၏ အသံသည် ဟိန်း၍ထွက်
သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား ကပျားကယာ
ပေးလိုက်ရသည်။

‘ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏နောက်ပါးသို့သွားရပေ
ထန်ရှင်သည် အစမ်းရောင်ဝတ်ရုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မှ

သေကြီးဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်လာသော ကုန်လုံဝမ်းအား
သည်အနေဖြင့် မတ်တတ်ပေကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

လှမ်းမယူသေးဘဲ မေးခွန်းထုတ်သည်။

ဘယ်သူ့ကို နောင်တော်လို့ ခေါ်တာလဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က လူစိမ်းတွေပဲ။ ရန်သူတွေဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်။ အခုတောင် ကျန်လှေ ဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ ကျုပ်ဂိုဏ်းသားတွေ တိုက်နေကြပြီပဲ။

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

ကုန်လုံဝမ်းကို နောင်တော်လို့ ခေါ်တယ်။

ကုန်လုံဝမ်းက ခေါင်းခါ၏။

ဘဝိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ နောင်တော်လို့ မခေါ်သင့်ဘူး။

ဘူ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အနက်က ညီဖြစ်သူက အစ်ကို နောင်တော်လို့ မခေါ်သင့်ဘူးလား။

သီလိလုပ် ဆရာတူ ညီအစ်ကိုဖြစ်မလဲ။ ယုတ္တိမရှိတဲ့စကား ပတ်သက်ချင်စမ်းပါနဲ့။

ဘာဖြစ်လို့ ယုတ္တိမရှိရမှာလဲ။ ခုလို တိုတောင်းတဲ့ အချိန် အတွင်းမှာ ဂိုဏ်းသစ်ကြီးတစ်ခု တည်ထောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ လူဟာ ကျန်တော် ရဲ့ ဆရာတူ နောင်တော်မဟုတ်လို့ တခြားဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

ကုန်လုံဝမ်းက ရယ်သည်။

သူ့မျက်နှာမှာ အပြောများများက မဟုန်သဖြင့် ရယ်မောသော်လည်း ရယ်မောသည်နှင့် မတူချေ။

‘တကယ်တော့ ဆွေမျိုးအစပ်ကောင်းတာပဲ။ ကျန်လှေဂိုဏ်းရဲ့ ပညာရှိထန်ရွှင်နဲ့ တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျုပ်ဂိုဏ်းယူပါတယ်။ တခြား ရယ်စရာ စကားတွေကိုတော့ မပြောစေချင်ပါဘူး။’

‘နောင်တော်... မူလမျက်နှာကို မျက်နှာစာနဲ့ မှားကွယ်ထား နိုင်ပေမယ့် နောင်တော်ဟာ အသံကိုတော့ မဖျက်ခဲ့ဘူး။ ဒီအသံ ကို ညီတော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်။’

ကုန်လုံဝမ်း ငြိမ်သက်သွား၏။

ထန်ရွှင်က အမိန့်ပေးခင်းကို လှမ်းပေး၏။

‘နောင်တော်... အဖိုးတန်ခင်းကို ပြန်ယူပါ။’

ကုန်လုံဝမ်းထံမှ ဆေးစက်မာကျောပြုံး ရန်လို့သောစကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

‘ထန်ရွှင်... မင်းကို လက်ညှိုးတစ်ချက် တောက်ရုံနဲ့ သတ်ပစ် နိုင်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား။’

ထန်ရွှင်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် ပြော၏။

‘ညီတော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညီတော် သေပြီးရင် နောင်တော် စိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ်။’

၈၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘ဘာကြောင်လဲ’

‘ညီတော်သေရင် နောင်တော်ဟာ သိမ်းလောကမှာကေရာဇ် တစ်ပါး ဖြစ်တော့မယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ပြိုင်ဘက်မရှိရင် သိပ် စိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ်’

မင်းက ဒီအားတူးအခေါ်လေးတွေနဲ့ ကျွန်လူဂိုဏ်းသား အဖြစ် မထွက်ကြားနေတာကိုး’

‘ညီတော်က နောင်တော်လောက် လျှမ်းလျှမ်းတောက်လဲ မနေကျင်ကြားပါဘူး’

‘ဟား... ငါ့အဖေဟာ မင်းကိုယ်မင်း ငါ့ကို ပြိုင်ဘက်လို့ သတ် မှတ်ထားတာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ ငါ့ပြိုင်ဘက်ကို အသက်ရှင်လျှော် မထားနိုင်ဘူး’

ကျွန်လုံဝမ် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။

ထန်ရွှင်ကို အကာအကွယ်ပေးမည့် လက်ဝဲရံ လက်ယာရံ လူငယ်နှစ်ဦး မရှိတော့သဖြင့် သိုင်းပညာ လုံးဝ မတတ်သော ထန်ရွှင်အဖို့ သေဖွယ်ရာသာ ရှိတော့မည်။

ထန်ရွှင်သည် လုံးဝ မကြောက်ရွံ့ရုံမျှမက ယပ်တောင်ကို ပြန်ထုတ်ပြီး ယပ်တော်နေခိုက်သေး၏။

ကျွန်လုံဝမ်၏ အခိန်ပေးခားမှာမူ ခုံပေါ်၌ ရောက်ရှိသွား ပေပြီ။

သိုင်းတုံပွင့်လျှ (သေသံ) (၆) ၈၉

‘နောင်တော်က ငယ်စိတ်မပျောက်သေးပဲကိုး၊ ညီတော်ကို ညှိုးဖြည်းမှသတ်လဲ ရပါတယ်’

ကျွန်လုံဝမ်က သက်မြှောက်လိက်၏။

ထန်ရွှင်က ဆက်ပြောနေသည်။

‘နောင်တော်လဲ သိသာ ပဲ၊ ညီတော်ကသိုင်းပညာ ဘာပဲ၊ အခုလဲတေးတပ်ပါဘူး၊ သက်ရပ်ထဲကနေကို တော်က ပြန်များ ကြောက်နေသလား’

‘မင်းက အရဲကိုးပြီး ကျားရဲတေးကို တိုးလာတာကို အပြစ်မရှိဘူး’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၏။

‘နောင်တော်လဲ’ ညီတော် အကြောင်းသိသားပဲ၊ ညီတော် ကိုယ်တုန်းကများ မသေချာတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လိုလဲ၊ နောင်တော် ဆီမရောက်ရင် နောင်တော်က ညီတော် ကိုယ်တော်မယ် ကြိုတင်သိထားတာပဲ၊ အဲဒါကိုမှ ညီတော်က အကာ အကွယ်လုပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ညီတော်လောက် မိုက်တဲ့လူ ဘယ်ရှိ တာ့မလဲ’

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်း အကာအကွယ်ကို ငါ တွေ ခံဘူး’

ညီတော်မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ ညီတော်မှာ ဘာ အပြစ်ရှိလို့ သတ်မှာလဲ

တစ် ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဟုတ်သား၊ အေး... အရှင်းဆုံး ပြော စိတ်ညှော် မင်းဟာ ကျန်လုဂိုဏ်းကို အလုပ်အကျွေး ပြုနေ

အပြစ် ဝန်ခွင်က ပြုံး၍ပြော၏။

ညီတော်တာလဲ သတ်တာပေးလေ၊ ခုလောလောဆယ်ဆယ် ကျွေးခံတာ နောင်ခံဘက် ခြေလေးငါးလှမ်းလောက် ဆုတ်ပေး

မှတ်တာ၊ ကာလဲ... ဒီခြေလေးငါးလှမ်းဆုတ်ပေးလို့က်ရင် မင်းထူထဲ အသက်နွားမယ်ထင်သလား၊ မတင်ပါနဲ့၊ ငါ့ရဲ့ လေခုတ် လက်ခါး ယိုင်းဟာ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းအကွာက ကျောက်ခဲကို ကြော် သွားစေနိုင်တယ်၊ မင်းကို ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်း ဆုတ်ပေး မင်း မလွတ်နိုင်ဘူး

ရပါတယ်၊ ညီတော်ပြေးမယ် ကြုံတဲ့အခါ အဲဒီသိုင်း သုံးပါ၊ ခုတော့ နောက်ဆုတ်ပေးပါ

ကွန်လုံဝမ်က တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ပေးသည်။

နောင်တော်... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးစေ ဆရာကြီးဟာ ကျွန်တော်ကို အရေးကြီးတဲ့ စကား တစ်ခု ပြောခဲ့တယ်၊ နောင်တော်ကို ပြောခဲ့သလားတော့ မသိဘူး

ငါ့ကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး

ဆရာကပြောခဲ့တယ်၊ ဆရာ အသက်မထွက်ခင် ကလေးမှာ ပြောခဲ့တာပါ၊ နောင်အနှစ်နှစ်ဆယ် ကြာတဲ့အခါမှာ မင်းနဲ့ မင်းနောင်တော်ဟာ သေခရေးရင်ခေးတိုက်ပွဲကြီး ကိုက်ကြလိမ့် မယ်တဲ့၊ ဆရာပြောခဲ့တဲ့စကားဟာ တကယ်မှန်ကန်သယ်ဆိုတာ အခု အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာတော့မှပဲ သိတော့တယ်

ကွန်လုံဝမ်က မလှောင်မြှောင်သလို သာဓကသလိုရယ်လိုက် ၏။

မုက်နှာပေါ်၌ အရေးပြားတုရှိုနေသဖြင့် သာမန်လူများ ရယ်သလိုနှင့် မတူတော့ပေ။

ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း... သူက အနာဂတ်ကို ကြိုတင်သိနေ တယ်လို့ ဆိုပါတော့

သိလား မသိလားတော့ ကျွန်တော် အတတ်မပြောနိုင်ပေ မယ် စောစောကစကားကိုတော့ သေသေချာချာပြောခဲ့တယ်

ဟင်း... အလကားစကားတွေ၊ သူသိရင် ဘာပြစ်လို့ ငါ့ကို သူ့စာပည့်အဖြစ် လက်ခံခဲ့လဲ

ဆရာဟာ သိုင်းပညာသာမက နက္ခတ်ပေဒင် အစရှိတဲ့ ပညာတွေကိုပါတတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကိုလဲ ဒါတွေလက်ထပ် ဆင်ပေးခဲ့တာပဲ၊ နောင်တော်ကို လက်ခံခဲ့တာကတော့ တွဲ

တရားကြောင့်ပဲ၊ ဆရာဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ ဖန်တီးစေေးချက်ကို တော့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးပယ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ လောကမှာ ကံကြမ္မာသာ စွမ်းအားအရှိဆုံးလို့ ဆရာက ယူဆခဲ့လို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာရဲ့ အဆိုးရွားဆုံးဖန်တီးနိုင်မယ့် အချစ်တွေကိုတော့ တတ်နိုင်သမျှ လျော့ပေါ့အောင် လုပ်နိုင်တယ်လို့လဲ ယုံကြည်ထားပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်ကို ဘာကပ်မြှောက်ထားတဲ့ ပညာ ဗဟုသုတ၊ နက္ခတ်၊ ဗေဒင် အစရှိတဲ့ ပညာအားလုံးကို ဆရာစားမချန် သင်ကြားပေးခဲ့တာပဲ။

ကွန်လုံဝမ်းက ရယ်သည်။

မင်းကတော့ သူ့ လက်ခင်းအပည့်ဆိုပါကော့လေ၊ ငါကတော့ အပည့်ဆို ဆိုပါဘာလေ၊ ဟား...ဟား...ဟား။

ဆရာဟာ နောင်တော် အကြောင်းကို သိပါတယ်။ နောင်တော်ဟာ စိတ်သားသေးသိမ့်တယ်၊ ခက်သန်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ ရက်စက်တယ်၊ အနိပ်ပြောင်းအလဲမြန်တယ်၊ ကြီးမြင့်လို့စိတ်ရှိတယ်၊ အဲဒီမကောင်းမှုစိတ်ထားတွေ ပေါင်းဆုံခြင်းအားဖြင့် နောင်တော်ဟာ လူ့သုတ်ကောင်ကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဆရာက အတတ်ပညာခဲ့တယ်။ မင်းကိုလဲ နောင်တော်က သတ်ဖို့ကြိုလိမ့်မယ်လို့ ဆရာက ပြောခဲ့ပါတယ်။

ကွန်လုံဝမ်း မရယ်တော့ချေ။

အံ့ကြိတ်သည့် လေသံဖြင့် ထန်ရွှင်အား တစ်လုံးချင်းပြောတော့သည်။

ဟုတ်တယ်...မင်းဟာ စာပေ ဗဟုသုတနဲ့ ပတ်သက်ရင် အင်မတန်ဉာဏ်ရည်ထက်တယ်။ ဆရာ့လက်အောက်မှာ အတူတကွပညာသင်ကတည်းက ငါဟာ မင်းကိုမနားလို့ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မင်းတို့သတ်ချင်တဲ့စိတ်ဟာ အခုမှပေါ်ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်။ ငါ အောင်မြင်ထမြောက်လာတော့ မင်းကိုငါ သိပ် သတ်ချင်တယ်။ မင်းကို ရှာလို့ မရဘူး။ အယ်ရှာလို့ ရမှလဲ မင်းက ကျန်လုဂိုဏ်းထဲဝင်ပြီး ဇာတ်မြူပဲနေလိုက်တာကိုး။ အတော်အကြံပိုင်တဲ့ အကောင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ မင်းဟာ ငါ့ရှေ့ကို အလို့အပလျောက်ရောက်လာပြီ။ ဒါဟာ မင်းအတွက် ကံကြမ္မာ ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ ဆိုးရွားတဲ့ အကွက်ကြီးပေါ့။

ထန်ရွှင်သည် ကွန်လုံဝမ်း၏ ခြိမ်းခြောက်စကားကို လုံးဝ မကြောက်ရွံ့ပေ။

ထိုအတွက် ကွန်လုံဝမ်းကလည်း အံ့ဩနေသည်။ ထန်ရွှင်က...

ကျွန်တော်ကတော့ နောင်တော်ကို ဘေးအန္တရာယ်ပြုလိုတဲ့ စိတ် မြူတင်မှုန်ကလေးတောင် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ သတိအမြဲထားပါတယ်။ အသက်ကိုဉာဏ်စောင့်ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ရှိတယ်ဟုတ်လား။

'ကာလီ မင်းက အကာအကွယ်တွေ လုပ်လာတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား'

'အကာအကွယ်မရှိဘဲ ညီဒေတာက နောင်တော်ကိုတယ်လိုလာတွေ့ရဲမှာလဲ၊ ကျွန်တော်က သိုင်းပညာ လုံးဝ မတတ်မြောက်တဲ့လူပဲ'

ကွန်လုံဝမ်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ခပြာသည်။

'ငါဟာ ဒီနေ့ သိုင်းလောကမှာ အောင်မြင်မှု သရဖူကို ဆောင်းစပြုနေပြီ၊ သိုင်းလောကရဲ့ ဧကရာဇ်ဖြစ်ဖို့ ငါခရီးလမ်းမှာ မင်းဟာ ဆူးပြောင့်ခလုတ်ပဲ၊ မင်းကို မသတ်ရရင် ငါဟာ စားမဝင် အိပ်မပျော်ဖြစ်ပြီး သေရလိမ့်မယ်'

ထန်ရွှင်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေ၏။

သူ့ပုံစံမှာ ကွန်လုံဝမ်းအား ရန်သူတစ်ယောက်အဖြစ်သဘောထားသည်ထက် ကွဲကွာနေသည့် နောင်တော်တစ်ယောက်ကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပုံရ၏။

'ကျွန်တော် ယုံပါ့ဘယ်၊ အခုအချိန်မှာတော့ နောင်တော်ဟာ ဘာမှညာနေမှာ မဟုတ်ဘူး'

'မုန်တယ်၊ ငါတကယ်ပြောနေတာပဲ၊ မင်းကို အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်၊ မင်းမသေခင် မင်းလိုချင်တာတစ်ခုကို တောင်းဆို'

နိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး မင်း ဘယ်နည်းနဲ့ သေချင်သလဲ၊ ကြိုက်တဲ့နည်းလမ်းကို ရွေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီအခွင့်အရေးကို ဘာကြောင့် ငါပေးတယ်ထင်သလဲ'

'ကျွန်တော် မထင်တတ်ပါဘူး'

'မင်းလိုညှဏ်များတဲ့အကောင်က ဘာဖြစ်လို့ မထင်တတ်ရလဲဟေ့၊ မင်းနဲ့ငါဟာ ဆရာတူတပည့်တူ ဖြစ်ခဲ့လို့ပေါ့... နို့လား'

'အင်မတန် ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းတဲ့ လိုက်လျောမှုပဲ'

ကွန်လုံဝမ်းသည် သူ့ခါးကြားမှ စားတိုတစ်ချောင်းကို ဆွဲဆောင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

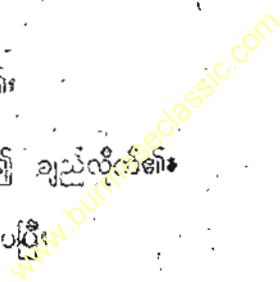
ထိုနောက် ခါးစည်းကြီးအစိမ်းကို ဖြေယူလိုက်၏။

ထိုကြီးကလေးကို ဖြန့်လိုက်သောအခါ အခောက်ကလေးရှည်အကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူသည် ထိုကြီးဆို ကွင်းလျှောလုပ်လိုက်၏။

အိမ်အထက် ထုပ်တန်း၌ ကြီးတစ်စကိုပစ်၍ ချည်လိုက်၏။

ထည်ပင်းစွပ်နိုင်သည့် ကြီးကွင်း ဖြစ်သွားပေပြီ။

အဲဒီခါမှာ အင်မတန် ပြင်းတဲ့အဆိပ် သုတ်ထားတာ
ငါ အကြံပေးချင်တာကတော့ ကြီးကွင်းစွပ် အသေခံတာထက်
ခါးနဲ့ အဆုံးစီရင်တာက ပိုကောင်းတယ်။ ဝေဒနာကို ကြာကြာ
မခံစားရဘူးလေ။ ကြီးကွင်းဆိုရင် ဝင်း ဝေဒနာ နည်းနည်း
ပေါ့ပေါ့ ခံစားနေရဦးမယ်'

ကုန်လုံဝမ်းသည် ခြေသုံးလှမ်းခန့် နောက်ဆုတ်သွား၏။
'မင်းကို ထမင်းအိုးတစ်လုံး ဆူလောက်တဲ့အချိန်အထိ
စားဖို့ အချိန်ပေးထားတယ်။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာမှ ကြီးကွင်း
ခါးကို ရွေးမရသေးဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့ကို ရက်စက်တယ်
တပြန်မပြောနဲ့'

ထန်ရွှင်က....

ထမင်းအိုးတစ်လုံး ဆူလောက်တဲ့အချိန်ဆိုရင်တော့ အ
ကလေး စဉ်းစားချိန်ရတာပဲ။ ကျွန်တော် မသေခင်မှာ
တော် ပကတိမျက်နှာကို မြင်သွားချင်ပါတယ်။ ညီတော်
ကြည့်ခွင့်ပြပါ'

ဒါဟာ မသေခင် ဝင်းအင်ချင်ဆုံး တောင်းဆိုချက်
ဟုတ်ပါတယ် နောင်တော်'

ကောင်းပြီ'

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူ့မျက်နှာဆုံးကို ခွာချပစ်လိုက်လေ

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အနီရောင်သမ်းနေသော၊ ရက်စက်ကြမ်း
ကျွတ်ဟန် အပြည့်ရှိသော၊ ကြမ်းတမ်းအရပ်ဆိုးသော မျက်နှာ
ညှိုးပေါ်လာ၏။

ထန်ရွှင်သည် ခူးထောက်ထိုင်ချကာ ဂါရဝပြုလေ၏။

'အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာပြီးထဲ့နောက် အခုတစ်ကြိမ်ဟာ
နောင်တော် မျက်နှာကို ပထမဆုံး တွေ့မြင်ရခြင်းပါပဲ။ ညီတော်
ဂါရဝပြုပါတယ် နောင်တော်'

'မင်းရဲ့စကားကို ပြင်ပြောစမ်းပါ။ ပထမဆုံး အကြိမ်နဲ့
နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ပြင်ပြောစမ်းပါ'

ထန်ရွှင် ဂါရဝပြုပြီး ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကုန်လုံ
ဝမ်း၏ မူလမျက်နှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပေပြီ။

မျက်နှာတုကြီးက သူ့မျက်နှာပေါ် ပြန်လည် ရောက်ရှိနေ
သည်။

ထန်ရွှင်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် စားပွဲပေါ်ရှိ ခါးအိမ်နှင့်တကွသော ခါးကို
ထုမ်းယူသည်။

ကုန်လုံဝမ်းက....

'ခါးက ဆွဲထုတ်ကြည့်စမ်း'

ထန်ရွှင်က ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဓားသည် ဓားအိမ်အတွင်းမှ ရွှံ့ခနဲ ထွက်လာ၏။

ရှေ့ရောင် တပြောင်ပြောင် တဝင်းဝင်းနှင့် အလွန်တရာလှပသော ဓားခြောက်တစ်ချောင်း ဖြစ်ပါသည်။

'နောင်တော်...ဒီဓားမှာ အဆိပ်လူးထားသလား'

'လူးထားဘယ်၊ ဒီဓားဟာ သိပ်ထက်တယ်၊ ဂွမ်းမို့ကို ဓားထွားပေါ်တင်ပြီး လေ့နဲ့ မှုတ်ထုတ်ရုံနဲ့ ဂွမ်းမို့ ပြတ်တောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဓားထွားက မင်းအသားကို မနာကျင်စေရဘဲ အသည်းနှလုံးအထိ လွယ်လွယ်ကူကူ ရောက်သွားလိမ့်မယ်'

'တော်တော်ကောင်းတဲ့ ဓားပဲ'

ထန်ရွှင်က မှုတ်ချက်ချပြီးနောက် ခပ်ဘိုးတိုး ရေရွတ်ခဲလေသည်။

ကွန်လုံဝမ်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောသည်။

...မင်း အချိန်သို့မနေနဲ့၊ သေလော့ မသေတူးလော့ ထပ်ခွန်းပြော'

ထန်ရွှင်သည် ရင်ခွင်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်ပြန်၏။

ကျောက်ဘူးတစ်သေ၊ ဘစ်ဘူးတစ်သေ ဖြစ်၏။

'နောင်တော်...ဒီပစ္စည်းကလေးကို မှုတ်မိသလား'

ကွန်လုံဝမ်က အသေအချာ ကြည့်၏။

'ဘူးထဲမှာ ဆရာရှဲ့ 'ထိန်ကျန်ကျမ်းစာအုပ်' ရှိတယ်မဟုတ်လား'

'နောင်တော် မှုတ်မိသေးတာပဲ'

'အဲဒီဘူးကို ချထားပြီး မင်း နောက်ကို သုံးလှမ်းသောက် ဆုတ်လိုက်စမ်း'

ထန်ရွှင်သည် သူ့အမိန့်အတိုင်း ကျောက်ဖြူဘူးကို စားပွဲစွန်း၌တင်ကာ နောက်ဆုတ်သွားလေ၏။

သို့သော်...

'နောင်တော်...ဆရာအသက်ထွက်ကုသနီးတုန်းကဒီကျောက်ဘူးကို ကျွန်ဘော် လက်ယဲအပ်ပြီး စကားတစ်ခွန်း ပြောသွားတယ်၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရန်သူအဖြစ် ရင်ဆိုင်တွေ့ပြုဆိုရင် ဒီကျောက်ဘူးကို ဖွင့်ပါတော့၊ နောင်တော်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ဒီထိန်ကျန်သိုင်းကျမ်းပေါ်မှာ ရေးသားထားတယ်လို့ ဆရာက မှူးကြားသွားပါတယ်'

ကွန်လုံဝမ်က ဟက်ဟက်ပုတ်ပက် ရယ်သည်။

မင်း တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတုန်း ဒီကျောက်ဖြူဘူးကို တစ်ခါမှ ဖွင့်မကြည့်ခဲ့ဘူးလား

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

ဆရာပြောတဲ့ စကားထဲမှာ သတ်မှတ်ချက်ပါတယ်။ မင်းနဲ့ မင်းနောင်တော် ရန်သူ့ကြီးဖြစ်တဲ့အခါမှ ဒီကျောက်ဘူးကို ဖွင့်ပါဆိုတဲ့ စကားပါတယ်။ နောင်တော်နဲ့ ကျွန်တော် တည့်တည့်လင်းလင်း ရန်သူဖြစ်သေးတဲ့အခါမှာ ဆရာ့စကားကို သွေဖည်ပြီး ဒီကျောက်ဘူးကို ဖွင့်ခဲ့ပါဘူး။ ဖခင်လည်း ဒီကျောက်ဘူးကို မဖွင့်...'

ကွန်လုံဝမ်က ကြားပြတ်ဆိုသည်။

ထြော်...မင်းကိုယ်မင်း ပညာဉာဏ်ကြွယ်ဝတယ်၊ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝတယ်ဆိုပြီး ဒီကုမ်းကို ကြည့်ဖို့မလိုဘူး။ ကိုယ်ဉာဏ်စွမ်းနဲ့ စိုက်ယှဉ်ပြိုင်မယ် ဆိုလိုတာပေါ့။

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်ပြီး ထန်ရွှင်၏ နံရိုးကို လက်ဖြင့် အသာပုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ပြန်လည် ခုန်ထွက်သွားသည်။

သူ လှုပ်ရှားပုံ လျင်မြန်လှသဖြင့် ထန်ရွှင်မှာ အံ့သြခင်းနေရုံမှအပ ဘာမျှမလုပ်နိုင်ဘဲ ကြည့်ရှုရ၏။

တကယ်လည်း သူ မခုခံနိုင်ချေ။

ထန်ရွှင်၌ သိုင်းပညာဟူ၍ လုံးဝ မရှိခဲ့သည်မှာ အားလုံး အသိပင်မဟုတ်ပါလား။

ထန်ရွှင်၏ပခုံး၌ ကျဉ်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားပြီး လက်မောင်းအဆစ် ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

လက်ထဲမှ ခေါက်ယပ်တောင့်လည်း ပြုတ်ကျသွားသည်။

နဂကျင်လှအောင်ကြောင့် နဖူးမှ ချွေးသပေါက်ပေါက်ကျ သာသော်လည်း ထန်ရွှင်သည် တစ်ချက်ကလေးမျှ ညည်းညူနိုင် မပြုပေ။

နောင်တော်ရဲ့ သိုင်းပညာက တကယ် ထက်မြက်တာပဲ။ လက်ကလေးနဲ့ အသာကလေး ပုတ်ရုံနဲ့ ကျွန်တော် လက်မောင်း၊ ဘစ်ဖက် ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ကြာလေ ထက်မြက်လေပါပဲလား။

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ရယ်၏။

ဒါက ပဏာမပဲ ရှိသေးတယ်။ မင်းရဲ့လက်သီးလက်မောင်း အဆစ်တွေ ခြေထောက်အဆစ်တွေ အားလုံး ပြုတ်ပစ်မယ်။ နောက်ပြီး ချိုးပစ်မယ်။

ထန်ရွှင်သည် ဒဏ်ရာထက်သာစေရန် ထိုင်ခုံဘေးလုံးပေါ်၌ ပြေးညင်းစွာ ထိုင်ချလိုက်၏။

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကွန်လုံဝမ်းက....

'ထန်ရှင်....ကျောက်ဖြူဘူးထဲမှာ တကယ်ပဲ ထိန်ကျန်သိုင်း ကျမ်း ပါသလား'

'ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ဖွင့်မကြည့်ဘူးလို့ အထဲမှာ တာပ ထဲထဲဆိုတာ သေသေချာချာ မသိပါဘူး'

'မှန်မှန်ပြော'

ကွန်လုံဝမ်းသည် မငါးသဖြင့် ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။

ထိုနေ့က ထန်ရှင်ရှိရာသို့ ခုန်ဝင်လာပြီး လည်ပင်းက လတ်ညှိုးဖြင့် ထောက်လိုက်၏။

အနည်းငယ် လှုပ်ရှားရုံမျှဖြင့် ထန်ရှင် ဆွေပေတော့မည်

'မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ အထဲမှာ ဘာပါသလဲ'

ထန်ရှင် မသိမသာ လှုပ်ရှားသွား၏။

သို့သော် သူ သိုင်းပညာ မတတ်မှန်းသိ၍ ကွန်လုံဝမ်းက လုံးဝမမှု့ချေ။

သူသည် လတ်ညှိုးဖြင့် မထောက်တော့ဘဲ ထန်ရှင်ကို ခြေ ထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်ရာ ထိုင်ခုံပေါ်မှ လိမ့်ကျသွား၏။

ထန်ရှင်၏ ရင်ဆစ်ပေါ်တွင် ခြေထောက်ဖြင့် အသာနင်း ထားပြီး အေးစက်စွာ ပြောတော့သည်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်အယ်က ဆရာတူတည်း ဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် ဒီနေ့အဖို့တော့ အများကြီး ကွဲပြားနေပြီ၊ တကယ်လို့ ဒီနေ့ မင်းတို့ မသတ်ခဲ့ရင် ငါ့နှောင်ရေး ရှင်အေးစရာမရှိဘူး'

ထန်ရှင်မှာ အခြေအခံ ဆိုးလှ၏။

လက်မောင်းတစ်ဖက် အဆစ်ဖြုတ်ခံရရုံမျှမက ကြမ်းပြင်၌ ထဲကျကာ ကွန်လုံဝမ်း၏ ခြေနင်းထောင့်ကို ခံနေရသေးသည်။

သို့သော် သူ့မျက်နှာ၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတူ၍ လုံးဝ မရှိပေ။

'နှောင်တော်တော့ မှားပြီ'

ထန်ရှင်က လှမ်းပြော၏။

ကွန်လုံဝမ်းက ရယ်ရယ်။

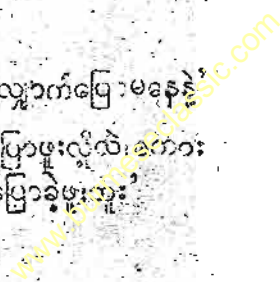
'မင်းကိုသတ်တဲ့အတွက် ငါတယ်တော့မှ မမှားဘူး'

'အငေးက လက်နက်တစ်ခုခုနဲ့ သတ်လိုက်ရင်တော့ မမှား ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခု အနီးကပ်သတ်ဖို့ ကြံငိုက်တဲ့အတွက် တော့ နောင်ခက် အကြီးအကျယ် မှားသွားတယ်'

ကွန်လုံဝမ်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

'မင်း ထေခါနီး သွေးရူးသွေးစားနီး လျှောက်ပြေးမနေနဲ့'

'ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက မဟုတ်တာ ပြောဖူးလို့လဲ၊ ခက်က ကိုလဲ တစ်ကုန်းကမှ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မပြောခဲ့ဖူးဘူး'

'ငါ မင်းရဲ့ထက်ချက် မိသွားပြီလို့ ဆိုလိုတာလား၊ မင်းဟာ သိုင်းမညာမတတ်တာကို ငါ့ဆီနေတာပဲ'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

နောင်တော် ကျေးဇူးပြုပြီး နောင်တော်ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက် မောင်းကို ခေတ္တခဏလောက် စစ်ဆေးကြည့်ပါ'

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူ၏အင်္ကျီစုရှည်ကို ကပျာကယာ လှန် လှော့ကြည့်၏။

စိတ်ထဲ၌လည်း အနည်းငယ် စိုးရိမ်သွားသည်။

သို့သော်....

မည်သည့်ခက်ရာမျှ မတွေ့ချေ။

ဇာခင်စိတ်အေးသွားခိုက် ထန်ရွှင်၏ရင်ဘတ်ပေါ် နင်းထား သည့် ခြေသလုံး၌ ဆစ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထန်ရွှင်၏ တိုးညင်းသောရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ သူသည် ထန်ရွှင်၏ ပရိယာယ်ထောင်ချောက်၌ အမိခံသွားရပြီဟု ချက်ချင်း သိလိုက်မိသည်။

'နောင်တော် ညီတော်ဟာ သိုင်းမညာ လုံးဝမတတ်မြောက် ပါဘူး'

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူ့ ခြေထောက်လုံးဆီသို့ မတက်နိုင်တော့ပေ။ နှင့် ပြောနေ၏။

ဘက် မတွေ့တာ အတော် 'မင်း စိတ်စစ်ယန္တရားအတွင်း သိုင်းမညာ စကားပြောခွင့်ရဖို့ဆို တားမှာပေါ့'။

'သင်ရင်လဲ နောင်တော် ခြေဖျားကို မမီပါဘူး'

'ငါတို့ မင်းသိရင်ပြီးတာပဲ'

'ဒါပေမယ့် ဉာဏ်ရည်ကျတော့ နောင်တော်ဟာ ကျွန်တော် တို့ မမီပါဘူး'

ကုန်လုံဝမ်းသည် 'ဗလောင်ဆူနေသည့်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းရင်း အေးအေးဆေးဆေး မေးလေ၏။

'ငါ့ခြေထောက်ကို မင်း ဘာသုပ်လိုက်သလဲ'

ထန်ရွှင်သည် ချွေးမြှန်နေဆော်လည်း ပြုံးရယ်နေသည်။

'နောင်တော် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော် လက်မောင်း အဆစ် တွေကို ပြန်ဆက်ပေးပါလား'

ကုန်လုံဝမ်းမှာ မတတ်သာတော့ပေ။

ထန်ရွှင်၏ အဆစ်ပြုတ်နေသည့် လက်မောင်းကို ပြန်လည် ဖင့်တင်ပေးလိုက်ရ၏။

အက္ခရာသို့လ်နေအံ့
လင်းအောင်

ငါ မင်းရဲ့သက်ချက် ငါ့
သိုင်းပညာမတတ်တာကို သိ...

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ပြီးပြီ

နောင်တော် စ၍ ထန်ရွှင်ကို သူ့အနေဖြင့် အထက်စီး
မောင်းကို ချောပေ။

ကုန်လုံး ဘူရည်တူသာ ဆက်ဆံရပေတော့မည်။

ထန်ရွှင်သည် ဘုန်းလက်မောင်း နေလားကျမကျ စမ်းသပ်
ကြည့်ပြီးနောက် ပဝါအစိထည်ထုတ်ကာ နဖူးမှ ချွေးများစွာ
သုတ်လိုက်သည်။

သူ ယပ်တောင်ကိုလည်း ကောက်ယူပြီး ယပ်ခတ်လိုက်၏။

ကုန်လုံးဝမ်းက...

ကဲ...ထိုင်ပါ။ ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော
ကြစာပေပါ။

ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ကုန်လုံးဝမ်းနှင့် ထန်ရွှင်တို့သည် ထိုင်ခုံအသီးသီး၌ ထိုင်လိုက်
ကြသည်။

ကုန်လုံးဝမ်းသည် သူ့ညာခြေထောက် ဆစ်ခဲနဲ့ ပြစ်သွား
တတ်ညှိုးစွာ ညာခြေထောက် သွေးကြေးများကို ပိတ်ဖြိုဖြစ်
သည်။

သိုင်းတို့နှင့်လျှော် ပလွေထံ (၆) ၁၀၇

ခြေထောက်မှ အဆိပ်များ နှလုံးဆီသို့ မထက်နိုင်တော့ပေ။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မတွေ့တာ အတော်
ကြာနေပြီ။ ခုလို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ရဖို့ဆို
တာ လွယ်လှဘူး။

ကုန်လုံးဝမ်းက...

ကဲ...မင်းနဲ့ဆရာက ငါ့ထက်ပိုရင်းနှီးဇာယ်။ ငါနဲ့ပတ်သက်
တဲ့ ဆရာ့လအော့ထားကို ပြောပြပါလား။

ကုန်လုံးဝမ်း၏စကားမှာ နူးညံ့စဖူး နူးညံ့နေ၏။

ထန်ရွှင်က...

မုန်ပါဘယ် ဆရာဟာ နောင်တော် ထက်စားရင် ကျွန်တော့်
ကို ပိုပြီးအခွင့်အရေးပေးပါ့တယ်။ ဒါဟာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်
ပါဘူး။ နောင်တော်က ဆိုင်းညာနဲ့ ယထိသက်ရင် အင်မတန်
ဉာဏ်ရည်ထက်တယ်။ ဆရာအင်ရင် သင်ခန်းစာကို ရအောင်သင်
ယူနိုင်တယ်။ သိုင်းပညာ ပါရမီခတ်ခံဖို့တယ်။ ကျွန်တော်က
တော့ နောင်တော်နဲ့ ဆန့်ကျင်တာပဲ။ ဒီတော့ သိုင်းပညာစွမ်း
အားနဲ့ အနှိပ်စက် မခံရအောင် ကျွန်တော်ကို ဉာဏ်စွမ်းနဲ့
ပရိယာယ်စေတုတ် အထက်ညာတော့မှာ ပိုပြီး သင်ကြားပေးပါ
တယ်။

ကုန်လုံးဝမ်းက...

အဆိပ်ပညာနဲ့ ပင်သက်ရင် မင်းလဲ့ ဆရာဆီက ပညာကျန်
ရလိုက်တာပဲ မထုတ်လား။

‘နောင်တော်လဲ ရလိက်တာပဲ မဟုတ်လား’

‘အဲဒီအတွက်လဲ မင်းကို သတ်ချင်နေရတာပဲပေါ့၊ ငါသုံးတဲ့ အဆိပ်မှန်သမျှကို မင်းဖြေနိုင်တယ်၊ မင်းမရှိရင် ငါအဆိပ်ကို မြေနိုင်မယ်လို့ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို အခုသတ်ပစ်ရမယ်၊ ငါကတော့ အလွန်ဆုံး ခြေထောက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးရုံပါပဲ’

‘ကျွန်တော် ကိုသတ်ရင် နောင်တော် မှားသွားပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်သေပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ နောင်တော်လဲ ကျွန်တော် နောက်လိုက်ရမှာပဲ’

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ ငါမသေနိုင်ပါဘူးကွ၊ ငါက ခြေတစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးရုံပါပဲ’

‘နောင်တော် မယ့်ဘူးလား၊ အတွင်းအားသုံးပြီး သွေးကြောတွေကို လှည့်ပတ်စမ်းသပ်ကြည့်ပါဦး၊ တျွန်တော်ပြောတာ မှန်မမှန် နောင်တော် သိလိမ့်မယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းဟာ မြေခွေးထက်တောင် ညက်များသေးတယ်၊ သွေးကြောတွေ ငါတစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ပတ်တဲ့အခါ အဆိပ်တွေ နှလုံးဆီကို မြန်မြန်ရောက်သွားအောင် ဒီလို တိုက်တုန်းတာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်ခဏမှာ အဲဒီလိုငါမလုပ်ဘူး’

‘ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ နောင်တော်မယ့်ရင်လဲ ကျွန်တော် မတိုက်တုန်းပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သေပြီးရင် နောင်တော်လဲ သေရမှာပဲ၊ ဒါမှ ဆရာစကားကို ကျွန်တော် မြေထယ်မကျ နားထောင်ရာကျမယ်’

‘ဘာကွ၊ ဆရာကဝါကို သေအောင်သတ်ရမယ်လို့ မှာခဲ့လို့လား’

‘အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ်ကြီး မှာကြားခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကို နောင်တော်က သတ်ဖို့ကြံရင် နောင်တော်တို့ပါ တမလွန်ဘဝရောက်အောင် အပါခေါ်ရမယ်လို့ ဆရာမှာကြားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာပါ’

ကုန်လုံဝမ်းသည် အလွန်တရာ အေးစက်စက်နေသူ ဖြစ်၏၊ သို့သော်...

ထန်ရွှင်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင်မူ အလွန်တရာ ရယ်စရာကောင်းသည့် စကားများကို ကြားနေရသကဲ့သို့ ဘဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောနေတော့၏၊

အခန်းပြင်ပ၌စောင့်နေသော နိုင်ချစ်နော်သည်ပင်လျှင် သူမ၏ဖခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ တဟားဟား အော်ရယ်သံများအတွက် အလွန်တရာ အံ့ဩထူးဆန်းနေလေတော့၏၊

၁၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဆင်းအခါ

မင်းလျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဆရာက အဲဒီ
လို စာယ်တော့မှ မမှာဘူး'

'ဪ...ခက်ပါဘိ 'နောင်တော်ရယ်'

'ဟာမှမခက်ဘူး'

'ကျွန်တော်မှာ ဆရာရေးပေးခဲ့တဲ့ အမှတ်အသား ပစ္စည်း
ရှိတယ်ဆိုရင် နောင်တော် ယုံမလား'

ကွန်လုံဝမ်မှာ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားတော့
သည်။

မာခန်း (၇၈)

လှည့်ကွက် ထစ်ကွက်

ကွန်လုံဝမ်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ ယတိဖြတ်ပြော
ကြားလေ၏။

'ဆရာက ဒီသို့စာရွက်စာတမ်းနဲ့ ရေးပေးခဲ့မယ်ဆိုတဲ့စကား
ကို ပိုပြီး မယုံသေးတယ်'

'ကောင်းပြီ...နောင်တော်မယ့်ခင် ကျွန်တော် လက်တွေ့
သက်သေပြမယ်'

ထန်ရွှင်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ ပခါဖြူကလေး ကစ်သည့်ကို
ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုပဝါဖြူကလေးကို ဖြန့်ချိ ပြုလိုက်သောအခါ ဆရာ့
လက်ရေးများသည် ထိုပဝါဖြူပေါ်၌ ငှက်ကလေးများပျံသန်း
နေသကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာ ရှိနေလေ၏။

ကွန်လုံဝမ်းသည် အံ့ဩသွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ငြင်းချက်ထုတ်သည်။

‘ငါ့လှေဘူး၊ ဒီပဝါကို မင်း အတုလုပ်လို့ရတာပဲ။ မင်းကို
နောက်ဆုံးတစ်ခုပြောမယ်။ မင်းနဲ့ငါဟာ ဆရာ့တူတူပည့် ဖြစ်
တယ်။ မင်းသာ ကျွန်လုဂိုဏ်းက ထွက်ပြီး ငါ့လက်အောက်ကို
စင်ရင့် မင်းကို ငါ့လက်ထောက်အဖြစ်ခန့်ထားမယ်။ မင်းသာ
ဒီအချက်ကို သဘောတူရင် သိုင်းလောကထဲက အဓိပတိကြီး၊
တွေ့ကီ သတ်ဖိုက်စွဟာ သစ်ကိုင်း ချိုးရတာလေ့ရက် မခက်
ပါဘူး။’

ထန်ရှင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်က ဘယ်နှယ် ပါးကွက် အာဏာသားရဲ့ လက်
ထောက် လုပ်နိုင်မှာလဲ’

‘ဟေ့ ကောင်’

ကွန်လုံဝမ်း၏အော်သံသည် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ တိန်း၍ ထွက်
သွား၏။

သူ့အား ပါးကွက်အာဏာသားဟု ဇော်ကားလိုက်သဖြင့်
ခေါင်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘မင်းဟာ အတော်မိုက်ရိုင်းပါလား။ ငါ့လိုလူမျိုးကို ဒီလို
ပြေးထုတ်တုတ် မင်းကို ဒီနေ့ သတ်ကိုသတ်ရမယ်’

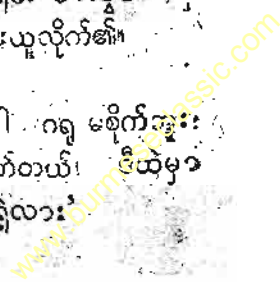
‘နောင်တော်မသတ်နိုင်ပါဘူး။ ဟို ကျောက်ဖြူဘူးကလေး
ထဲမှာ ထိန်ကျန် ကျွမ်းစာအုပ်ရှိတယ်။ အဲဒီထဲက နည်းတော်
မှာနောင်တော်ကို သုတ်သင်နိုင်တဲ့နည်းတွေပါ ပါလို့မို့မယ်’

‘မင်း ဖွင့်ကြည့်ပြီးပြီပေါ့’

‘ဟင့်အင်း...တစ်ခါမှ ဖွင့်မကြည့်ရသေးဘူး။ ချွါပေမယ့်
နောင်တော်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခု သူ့သေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်
မေယ့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးလက်နက်
စို့ ဖွင့်ကြည့်ရတော့မှာပဲ’

ကွန်လုံဝမ်းသည် တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း စားပွဲပေါ်မှ
ကျောက် ဖြူသေတ္တာကလေးကို အမိအရ လှမ်းယူလိုက်၏။

‘ဟား... ဟား...ဟား...မင်းကိုတော့ ငါ့ ကရု မစိုက်ဘူး။
ဒါပေမယ့် ဆရာ့စကားကိုတော့ ငါ့ကရုစိုက်တယ်။ ဒီထဲမှာ
ထိန်ကျန် ကျွမ်းစာအုပ် တကယ်ကော ပါရှိလား’

၁၁၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘ဆရာက ဘယ်တုန်းက ညာခွဲဘူးလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဖွင့်
မကြည့်ဘူးပေမယ့် ထိန်ကျန် ကျမ်းစာအုပ် ပါရှိတယ်ဆိုတာ
တော့ ကျွန်တော် ယုံတယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ ဝါဆိုသိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီကျောက်
သေတ္တာကို ဝါဖွင့်ကြည့်ပြီးမှ မင်းကိုသတ်မယ်’

ထန်ရွှင်က စိုးရိမ်တကြီး ပြောလေ၏။

‘နောင်တော် သတ္တိ မရှိဘူးလား၊ သိုင်းပညာ မတတ်
ကျွန်တော် လိလူမုန့်ကိုတောင်မှ ဒီသေတ္တာကလေး ပြန်အပ်ပြန်
ရင်မဆိုင်ရဲဘူးလား၊ ကျောက်ဖြူ သေတ္တာကလေးကို ကျွန်
တော် ထက်ထဲပြန်အပ်ပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်ပါ’

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဝါအရူးမဟုတ်ဘူး၊ မင်းလို ညာ
များတဲ့ ဘောင်ရဲလက်ထဲ ဒီသေတ္တာကို ဘယ်တော့မှမအပ်ဘူး
အခုပဲ ဝါဖွင့်ကြည့်မယ်၊ ကြည့်ပြီးမှင် မင်းကိုသတ်မယ်’

ကျွန်လုံဝမ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျောက်သေတ္တာ
ကလေးအား ချိတ်ပိတ်ထားသလို ပိတ်ထားသည့် အရာကလေး
ကို ဆွဲခွာပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

‘...’

မြည်ဟိန်းသော အသံထွက်လာပြီးနောက် အခန်းထဲ၌ အ
ငွေများ တစ်မုဟုတ်ချင်း ဖျံ့နှံ့လာတော့သည်။

အဖြူငွေများ ထွက်ပေါ်လာပုံမှာ အလွန်စရာ လျှင်မြန်
လှသဖြင့် အလွန်တရာ သံသယကြီးသော ကျွန်လုံဝမ်သည်ပင်
လျှင် ကျောက်သေတ္တာကို အလျင်အမြန် မပိတ်နိုင်ဘဲရှိလေ၏။

‘နောင်တော်...အဆိပ်ငွေ တွေဖြစ်မယ်၊ အသက်မရှူပါနဲ့’
ထန်ရွှင်၏ကောင်းသံကို ကြားလိုက်ရပြီးသည်နှင့် ကျွန်လုံဝမ်
သည် ကျောက်သေတ္တာကိုလှုတ်ချပြီး နောက်ဆုတ် သွား၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်လုံဝမ်နှင့် ထန်ရွှင်တို့သည် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မမြင်ကြရတော့ချေ။

ကျွန်လုံဝမ်သည် ပထမပိုင်း၌ ထန်ရွှင်ပြောသလို အဆိပ်ငွေ
မှတ်သဖြင့် အသက်မရှူဘဲ ရအောင်ထားမိသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း သံသယရှိလာသဖြင့် အသက်ရှူကြည့်
ရာ အဆိပ်ငွေ မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရတော့သည်။

‘အခန်းအပြင်ကသမီးကြီး၊ ထန်ရွှင်ထွက်လာရင် ဆတ်ပစ်
လိုက်စမ်း’

‘ထွက်မလာပါဘူး ဖခင်ကိုက်ချုပ်ကြီး၊ အဖြူငွေ တွေပဲ
အန်ထွက်လာနေတယ်’

နိုင်ချစ်နော်က လှမ်းအော်ခပြာသည်။

ကျွန်လုံဝမ်သည် ကျောက်သေတ္တာကိုရှာပြီး အဖုံးပိတ်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် အခန်းထဲ၌ရှိ အငွေ့များ ကွယ်ပျောက်သွား
စေရန် အင်္ကျီလက်ရှေ့ညှပ်ဖြင့် တဝိုင်းဝိုင်း လှုပ်ယမ်းလိုက်သည့်

ကွန်လုံဝမ်သည် အလွန်တရာ အတွင်းအားကောင်းသဖြင့်
အခန်းထဲမှ အငွေ့များ အခန်းပြင်သို့ ဝေ့ထွက်သွားတော့

အခန်းဝင်၌ နိုင်ချစ်နော်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ရပ်နေသည်
သာ တွေ့ရတော့သည်။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဟို လက်ဝဲရံ လက်ယာရံ လှုပ်ငယ်နှစ်
လဲ အပြင်ကို တွက်ဖြေးသွားကြပါပြီ'

နိုင်ချစ်နော်က အစီရင်ခံလိုက်၏။

ကွန်လုံဝမ်သည် ပြတင်းပေါက် တံခါးကို လှမ်းကြည့်
ထောက်ခေါက်လိုက်၏။

'ထန်ရွှင်ဟာ ပြတင်းပေါက်ကထွက်ပြေးသွားတာပဲ၊ တော
တော်တော်လူလည်ကျတဲ့ အကောင်ပဲ၊ ဒီတဝမှာတော့ သူ
သတ်ဖို့ ဒီလေးကလွယ်ကူတဲ့ အခွင့်အရေးချိုး မှရနိုင်တော့

နိုင်ချစ်နော်က တောင်းပန်လိုက်၏။

'ကျွန်မအပြစ်ပါ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အဲဒီတံခါးပေါက်
ကျန်မ ပွင့်ထားခဲ့မိတာပါ'

ကွန်လုံဝမ်သည် အံ့ကြိတ်ရင်း စားပွဲခုံကြီးကို လက်ဝါးဖြင့်
နှိပ်ချ၏။

ခုံကြီး အပိုင်းအစများ လှင့်စဉ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

'မင်းအပြစ်မဟုတ်ဘူး ငါ့အပြစ်၊ ငါ့ဟာ သူ့လှည့်ကွက်ထဲ
ဝင်သွားမိခဲ့တယ်၊ ဒီကောင် အလွတ်ပြေးသွားနိုင်ခဲ့ဖို့'

သူသည် အံ့ကြိတ်ရင်း သူ၏ ခောင်းဘီရှည် အစတင်
ဆိပ်တင်လိုက်သည်။

ခြေသလုံး၌၊ ဝေးဝယ်သော အပ်ကလေးတစ်ချောင်း စိုက်
နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်လည်း မြင်သည်။

သူမ ထိတ်လန့်သွား၏။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...အဆိပ်အပိ'

'ဟုတ်တယ်၊ ဟို ခွေးသူတောင်းစား ကောက်ကျွန်ယုတ်မာ
သွားတာပဲ'

'ကျွန်မ နတ်ယုလိုက်ရမယား'

'နတ်လိုက်၊ ငါ့သွေးကြောတွေကို ပိတ်ထားပြီပြီ၊ ဆုံးရှုံး
ရာရှိရင် ညာဘက်ခြေတစ်ချောင်းပဲ ဆုံးရှုံးမယ်'

၀၁၈ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နိုင်ချစ်နော်သည် အပ်ကလေးကို နုတ်ယူပြီး ကုန်လုံဝမ်းစိတ်
လက်ထဲသို့ ရှိသေစွာ လှမ်းထည့်ပေးသည်။

ကုန်လုံဝမ်းစိတ်သို့သောလူမျိုးကို သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်သော
ဖုန်ရှင်ကဲ့သို့သောလူမျိုးက အဆိပ်အုပ်ဖြင့် ထိုးစိုက်သွားခဲ့ခြင်း
ကတောက် နိုင်ချစ်နော်မှာ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေရတော့သည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် အပ်ကလေးကို စစ်ဆေးကြည့်၏။

ရွှေရောင်တောက်ပသော အပ်ကလေးဖြစ်သည်။

အဆိပ်စိမ်ထားပုံတော့ မရချေ။

ကုန်လုံဝမ်းက တအံ့တဩခပြာ၏။

ဒါက ရှိုးရှိုးရွှေအပ်ပဲ။ အဆိပ်လဲ မမပါဘူး။ ဒီကော
ငါ့ကို လှည့်စားသွားပြန်ပြီ။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ထောက်ခေါက်ရင်း မကျေနိုင်မချမ်းနိုး
ဖြစ်နေသည်။

နိုင်ချစ်နော်က အလန့်တကြား ပြောလေ၏။

ဖခင်ကိုက်ချုပ်ကြီး၊ စားပွဲပေါ်မှာ စာ...စာ...စာကထာ
ကစ်စောင်။

ကုန်လုံဝမ်းလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ စာရွက်ဖြူအခေါက်
ကလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘တောက်...ငါသာ သူ့ကို မယုံစားဘဲ သတ်ပစ်လိုက်ရင်
သူဟာ အခုဆို ငရဲပြည် ရောက်နေချော့မယ်။ အခုတော့ ငါ့ကို
လှောင်တဲ့စာတောင် ရေးသားခဲ့ပြီ’

သူသည် စာရွက်ကို ဖြန့်လိုက်၏။

နောင်တော်... ဒီအပ်ဟာ အထူးစီမံပြုလုပ်ထားတဲ့
ရွှေအပ်လေးဟာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဆိပ်ဆိုးလို့ မြူမှုန်
တစ်မှုန်စာတောင် ဒီရွှေအပ်မှာ ကပ်မနေပါဘူး။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ပြတင်းပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘ဟင်...ငါ ကောင်းကောင်း အလိမ်ခံလိုက်ရတာပဲ’

သူသည် စာကို ဆက်ဖတ်လေ၏။

ဒီအပ်မှာ တကယ် အဆိပ်လူးထားရင် နောင်တော်
တကယ် သေသွားနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ နောင်
တော်စာ ဆရာတူ တပည့်တွေပဲ။ ဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့တော့
နောင်တော်ကို မသတ်ပေပါဘူး။

နောင်တော်က ကျွန်တော်အပေါ် ဒေတ္တာပျက်
ပေမယ့် ကျွန်တော်က အဲဒီလောက် မခက်စက်ပါဘူး။
နောင်တော် လုပ်ရပ်တွေကို ရုပ်တန်းက ရုပ်ပါ။ မရုပ်
ရင် နောင်တော် အသေဆိုးနဲ့ သေမှာပဲ။ ဒါက
စေတနာနဲ့ ပြောတဲ့စကားပါ။

ကုန်လုံဝမ်းသည် စာကိုဆုံးအောင် မဖတ်တော့ဘဲ လက်ထဲ၌ ဆုပ်ချော့ပစ်လိုက်သည်။

'သမီးကြီး...ဒီကောင် လှည်းနဲ့လာတယ်၊ သူ့လှည်းဆီဖဲ ပြန်ရမယ်'

နိုင်ချစ်နော်သည် အရိပ်ပြ အကောင်ထင်သွားဖြစ်၍ ချက်ချင်း ပင် ဖြုတ်င်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားလေတော့၏။

နိုင်ချစ်နော် ထွက်သွားသည်နှင့် ကုန်လုံဝမ်းသည် အပ်အစိုက် ခံရသည့်နေရာကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်၏။

မည်သည့်အဆိပ်မျှ မရှိကြောင်း သေချာမှ သူ့သွေးကြော များကို ပြန်ဖွင့်သည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူ ဤသို့ စစ်ဆေးခြင်းကို နိုင်ချစ်နော် မတွေ့စေလိုပေ။

ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်လှည့်၍ အပြင်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် မြင်းရထား လမ်းကြောင်းကို ကြည့်၍ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလိုက်သည်။

မြင်းရထားကို ပျံ့ပျံ့ခြင်သည့်အချိန်တွင် သူ့အား တစ်စုံ တစ်ယောက်က ဖြတ်ကျော်တိုက်သွားကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်းပေတကား။

နိုင်ချစ်နော် လှည်းဆီသို့ရောက်သောအခါ ကုန်လုံဝမ်းသည် လှည်းဘီးကို အသာဆွဲကားကြောင်း တွေ့ရသည်။

လှည်းသည် ရှေ့သို့ မထွက်နိုင်တော့ပေ။

နိုင်ချစ်နော်က လှည်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ရန် ကြံလိုက်သည်။

'မလုပ်နဲ့...မဖွင့်နဲ့'

ကုန်လုံဝမ်း၏ အော်ဟစ် သတိပေးသံကြောင့် နိုင်ချစ်နော် တွန့်သွား၏။

နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ကုန်လုံဝမ်းက လှည်းထဲသို့ လှမ်းပြော၏။

'ထန်ရွှင် မင်းပြေးလို့ မလှုတ်တော့ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်ခဲ့စမ်း'

သူသည် ထန်ရွှင်ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ချက်တည်းဖြင့် ရိုက် သတ်ရန် အတင်းအားကို စုစည်းထားသည်။

သို့သော်...

လှည်းထဲမှ မည်သူမျှ ထွက်မလာပေ။

'ထန်ရွှင် မင်းဟာ ရှေ့အပ်မှာ ဘာအဆိပ်မှ လူးမထားခဲ့ဘူး၊ အဲဒီကျေးဇူးကို ထောက်ထားပြီး မင်းအသက်ကို ချမ်းသာပေး၊ မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးထွက်ခဲ့'

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နိုင်ချစ်နော်က ဝင်၍ သတိပေး၏။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွန်မတို့ အလိမ်ခံရပြန်ပြီလား မသိဘူး။ ကျွန်မ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်မယ်'

'အေး... ပွင့်စမ်း။ မင်းကိုအန္တရာယ်ပြုနိုင်ရင် ဝါအဆင်သင့် ကာကွယ်ပေးထားမယ်'

နိုင်ချစ်နော်သည် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးသည် လွယ်လွယ်ကူကူ ပွင့်သွားသည်။

လှည်းအတွင်းမှ...

'ဘုရား...ဘုရား၊ လူ့လောကမှာ တတ်ယုံပဲ ပြဿနာတွေများတာပဲနော်၊ ဘုရား...ဘုရား'

နိုင်ချစ်နော်မှာ တယ်ခနဲဖြစ်သွားတော့၏။

လှည်းထဲမှ ထွက်လာသူကား ထန်ရွှင်မဟုတ်ချေ။

တက်မုဆရာတော်သာ ဖြစ်ချေသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် လက်အုပ်ချီပြီး နှုတ်ဆက်လေ၏။

'ခင်္ကာကြီးဟာ ကျွန်လုံဝမ်းမဟုတ်လား၊ ခင်္ကာကြီးနာမည် ကျော်ကြားနေတာကိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက သိရှိခဲ့ပါစေမယ်၊ လူကိုတော့ တံခါးမှ မထွေးပူးခဲ့ဘူး'

သိုင်းတံပွင့်လျှော် ပဒေသနာ (၆)

ကျွန်လုံဝမ်း ညီ တက်မုဆရာတော်ကို အေးစက်စက် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

တက်မုဆရာတော်က လက်အုပ်ချီရင်း သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်နေပြန်လေ၏။

'ကျုပ်ကတော့ တက်မုဆရာတော်ပါ။ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကပါပဲ'

ကျွန်လုံဝမ်းမှာ လွန်စွာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ထန်ရွှင်က သူ့အား အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် လှည့်စားသွားသောကြောင့်ပေတည်း။

တက်မုဆရာတော် ထွက်လာပြီးနောက် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြင့် ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်ရှိသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြန်သည်။

သူသည် လက်သီးဆုပ်ကာ ကျွန်လုံဝမ်းကို ဂါရဝပြု၏။

ထို့နောက် 'သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြန်သည်။

'ကျုပ်ကတော့ ကျွန်လုံဝမ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ အို ယန်ထုံပါပဲ။ နောင်တော်ကျွန်လုံဝမ်းနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်ရတဲ့အတွက် အထူးပဲ ဝမ်းသာလှပါကယ်'

ကုန်လုံဝမ်း မနေသာတော့ပေ။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် သိုင်းလောက၏ အဓိကရပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးများပင် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်....

လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး နှစ်ဦးစလုံးကို ပြန်လည် ဂါရဝပြု
ထိုက်ခစား။

‘ကျုပ်နှစ်ယောက်စလုံးအကြောင်းကောင်းကောင်းကြားဖူး
ပါတယ်’

အိုယန်ထုံက....

‘နောင်တော် ကုန်လုံဝမ်းကို အခြားသာဖော်တတ်တဲ့ နဂါး
ကြီးလို့ အများကဆိုကြတယ်။ အခုလို ဦးခေါင်းပါ တွေ့ရတဲ့
အတွက် ကျုပ်တို့ကထူးတယ်လို့ ဆိုကြမှာပါပဲ’

အိုယန်ထုံက စကားကို ခေတ္တနားပြီးနောက် ဆက်ပြော၏။

‘ခါပေမယ့် မျက်နှာဖုံးအတူစွပ်ထားတဲ့အတွက်တော့ ကျုပ်
တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျုပ်တို့က နဂါးမျက်နှာနဲ့ တွေ့ဆုံ
နှုတ်ဆက်ချင်ပါတယ်’

ကုန်လုံဝမ်းက ရယ်ရင်း....

‘ကျုပ်မျက်နှာကို မြင်ဖူးပြီးသွပ် တွေ့မြင်စေရမယ်။ အခြား
လူ့ဘဝတွေတော့ လုံးဝ မတွေ့စေရဘူး’

တက်မုဆရာတော်က....

‘တွေ့တော့ ဘာဖြစ်သလဲ ဒကာကြီး၊ ကျုပ်တို့က သာမည
သို့တွေ့မှမဟုတ်ဘဲ’

အိုယန်ထုံက ဝင်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ကတော့ တွေ့အောင်ကိုကြိုးစားရမှာပဲ’

ကုန်လုံဝမ်းက လှောင်ရယ်ရယ်သည်။

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ကျုပ်ကို အနိုင်ရမယ်
ထင်နေသလား၊ တစ်ခါတလေ အထင်နဲ့အမြင်ဟာ မတူဘူးဆို
တာလဲ သတိထားကြပါဦး’

တက်မုဆရာတော်က ဝင်မပြောတော့ပေ။

အိုယန်ထုံက သ...။

‘စိုက်ပွဲဆိုတာ ကြိုထင်ခန့်မှန်းနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး’

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ ကျုပ်အဖို့တော့ လွယ်ပါတယ်။ အမြဲ
တမ်း ကျုပ်အနိုင်ရတာချည်းပဲ’

တက်မုဆရာတော်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြုံး ရုတ်တရက်
ပြန်မေးသည်။

‘ဒကာကြီးကုန်လုံဝမ်း၊ ကျုပ်တစ်ခုလောက်မေးစမီးပါရစေ’

‘မေးပါ၊ ဘာမေးချင်သလဲ’

အခု မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သိုင်းသမား အကျော် အမော် ထိပ်သီးအတော်များများ သိုင်းလောကထဲက ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ ဧကကြီးရှုလက်ချက်ပဲလား။

ကွန်လုံဝမ်ကပြောတဲ့ ရယ်နေသည်။

တက်မုဆရာတော်က ဆက်ပြော၏။

‘ဧကကြီး၊ ကျွန်ုပ် သူရဲကောင်းငါးဖော် ရှိသေးသလား။’

ကွန်လုံဝမ်က ရယ်၍ပြောသည်။

‘သေပြီ’

‘ကျွန်နိုင်ဂိုဏ်းရဲ့ခေါင်းဆောင် လွင်ချိုလုံကော’

‘သူလဲ သေပြီ’

‘ရှောင်လင် ကျောင်းတော်ရဲ့ ဒုတိယဂိုဏ်းအုပ် ဆရာတော် ကြီးကိုယ်တော်ကလဲ မင်းပဲမဟုတ်လား။’

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ပြောလေ၏။

‘ကျုပ်ဟုတ်တော့ဘာဖြစ်သလဲ၊ မဟုတ်တော့ဘာဖြစ်သလဲ။’

‘သူစွာဖောက်’

တက်မုဆရာတော်သည် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ အော်ဟစ်ပြီး ကွန်လုံဝမ်ရှုရာသို့ တစ်ချိန်ထိုး ခုန်ဝင်လာလေတော့၏။

ကွန်လုံဝမ်သည် သိုင်းသမားအိမ်ပတ်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ဆုံခနရသည်ဖြစ်၍ သတိလက်လွတ်နေသူမဟုတ်ပေ။

သူက ပြန်လည် ခုခံလိုက်သောအခါ ကျယ်လောင်သော သက်ဝါးရိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

အိုယန်ထုံသည် ရန်သူ၏ အတွင်းအား ကြီးမားပုံကို တွေ့ ရသောအခါ အရေးတကြီး လှမ်းအော်သတိပေးလေ၏။

‘ဆရာတော် ခေတ္တရပ်ဆိုင်းပါ။’

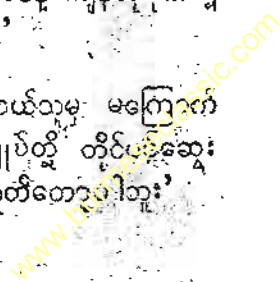
တက်မုဆရာတော် နောက်သို့ ပြန်လည်ခုန်ဆုတ်လာ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘာပြောချင်လို့လဲ’

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ပြောလေ၏။

‘တစ်ယောက်က ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ ဝါဠဝါကြီးဆရာ တော်၊ တစ်ယောက်က သိုင်းလောကသားတွေ ဦးညွှတ်တဲ့ ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ခန့်ကပ်ဆုတ်သွားရတာလဲ၊ နှစ် ယောက်စလုံး ဝင်တိုက်ကြပါလား၊ ရှောင်လင်နဲ့ ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းပညာစွမ်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရတာပေါ့’

‘နောင်ကြီး ကွန်လုံဝမ်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ မကြောက် ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ပါ၊ ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်ဆွေး နွေးပြီးမှ လိုက်ခိုက်ရင်လဲ အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။’

အိုယန်ထုံသည် တက်မုဆရာတော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။
တက်မုဆရာတော်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။
အလွန်တရာ ဒေါသထွက်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။
အိုယန်ထုံက တိုးတိုးပြော၏။

‘ဆရာတော် စိတ်ထိန်းပါဦး၊ ရန်သူတာ အင်အားကြီး
ရန်သူဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်မတည်ငြိမ်ဘဲ တိုက်ခိုက်ရင် တပည့်
တော်တို့ပဲ နစ်နာပါလိမ့်မယ်’

တက်မုဆရာတော်မှာ အတွေ့အကြုံ ရှစ်ကျက်သော ဆရာ
တော်ဖြစ်၏။

အိုယန်ထုံ၏သတိပေးချက်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
ကိုယ်သူ ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိသွားပြီး ဒေါသကို ပြန်လည်ထိန်း
ချုပ်လေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ကျုပ် ဒေါသထွက်မိတာကတော့ အမှန်
ပါပဲ။ ခါပေမယ့် အခုတော့ ဒေါသကို သိမ်းဆည်းနိုင်ပါပြီ။
ဒီကောင်ဟာ သစ္စာဖောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို မဆုံးမလို့မဖြစ်
ဘူး။ အပြစ်မပေးလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ဆရာတော် စကားအရ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ နောက်ကြောင်း
ရာဇဝင်ကို ဆရာတော်သိထားသလိုပဲ’

တက်မုဆရာတော်က အကြိတ်၍ ပြောလေ၏။

‘ဟုတ်တယ်... သူက နယ်နယ်ရရ လှူဆိုးကြီး မဟုတ်ဘူး၊
ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်’

အိုယန်ထုံမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသာ၊ ဖြစ်သွားလေတော့
၏။

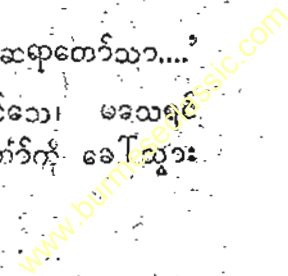
‘ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ သစ္စာဖောက် ဟုတ်လား’
တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိတ်၏။

‘ဟုတ်တယ်...ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ သစ္စာဖောက်ပဲ’
တက်မုဆရာတော်သည် အေးစက်မာကျောသော သံမဏ
ချက်လုံးများဖြင့် ကုန်လုံဝမ်းကိုကြည့်ပြီး အိုယန်ထုံအားလှည့်၍
တောင်းပန်လေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဒီသစ္စာဖောက်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သုတ်
ဆင်ရှင်းလင်းပါမယ်။ ကျုပ်သေရင်လဲ သေမှာပေါ့။ ခါပေ
မယ့် အေးကကုမယ့်သူ မခင်ရအောင်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက
အားဆီးပေးပါ’

‘အေးကအားဆီးပေးဖို့ မခက်ပါဘူး၊ ဆရာတော်သာ...’

‘ကျုပ်ကိုတော့ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျုပ်သေရင်သေ၊ မသေရင်
သူ့ကို အရှင်ဖမ်းပြီး ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကို ခေါ်သွား
ရမယ်’

ထိုစကားကို ကွန်လုံဝမ်ကြားသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားဟော အော်ဟစ်ရယ်မောတော့သည်။

'ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ပြိုင်ဘက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာသိလို့ ယှဉ်
ခုက်ရမှာစိတ်ပျက်နေတယ်။ အခုလို စကားကြီးစကားကျယ်
ကြားလိုက်ရတော့ သိပ်ပြီး ရယ်ချင်တယ်'

တက်မုဆရာတော်က အေးစက်စက် မေးမြန်းလိုက်သည်။

'မင်းက ငါ့ကို ပြိုင်ဘက် မကုတ်ဘူးလို့ ပြောရအောင်
ရှောင်လင့်သိုင်းကွက် ဘယ်နှစ်ကွက်များ တတ်သွားလို့လဲ'

ကွန်လုံဝမ် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။

ထိုအချက်က သူသည် ရှောင်လင့်ကျောင်းထွက်ဘစ်ဦးဖြစ်
ကြောင်း သက်သေပြနေသလိုဖြစ်နေ၏။

ကွန်လုံဝမ်သည် တက်မုဆရာတော်၏ စွပ်စွဲချက်ကို ခြင်းချက်
မရှိ လက်ခံလိုက်သေ၏။

ကွန်လုံဝမ်သည် အဘန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ တက်မုဆရာ
တော်နှင့် အိုယန်ထုံတို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြော၏။

'ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူတတ်ခဲ့ကြ၊ တစ်
ယောက်ချင်းတက်ရင် စေခစေခစီးစီး သေနေလိမ့်မယ်'

'ဟာ'

တက်မုဆရာတော်၏ ဒေါသသည် စာပိခံ ဝေါက်ကွဲလာ
ပြန်၏။

အိုယန်ထုံက တောင်းပန်ပြန်လေ၏။

'ဆရာတော်...သည်းခံပါ။ သူဟာ တပည့်တော်တို့ဒေါသ
ထွက်ပြီး ဆင်ခြင်တဲ့ဘုရားကင်းအောင် လုပ်နေပါတယ်'

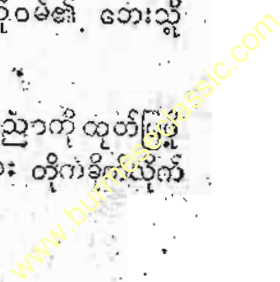
ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ရယ်၍ပြော၏။

'ဒီမှာ...ခင်ဗျားတို့ သိအောင်ပြောထားမယ်။ ဘယ်သူမဆို
ကျုပ်နဲ့ သိုင်းကွက် သုံးဆယ်ပဲတိုက်နိုင်တယ်။ သုံးဆယ်ကျော်
အောင် ဘယ်သူမဆိုတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ တိုက်တဲ့လူ မှန်
သမျှလဲ အားလုံး သေကုန်တာပဲ'

အိုယန်ထုံသည် ကွန်လုံဝမ်၏ရုပ်ရည်အစစ်အမှန်ကို မတွေ့
သော်လည်း သူ၏ရက်စက်မှု ဂုဏ်သတင်းဆိုများကို ကြားသိ
ရပြီးဖြစ်၍ ထိုစကားကို ယုံကြည်လက်ခံလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နိုင်ချစ်နော်သည် ကွန်လုံဝမ်၏ တေးသို့
ရောက်ရှိလာလေ၏။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒီပွဲမှာ ဖခင်ကြီးရဲ့ပညာကို ထုတ်ပြန်
သေသွေးပါဘူး။ ကျွန်မပဲ ဖခင်ကြီးကုယ်စား တိုက်ခိုက်လိုက်
ပါရစေ'

၁၃၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခါ

ကုန်လုံဝမ်းက....

'သမီးကြီး....ဒီတရုတ်ဘုန်းကြီးဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းမှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို အထိ သေးရင် မှားသွားလိမ့်မယ်။ သမီးအခုနဲ့ သူ့ကိုမယှဉ်နိုင်ဘူး'

'သမီး....ဒီတရုတ်ဘုန်းကြီးနဲ့ သိုင်းပညာကို တွေ့ပြီးပါပြီ'

'အဲဒီပညာက အကုန်မဟုတ်ဘူး။ တချို့တစ်ဝက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်'

သို့သော် နိုင်ချစ်နော်သည် ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီး တက်ဆရာတော်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ရှေ့သို့ တက်လာ၏။

တက်မုဆရာတော်က....

'ဂေါက ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ သစ္စာပောက်ကို သုတ်သင်လာတာ။ မင်းလို သူငယ်နပ်စားမိန်းကလေးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့လဲ တာ မဟုတ်ဘူး။ ဖယ်ပေးစမ်း'

နိုင်ချစ်နော်က အေးစက်စက် ရယ်ရင်း....

'ကျွန်မကို အရှင်နိုင်အောင်ဆိုက်စမ်းပါဦး။ ပြီးမှ ကျွန်မပခင်ကြီးနဲ့ တိုက်ပါ'

အို ယန်ထုံက....

'မိန်းကလေး ဘေးဖယ်ပါ'

နိုင်ချစ်နော်က အေးစိတ်၍ အမိန့်ပေးသည်။

'ရှေ့ကို တက်လာခဲ့'

ထိုအမိန့်သံဆုံးသည်နှင့် ဆန်ကွမ်းချို ရှေ့သို့တက်လာတော့သည်။

စောစောက နိုင်ချစ်နော် ပျောက်ကွယ်နေခြင်းမှစ၍ ဆန်ကွမ်းချိုကို ပြန်ခေါ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

'ဒီတရုတ်ဘုန်းကြီးကော ဟိုအဘိုးကြီးကော မလွတ်စေနဲ့ ဆန်ကွမ်းချိုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လျှင်တစ်ပြက် ခုန်စင်လာတော့၏။

တက်မုဆရာတော်ကို တိုက်ခိုက်သည်။

တက်မုဆရာတော်မှာ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အလျင်အမြန် ခုန်လိုက်ရ၏။

ရှောင်လင်လက်သီးဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပခုံးကို ထိုးသည်၏။

တက်မုဆရာတော်သည် ကုန်လုံဝမ်းကို ခေါ်ယူထွက်နေသည့် မြစ်ရံ အလွန်ပြင်းထန်သော သိုင်းကွက်များကို ထုတ်သုံးပြီး ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မူလစိတ် မရှိတော့သော်လည်း သိုင်းကွက်များကိုမူ အမှားအယွင်းမရှိဘဲ ရိုက်ထုတ်နိုင်သည်။

၁၃၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူတို့၏ တိုက်ကွက်များမှာ အလွန်တရာ အလှည့်အပြောင်း များလှသဖြင့် သာမန် သိုင်းသမားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ထို အကွက်များကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ကွန်လုံဝမ်း၊ အိုယန်ထုံတို့မှာ သိုင်းအကျော်အခမ်းများ ဖြစ်ပြီး နိုင်ချစ်နော်မှာလည်း ထိုပိတန်းအဆင့်ရှိသူဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်းချီနှင့် တက်မုဆရာတော်တို့ သုံးသည့် သိုင်းကွက်များကို ကောင်းစွာ သိမြင်ကြရသည်။

ထိုစဉ် တတ်မုဆရာတော်က ဆန်ကွမ်းချီ၏ လက်ကောက် ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင်၏။

ဆန်ကွမ်းချီက လက်ကိုအောက်သို့နှိမ့်ချပြီး ညှစ်ခြေထောက် ဖြင့် ဆရာတော်၏ ဆီးစပဲသို့ ဆောင်ကန်သည်။

ထိုတိုက်ကွက်မျိုးကို ထိပ်တန်း သမ္ဘာ့ရင့် မည်သည့်သိုင်း သမားမျှ မသုံးပေ။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ မူလအသိဉာဏ် ပျောက်နေသဖြင့် မသုံး သင့်သော သိုင်းကွက်များကိုပင် သုံးစွဲနေမိပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည်အဆိပ်သင့်ခံရပြီးနောက် အပြောင်းလဲကြ ပြောင်းလဲနေခဲ့သည်။

သူနှင့် တိုက်ခိုက်နေသူမှန်သမျှကို လုံးဝ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိဘဲ အတင်းတရကြမ်း တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

တက်မုဆရာတော်၏ အတင်းအားသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းသည်ထက် နက်ရှိုင်းလာ၏။

တိုက်ကွက်များလည်း ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာ၏။ အနည်းငယ် များယွင်းသွားသည်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီသည်ပင် လျှင် နောက်သို့ သုံးလေးလှမ်း ဆုတ်ပေးရသည်။

ကွန်လုံဝမ်းသည် တက်မုဆရာပတော်၏ သိုင်းကွက်များကို လုံးဝမကြည့်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချီသုံးသည့် သိုင်းကွက်များကိုသာ မျက်လှောင် မရော်တမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ့မျက်နှာ၌ မျက်နှာတူ ဖွပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာထား ပြောင်းလဲပုံကို မရတူရသော်လည်း မျက်သုံးများ အရောင် တောက်နေပုံက လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီအတွက် ဆန္ဒရာယ်ကြီးသော မျက်လုံးအကြည့် များပင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် တက်မုဆရာတော်၏ မာန်သွင်းသံ ပေါ်လာ ပြီး လက်ညှိုး လက်ခလယ် စသည်တို့ဖြင့် ရှေ့သို့ဆန့်တန်းထုတ် ထိုက်၏။

ထိုသိုင်းကွက်သည် ရှောင်လှင်သိုင်းကွက် ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ကွက် အနက် ထူးဆန်းသော သံဇော်လက်ချောင်း သိုင်း ဖြစ်၏။

ဆရာတော်သည် ထိုသိုင်းကွက်ကို အနှစ်သုံးဆယ်မျှ အောင်မြင်အောင် ခေလကျွန်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဘော်ရုံကန်ရုံ ကျောက်တုံး ကျောက်ပြားများကို ထိုလက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပေသည်။

‘သဘီထား’

နိုင်ချစ်နော်သည် မည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ။

ဆန်ကွမ်းချိုကို အော်ဟစ် သတိပေးလိုက်မိလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လျှင်မြန်ဖြတ်လတ်စွာ ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်၏။

တက်မုဆရာတော် လျှင်မြန်သလို ဆန်ကွမ်းချိုလည်း လျှင်မြန်လှသည်။

တက်မုဆရာတော်၏ လက်ချောင်းများသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ နားထင်စေးမှ ပွတ်ကာသီကာ လွဲချော်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ နိုင်ချစ်နော် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် တက်မုဆရာတော်၏ သိုင်းပညာ မြင့်မားလှပုံကို တစစသိမြင်လာခဲ့ပြင် ဆန်ကွမ်းချိုအတူကို ရင်ပူလာ၏။ စိုးရိမ်လာ၏။

တက်မုဆရာတော်ကလည်း အသာစီးရသွားသည်နှင့် တရကြမ်း တိုက်ခိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ခံစစ်ဖြစ်နေရတော့၏။

တက်မုဆရာတော်သည် ရှောင်လင်ကျောင်းထွက် ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်၍ သိုင်းပညာထက်မြက်သူဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ တစ်ဖက်ရန်သူကို ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ခေမရှိပေ။

ကြင်နာတတ် စံ့နာတတ်သည်။

သို့သော် ဆရာတော်သည် ယခုအခါ လုံးဝအလျှော့မပေးအညှာမပေးဘဲ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သိုင်းကွက်ဖောင်းငါးဆယ်ကျော်သွားလေပြီ။

ထိုကဲ့သို့သော တိုက်ပွဲမျိုးမှာ သိုင်းလောက၌ မြင်ရခဲသော တိုက်ပွဲဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်အို ယန်ထုံသည် သတိဝီရိယထူးလျက် ဂရုစိုက်ကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တိုက်ပွဲသည် အရှုံးအနိုင်ပေါ်မည့် အခြေအနေမရှိကြောင်း အိုယန်ထုံ သတိပြုမိ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ကွန်လုံဝမ်ထံမှ မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့သော တားမြစ်သံ ဟိန်း၍ထွက်လာလေ၏။

ရုပ်လိုက်တော့.... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆက်တိုက်ဖို့ မလဲ
တော့ဘူး'

နိုင်ချစ်နော်သည် ပဲ့တင်ထပ်သလို လိုက်၍အော်လိုက်၏။

'ရုပ်လိုက်တော့၊ ရှင် ဆက်မတိုက်နဲ့တော့၊ ကျွန်မဖခင်ကြီး
အမိန့်ပေးနေပြီ'

ဆန်ကွမ်းချီရော တက်မုဆရာတော်ပါ သူတို့၏ သိုင်းကွက်
များကို ရုပ်သိမ်းလျက် နောက်ယှုံ အသီးသီး ခုန်ဆုတ်သွားကြ
လေ၏။

အခန်း (၇၉)

မကောင်းဆိုးရွား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချီအား စိုးရိမ်သံကြီး ကြည့်နေ
ရာမှ သူမ၏ မွေးစားဖခင် ကုန်လုံဝမ်းကို အမှတ်မထင် လှမ်း
ကြည့်မိ၏။

ကုန်လုံဝမ်း၏ စောက်ပနေသော မျက်လုံးများသည် ဆန်
ကွမ်းချီအား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့
မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် နိုင်ချစ်နော် ရင်ထိတ်သွားရတော့၏။

လူမသည့် ဝမ်းဂေဟာ၌ သွားရောက်တာဝန်မထမ်းဆောင်
ရသေးသည့်ကာလက ကုန်လုံဝမ်းအား အနီးကပ် ပြုစုခွင့်ရသူ
ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့်လည်း ကွန်လုံဝမ်း၏ စိတ်နှလုံးသဘောထားကို အခြားသူများထက် ပို၍ သိမြင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ကွန်လုံဝမ်း၏ မျက်လုံးနှစ်လုံး ဤသို့အရောင်တောက်လာလျှင် သွေးဆာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ယခင်အမှုတူအကြံများက နိုင်ချစ်နော် သိမြင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မာဒုလည်း ထိုမျက်လုံးများသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုနေလေပြီ။

ကွန်လုံဝမ်းသည် တက်မုဆရာတော်နှင့် ကျွန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိမ်ယန်ထုံတို့သာ ဤနေရာ၌ ရှိမနေသျှင် ဆန်ကွမ်းချိုကို မုဆုသတ်ပြီးနေပေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ဆန်းပြားလှသော သိုင်းပညာများက သူ့အား မနာလို ဝန်တိုစိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့လေပြီ။

သို့သော် ယခုကလေး၌ သူချည်းမဟုတ်သဖြင့် တက်မုဆရာတော်ဘက်သို့ ပြန်၍ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ကွန်လုံဝမ်းအား မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသူဖြစ်ရာ သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်နှင့် ချက်ချင်း လှမ်းမေးလိုက်၏။

'သစ္စာဖောက်၊ အသားထဲကလောက်ထွက် ငါ့နဲ့တိုက်ခိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား'

'ဟား...ဟား...ဟား၊ ခင်ဗျားက အတော်သေမင်းငင်နေတာပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ပြိုင်တက်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောထားတာပဲ၊ မယုံရင် စမ်းကြည့်လေ'

'ဒီလိုလား'

တက်မုဆရာတော်သည် လေထဲ၌ ခုန်ပျံရင်း လက်ခါးနှစ်ချက်ရိုက်ထုတ်၏။

ထိုလက်ခါးနှစ်ချက်မှာ အလွန်တရာ လျင်မြန်လှသဖြင့် တစ်ချက်တည်း ရိတ်ထုတ်သကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ကွန်လုံဝမ်းသည် သေးသို့ရှောင်သည်။

လက်ဝဲလက် လက်ယာလက်ကို နှစ်ဖက်ခွဲဖြာထုတ်ထုတ် ခုခံကာကယ်လိုက်လေသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ရှေ့သို့လှန်ထွက်သွားသော်လည်း သူ၏ခြေထောက်က လေထဲ၌ နောက်ပေါက်ကန်ပြီးသားဖြစ်နေ၏။

ကွန်လုံဝမ်းက လက်ယာလက်ကို နှစ်ဆင့်လှုပ်ရှားပြီး ခြေထောက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ရ၏။

တက်မုဆရာတော်သည် တစ်ပတ်ကျမ်းပစ်ပြီး တစ်ဖက်၌ မတ်တတ်ကျသွားသည်။

ဆရာတော်သည် ရင်ဘတ်ရှေ့၌ လက်အုပ်ချီရင်း ကွန်လုံဝမ်း
တို့ ထပ်မံရင်ဆိုင်သည်။

သည်တစ်ကြိမ် တိုက်စစ်ဆင်သူမှာ ကွန်လုံဝမ်းဖြစ်သည်။

သူသည်ဆရာတော်၏ပခုံးကို သံဏေလက်သည်းကုတ်ဖြင့်
ဖမ်းကုတ်၏။

လက်ဝဲလက်ကမူ ဆရာတော် တန်ပြန်မည့်တိုက်ကွက်ကို
ဖျက်ဆီးရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

ကြီးမားသောရန်သူကို လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်
ရန်ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။

သိုင်းပညာစွမ်းအား အကယ်ကြီးမားသူသည် ဤသို့
တိုက်ခိုက်နိုင်ပေသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ကိုယ်တစ်ခြမ်းစေခင်းလိုက်၏။

ကွန်လုံဝမ်း၏ကုတ်ချက်မှာဟန်ပြသာဖြစ်၍တက်မုဆရာတော်
ရှောင်သည့်တက်ဆီ သံဏေလက်သည်းကုတ် တိုက်ကွက်သည်
ထက်ကြံမကွာ လိုက်ပါလာသည်။

ဆရာတော် ထိတ်သွား၏။ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲရပ်ထားသည့် ခြေ
ထောက်ကို မရှေ့၍ မရတော့ချေ။

ထိုရှေ့သည့်နေရာအထိ လက်သည်းကုတ် လိုက်လာမည်ကို
ငြိုးရိမ်ရသဖြင့် 'မုန်တိုင်းကျောက်တောင်ကာ' သိုင်းကွက်ဖြင့်
တိုက်ထုတ်ရသည်။

လက်ဝဲလက်ကလည်း ကွန်လုံဝမ်း၏ ရင်ဘတ်ဆီသို့ လှေ
ဆွဲ၏။

ကွန်လုံဝမ်းမှာ ထိုအံ့ကွက်ကိုဖြိုဖျက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်
ပြီးဖြစ်ရာ တက်မုဆရာတော်၏လက်သီးကို လွယ်ကူစွာ ပြေ
စားနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့နှစ်ယောက်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်တရာ လျင်မြန်
သဖြင့် ကြည့်မြင်နေရသူများအဖို့ တစ်ကွက်တည်း တိုက်ခိုက်နေ
သလို ထင်မှတ်ရ၏။

အိုယန်ထုံမှ သမ္ဘာရင်ဂိုဏ်းချုပ်အြီးဖြစ်သဖြင့် ထိုအကွက်
များအားလုံးကို အစအဆုံး စေ စေ ငင သိမြင်ခဲ့ပေသည်။

ကွန်လုံဝမ်းနှင့် တက်မုဆရာတော်တို့သည် ပူးလိုက်၊ ခွာလိုက်၊
တိုက်လိုက်၊ ကန်ကျောက်လိုက်၊ တစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ
အစ်ဦးက ခုန်ကျော်ပျံသန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ဖြင့် အဆတ်မပြတ်
တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

တက်မုဆရာတော်၏ သက်န်းစကလည်း ကြောက်စရာ
အောင်းသည်။

၁၄၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လေထဲ၌ တဟူးဟူး တဖျပ်ဖျပ်ခါယမ်းသွားတိုင်း ကွန်လုံ
ဝမ်းမှာ သတိကြီးစွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေရပေသည်။

တစ်ချီတွင်....

‘ဝန်း!....’

ဖမ်းကွန်လုံဝမ်းနှင့် တက်မုဆရာတော်တို့ လက်ဝါးချင်း ယှဉ်ချိတ်
၏။

ယှဉ်မြည့်ဟည်းသော သက်ဝါးချိတ်သံနှင့် အတူ ကွန်လုံဝမ်း
က တက်မုဆရာတော်ပါ နောက်ဆုတ် သွားကြရသည်။

သို့သော် တိုက်ပွဲက မဆုံးသေးပေ။

ကွန်လုံဝမ်းက အေးစက်စက် ရယ်လိုက်၏။

‘ဗီလီစမ်းချင်သလား၊ စမ်းချင်ရင် ရပါတယ်’

‘ရတယ်...ရတယ်’

တက်မုဆရာတော်ကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပြော၏။

ထို့နောက် လက်ဝါးချင်း ဆိုင်ချိတ်ကြပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ မည်သူမျှ နောက်မဆုတ်ကြတော့
ပေ။

လက်ဝါးချင်းယှဉ်ကပ်ရင်း အတွင်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြ
တော့၏။

ဆင်းထံပွင့်ကျော် ပရိသတ်(၆) ၁၄၅

သူတို့၏အတွင်းအားယှဉ်ပြိုင်မှု မည်မျှမြင်မားသနည်း ဆိုမူ
သူတို့နှင်းထားသည့် မြေအားပင် အနည်းငယ် နိမ့်ဝင်သွားရ
သည်။

ဤအဆင့်မှာ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများ တိုက်ခိုက်ရာ
တွင် နောက်ဆုံးသုံးသည့် အဆင့်ဖြစ်၏။

ဤအဆင့်ရောက်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်ယောက်သေလျှင်သေ
မသေလျှင် အတွင်းဓာတ်ရာမဲ့သည့် အခြေသို့ ဆိုက်မရောက်ရပေ
တော့သည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တက်မုဆရာတော်၏ အသက်
ချသံ ပြင်းထန်လာ၏။

ဆရာတော်၏ ဦးခေါင်းထက်မှ ချွေးများ ယိုစီးကျလာနေ
သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကွန်လုံဝမ်းကော၊ ကွန်လုံဝမ်းကား တက်မု
ဆရာတော်လို့ အခြေအနေ မဆိုးသေးပေ။

သာမန်အခြေအနေအတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။

မောတိုက်ခြင်းမရှိ၊ ချွေးပြန်ခြင်းမရှိ၊ အသက်ရှူပြင်းထန်
ခြင်း မရှိသေးပေ။

တက်မုဆရာတော်သည် ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ဝါစဉ်ကြီး
သွားသမားအကျော် ဆရာတော်ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် အတွင်းအားပညာသည် အလွန်ကောင်း၏။
သို့သော် ကွန်လုံဝမ်းက သူ့ထက် အတွင်းအားပညာကောင်း
နေသည်ကို ယခုပြင်ပက သက်သေခံလျက် ရှိနေပေသည်။

ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ အကြီးအကျယ်စိုးစံ
ထိတ်သန့်နေ၏။

တက်မုဆရာတော် အခြေအနေမဟန်တော့သည်ကို သူ
ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဟင်...ဝါသာဆရာတော်ကို ဝင်မကူရင်တော့ ဆရာတော်
ရေတံမိနစ်တော့မှာပဲ။ ဝင်မကူရင်လဲ ဆရာတော်သိက္ခာကို
ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်မှာစိုးရိမ်ရဘယ်။

အိုယန်ထုံ တွေးသည်မှာ မှန်ပါသည်။

အကယ်၍အိုယန်ထုံကသာ ကြေညာပြီး ဝင်ရောက်ကူညီ
ပါက တက်မုဆရာတော်အနေဖြင့် လုံးဝလက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်
ချေ။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ဝင်ကူ
ကောင်းနိုးနိုး၊ မကူဘဲနေရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် ဝေခွဲမရဘဲ
နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ချီတံချဘုံ ဖြစ်နေစဉ်မှာ
တက်မုဆရာတော်၏မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း သွေးဆူထိ
ရော်လာသည်။

ကဲ...မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဆရာတော် ပျံလွန်
ပျံလွန် မပျံလွန်ရင် အတွင်းဒဏ်ရာ ရမှားသေချာတယ်။ ဝါ
ခင်ကူမပဲ။

အိုယန်ထုံသည် ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်၏
နောက်ဘက်သို့ဝင်သွားပြီး သူ့လက်ဝါး တစ်ဖက်ဖြင့် ကပ်
သားလိုက်၏။

သူ့အတွင်းအားများကို ဆရာတော်၏ ကျောရိုးမှ တစ်ဆင့်
ခွာကိုယ်အတွင်း စီးဝင်စေကာ ဖြည့်ဘင်း ကူညီပေးတော့
သည်။

ဆရာတော်မှာ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဆိုသည့် အခြေ
အနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေသဖြင့် အိုယန်ထုံ၏ ကူညီမှုရသည်နှင့်
ခွာကိုယ်ကိုလျှပ်ကာ လက်ဝါးခွင်း ခွာထုတ်လိုက်သည်။

ကွန်လုံဝမ်း၏ အေးစက်စက် ရယ်သံမဆုံးမီမှာပင် တက်မု
ဆရာတော်မှာ ဝေါခနဲ သွေးမျှားထိုးအန်စော့သည်။

ထိုသို့ အန်ခြင်းမှာ ဆရာတော်အတွက် အသက်သေဆုံး
အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။

၁၄၉ ယက္ခသိုလ်နေသင်းအောဝီ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အချိန်မီဝင်ကုလိလ်သဖြင့် ဤ
သံ ခဏ်ရာရခြင်း ဖြစ်သည်။

အိုယန်ထုံသာ ကူညီပ က ဆရာတော်အဖို့ ရှောင်
ကျောင်းတော်သို့ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တို့လျက် ပြန်နိုင်
အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

တက်မုဆရာတော်၏ အတွင်းအားသည် အမှန်တကယ်
နက်ရှိုင်းလှသည်။

ကွန်လုံဝမ်၏ အတွင်းအားက အလွန်တရာ ကောင်းမွန်
ယောကြောင့်သာ သူ့ရှုံးနိမ့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

အိုယန်ထုံ၏ ပြည့်တင်းပေးသော အကူအညီကို ရသည့်
ကွန်လုံဝမ်၏ ဆယ်ပိယာသောက် ဖိနှိပ်သည့် အတွင်းအား
ကို တစ်ပိယာမျှလောက်သာ ခံစားရတော့သည်။

ကွန်လုံဝမ်သည် အိုယန်ထုံအား လွန်စွာ ခေါ်သ
တွား၏။

သို့သော်....

ပညာရှိအမတ် အပြင်မထွက်ဆိုသည့်အတိုင်း သရော်
ပြောင်ခြင်းဖြင့် အိုယန်ထုံကို ချိုးနှိမ်လေ၏။

‘စောစောကတည်းက ပြောသားပဲ၊ အချိန်ကုန်သက်သာ
အောင် နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူဝင်ပါလို့၊ ခုတော့မှ တယ်နယ်
နှစ်ယောက် ဝင်ပူးနေရတာပဲ၊ ကျွန်ုပ်ညာကို စမ်းသပ်ရမှာ
အားနာရနလို့နဲ့ တူတယ်’

အိုယန်ထုံသည် တက်မုဆရာတော်အား တေးသို့ ပေးမ
အတူထုတ်သွား၏။

‘ဆရာတော်...သက်သာခဲ့လား’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်ပြန်။

‘ခံသာပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘အတွင်းအားထုတ်ပြီး ခဏ်ရာကို ကုသလိုက်ပါ၊ တပည့်
သားပဲ သူနဲ့ တစ်ပွဲဘဲလဲလမ်း အကဲခမ်းလိုက်ပါဦးမယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် တက်မုဆရာတော်၏စကား
ကို မစောင့်တော့ဘဲ ရှေ့ခနဲ ခုန်ထွက်သွား၏။
ကွန်လုံဝမ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ရယ်ရင်း....

‘အင်း...ဒီတစ်ကြိမ် ခင်ဗျား ခဏ်ရာရင်တော့ ဟို...ဗဟို
တန်းကြီးက ဝင်ကူနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားပြီးမှ တိုက်ပါ
နော်’

၁၅၀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အိုယန်ထုကလည်း ရယ်ရင်းပြန်ပြောသည်။

'အစအဆုံး စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ'

မုန်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုသည် ကုန်လုံဝမ်နှင့် တက်မုဆရာတော်တို့၏ပွဲကို အဘေးအချာ ကြည့်ရှုထားသဖြင့် ကုန်လုံဝမ်၏ ဟာကွက်များနှင့် တက်မုဆရာတော်၏ဟာကွက်များကို သုံးသပ် တွေးမြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....

ကုန်လုံဝမ်၏ သိုင်းပညာစွမ်း ကြီးမားသည်ကို သိလျက်မှ ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာ....

ကုန်လုံဝမ်၏ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တည်းဟူသော ဂုဏ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကြောင့် ဖြစ်၏။

ယခုတိုက်ပွဲမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဆင့် ရှိသူများ၏ တိုက်ပွဲဖြစ်၍ တိုက်ကွက်များမှာ အလွန်တရာ အပြောင်းအလဲမြန်စွာ

အင်အားပါသည်ဟု စထင်ရသော်လည်း ချက်ကောက်တစ်ချက်မီသည်နှင့် သေမင်းရယ်သံ သောင်းသောင်းညံ့သွားလေသည်။

တိုက်ပွဲအချိန် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အိုယန်ထုသည် ကုန်လုံဝမ်၏ သိုင်းပညာကို လေးစားသည်ထက် လေးစားလာရတော့၏။

ထူသည် ကုန်လုံဝမ်ကို တိုက်စစ်မဆင်နိုင်တော့ပေ။

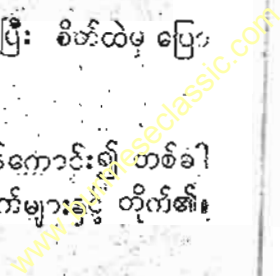
ခဲစစ်ဖြင့်သာ ခုခံရတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် အတွင်းဒဏ်ရာကို သွေးများအဆက်မပြတ် လည်ပတ်စေခြင်းဖြင့် ဓာသနေကာ အတော်ကလေး သက်သာသောအခါ အိုယန်ထုနှင့် ကုန်လုံဝမ်တို့၏ တိုက်ပွဲကို မျက်စိဖွင့် ကြည့်သည်။

'ဟင်....ကုန်လုံဝမ်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ သိုင်းကွက်တွေက ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ သိုင်းကွက်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ တူတဲ့ အကွက်တွေတော့ ပါတယ်။ ထပ်တူထပ်မျှတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့သုံးတဲ့အကွက်တွေက ပိုပြီး ဆန်းကြယ်တယ်။ ပိုပြီး မြန်ဆန်တယ်။ သူ့ အဖန်ကသင်လာတဲ့ ပညာတွေထဲမသိဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ခါ သူ့ကို အထင်မှားစွာပစ်မှတ်ပြန်တူတယ်'

တက်မုဆရာတော်သည် တိုက်ပွဲကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိ၏။

ကုန်လုံဝမ်၏တိုက်ကွက်များမှာ အလွန်ကောင်း၍ တစ်ခါတစ်ရံ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်၏ တိုက်ကွက်များနှင့် တိုက်၏။

ထိုတိုက်ကွက်များကို အာသယကချာ စစ်ခံဆားသောအခါတွင် ရှေ့ခင်လင်မကျောင်းဘော်၏ တိုက်ကွက်စစ်စစ် မဟုတ်ပြန်ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ခွန်းလွန်း၊ ဟုတန်း၊ ဝါမေ၊ စိတ်ကျိုးညွှန်ဂိုဏ်း အစရှိသည်တို့၏ သိုင်းပညာများဖြင့် တိုက်ခိုက်၏။

ထိုဂိုဏ်းများ၏ သိုင်းကွက်စစ်စစ်လည်းမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ထိုမျှမျှိုးစုံသော ချုပ်ထွေးသော သိုင်းကွက်များကို ညင်သာစွာ ဆက်ခံပေးဖတ်ထုတ် ကစားနိုင်ခြင်းအတွက် ကွန်လုံဝမ်ကို အထူးချီးကျူးသင့်သည်။

အိုယန်ထုံသည် အမှန်တကယ်လည်း ချီးကျူး၏။

ထို့ပြင်...

ဤလူသည် သိုင်းလောကကြီးအစစ်အလုံးကို လောက်ထိုးမိုးမွေ့ပြန်အောင် လုပ်နိုင်အောင်ပညာဟူးသာ အတွေ့ဖြင့်လည်း ထိတ်သန့်ကြောက်ရွံ့မိခဲ့လေသည်။

တိုက်ပွဲ အခြေအနေအခါ အိုယန်ထုံသည် ကွန်လုံဝမ်ကို တိုက်စစ်မဆင်နိုင်တော့ချေ။

ခံစစ်ပြန်သာ ခုခံနေရသည်။

ထို့ကြောင့်...

အိုယန်ထုံရှုံးပြီဟု အတိအကျ ဆန်းအဖြတ်မပေးနိုင်သော်လည်း ယေဘုယျသဘောအားဖြင့်မူ အိုယန်ထုံသည် ကွန်လုံဝမ်အား မနိုင်နိုင်တော့ပြီဟု ယူဆ၍ရပေသည်။

အိုယန်ထုံသည် တက်မုဆရာတော်ကဲ့သို့ စောစောစီးစီး မရှုံးနိုင်ခြင်းမှာ ခံစစ်ကစား၍သာ ဖြစ်သည်။

မာန်နှင့် ခေါ်သူကိုရှေ့ထားပြီး သိုင်းကွက်များကို ဘေးဖယ်လျက် နှာတုန်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ပါက သူလည်း တက်မုဆရာတော်ကဲ့သို့ပင် ရှုံးနိုင်မည်မှာ သေချာသည်။

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ရင်ကောင်းပြော၏။ 'တိရစ္ဆာန်တောင်မှ သူ့ထိရင် ပြန်တိုက်သေးတာပဲ။ ခင်ဗျားက အာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ပြန်တိုက်စစ်မဆင်ကလဲ။'

အိုယန်ထုံက ရယ်ရင်း...

ကျုပ်က လူပဲ။ နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ ခံစစ်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပေါက်အောင် မချိုးဖျက်နိုင်သေးပါဘူးလေ။ 'ထောင်ပြီး ခင်ဗျားကို ကျုပ်တိုက်ပြမယ်'။

ကွန်လုံဝမ်သည် အိုယန်ထုံအား တိုက်စစ်ဆင်နေရာမှ နိုင်ချစ်နေရအား လှမ်း၍ အခိန်ပေးလိုက်လေ၏။

'သမီးကြီး...ဟို တချက်ဘုန်းကြီး ဒဏ်ရာမပြုခင် ယင်ပစ်လိုက်စမ်း'။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်ကို နာခံပါမယ်'
နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား လှည့်၍ အမိန့်ပေးလေ၏။

'အဲဒီစာရတ်ဘုန်းကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အဆီပိမိထားသူဖြစ်၍ နိုင်ချစ်နော်၏စကား
ဆုံးသည်နှင့် အတွင်းအား ထုတ်လျက် ဝက်ရာကုသနေသော
တက်မုဆရာတော်ဆီသို့ ခုန်ဝင်သွားတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်မှာ ငြိမ်၍ မနေသာတော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုအား ပြန်လှည့်ခွဲနေရတော့သည်။

ဆရာတော်မှာ အတွင်းဝက်ရာရထားသူဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်းချို၏
ပြင်းထန်သော ထိုးနှက်မှုများကို ကြုံကြုံခိုင် မခွဲခံနိုင်ဘဲဖြစ်လာ
တော့သည်။

တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်ပေးနေရသည်။

'သတ်လိုက်... ဒီစာရတ်ဘုန်းကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်'

'သတ်လိုက်... ဒီစာရတ်ဘုန်းကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်'

နိုင်ချစ်နော်၏ အမိန့်ပေးသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
တွင် သိမ့်သိမ့်တုန်နေ၏။

ထိုအမိန့်ပေးသံကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ တိုက်ကွက်များမှာ
ကမူးရှူးထိုးနိုင်လာတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်အား သတ်ပစ်ရန် ပို၍ကြိုးပမ်းလာတော့
သည်။

တက်မုဆရာတော်နှင့် အိုယန်ဆီတို့မှာ တောင်မင်း ခြောက်
မင်း မကယ်နိုင်သကဲ့သို့ အကျဉ်းအကျပ်ကျနေရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့အား ကယ်တင်လိုက်သည့် ပလ္လေသံ
ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

လူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပလ္လေသံရောက်လာသည်နှင့် ဆန်
ကွမ်းချိုမှာ တိုက်ခိုက်နေခြင်းမှ ရုတ်ခြည်း ရပ်ဆိုင်းသွားတော့
သည်။

နိုင်ချစ်နော်က အရေးတကြီး အမိန့်ပေးလေ၏။

'ဘာ... ဝိုင်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်တိုက်လေ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်အား ခပ်မကြောင်ကြောင်
ပြန်ကြည့်၏။

သူ၏ မျက်လုံးများ၌ နားမလည်သည့် အရိပ်အယောင်များ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပလ္လေသံကား ဆက်လက် ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

မည်သည်အရပ်မှ ပလ္လေသံထွက်ပေါ်လာနေသည်ကို မည်သူ့
မျှ မသိကြပေ။

ထိုအခါ အတွင်းမှာပင် ဆန်ကွမ်းချို၏ မှန်မှိုင်းနေသော
မျက်လုံးများသည် ကြည်လင်စတောက်ပစွာ၏။

ထူသည် ဟု မဆရာတော်အား မတိုက်ခိုက်ဘဲ နေရုံပေမီက
ကွန်လုံဝမ်းနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့ မည်သူ့မျှ ထူးခြားလိမ့်မည် မဟုတ်
ပေ။

ယခုသော် ထိုသို့ ပြစ်နေခြင်း မရှိတော့ဘဲ အရေးချုံးနိမ့်
လှလှဖြစ်နေသည် အို့ယန်ထုံဘေးသို့ ခုန်ဝင်ကာ ကွန်လုံဝမ်း
အား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

နိုင်ချစ်နော်နှင့် ကွန်လုံဝမ်းတို့မှာ အကြီးအကျယ် မျက်နှာ
ပျက်သွား၏။

ကွန်လုံဝမ်းသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ပထမတစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်
ခဲ့ဖူး၏။

ထိုအချိန်ကအသီးက ဆန်ကွမ်းချို၏ သိုင်းပညာ လွန်စွာ
ထက်မြက်ကြောင်း ရိပ်မိခဲ့သည်။

ယခုတစ်ချိ တိုက်ရာတွင် စောစောက တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ထက်
ပိုမိုပြင်းထန်နေကြောင်း အံ့ဩကွယ်ရာ တွေ့ရှိရသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ နှလုံးထုတ် သိုင်းကွက်သည် ကွန်လုံဝမ်းကိုသာ
မက အို့ယန်ထုံနှင့် တူတူမဆရာတော်တို့ကိုပါ အံ့ဩထိတ်လန့်
စေလေ၏။

ဒီသုတေသန ပညာက တကယ် ကြောက်စရာပါပဲလား။

ဂိုဏ်းချွမ်းကြီး အို့ယန်ထုံ၏ အာမေဒိုတ်သံ လွှတ်ခနဲ
ထွက်သွားမိသည်။

ကွန်လုံဝမ်းမှာ အို့ယန်ထုံ ဝင်မတိုက်တော့သဖြင့် အကြီး
အကျယ် သက်သာရာရသွားသည်ဟု မဆီနိုင်ပေ။

အတယ်ကြောင်ဆီအော် ဆန်ကွမ်းချို၏ တိုက်ခိုက်ပုံမှာ အို့
ယန်ထုံ တိုက်ခိုက်သည်ထက် နှစ်ဆမျှပြင်းထန်နေသောကြောင့်
ကလေး။

လေထဲ၌ လွင့်ပျံနေသော ပလ္လေသံကလည်း သံစဉ်အမျိုးမျိုး
ပြောင်းနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ တိုက်ကွက်များလည်း ထိုပလ္လေသံနှင့်အတူ
လိုက်၍ပြောင်းနေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပညာရပ်ကို ဖြစ်တွေ့ရ
သောအခါ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် အစွမ်းထက်လာသကဲ့သို့
ထင်မှတ်ရ၏။

သူမ၏ မွေးစားဖခင်ကြီးဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီတိုက်ခိုက် ပေးရန် စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ကွန်လုံဝမ်၏ အဖိနှိပ်ပေးသံ ထွက် ပေါ်လာ၏။

‘သမီးကြီး...သေးကနေ ပန်းတိုက်ခမ်း’

သူမသည် မွေးစားဖခင် ကွန်လုံဝမ်အကြောင်း ကေစင်းစွာ သိ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုအား နှစ်ဦးသား ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ပြီး အသေ သတ်ဖြတ်ပေးတော့မည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လေထဲ၌ပလ္လေသံသည် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ရပ်ဆိုင်းသွားလေတော့သည်။

စောစောက လန်းလန်းဆန်းဆန်း တိုက်ခိုက်နေသည့် ဆန် ကွမ်းချိုသည် ချက်ချင်းလိုလိုပင် ထိုထိုင်းသွားတော့သည်။

ကွန်လုံဝမ်သည် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ တစ်ချက် တည်း ရိုက်သတ်ရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။

ထိုတစ်ခဏ၌ အော်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကျယ်လောင် ခြည်တိုင်း သော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

‘ဟေး...’

သစ်ပင်များပေါ်မှ လည်းကောင်း၊ ချုံဖုတ်များ ကြားမှ လည်းကောင်း ရုတ်တရက် ကိုယ်ယောင်ပြုသာသည့် လျှံဂွက် အဖွဲ့သားများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကွန်လုံဝမ်မှာ ဆန် ကွမ်းချိုအား မသတ်ဖြတ်တော့ဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို လှည့်ကြည့်မိလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက...

‘ကွန်လုံဝမ်’

ကွန်လုံဝမ်က ပြန်မထူးပေ။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် ရပ်နေ၏။

‘ကွန်လုံဝမ်...ခင်ဗျားကိုဖမ်းဖို့ အသင့်စောင့်နေတဲ့ကျုပ်ရဲ့ အဖွဲ့ပဲ။ သူတို့ဟာ အချိန်အခါ မရောက်ရင် ဘယ်တော့မှ မလှုပ်ရှားဘူး။ အင်မတန်သည်းခံစေခင်ဆိုင်းတတ်တဲ့ အကျင့် ရှိပါကုန်’

‘ခင်ဗျားလို ဂိုဏ်းချုပ်လို့လူမျိုးကိုတောင် ကျုပ်က ဂရု မစိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့အဖွဲ့သားတွေကိုတော့ စကားထဲ ထည့် ပြောမနေနဲ့တော့’

အိုယန်ထုံက ကျေနပ်စွာရယ်လေတော့၏။

‘မုန်ကမ်းဘကမ်းလို့ သူတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း သတ်ခိုင်း မယ်ဆိုရင် သူတို့အားလုံး ခင်ဗျားပြိုင်ဘက် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ပေမယ့် အဲဒီခလေးဆယ်နှစ်ယောက်စလုံးက ငွေပေါင်းတိုက် ခိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျား သူတို့ကိုမခိုင်နိုင်ပါဘူး’

အိုယန်ထိုက် ဆက်ပြော၏။

ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီလေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ နောက်တော့မှသာ အများနဲ့ဝိုင်းပြီး အနိုင်ကျင့်တယ်လို့ မပြောပါနဲ့။

ကွန်လုံဝမ်က အေးစိမ့်စွာ ရယ်သည်။

ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့လူဟာ သေမင်းနဲ့ တွေ့ရတယ်လို့မှတ်ထားနိုင်ရင် အဲဒီလူဟာ အနေနဲ့ မကောင်းတဲ့လူလို့ ဆိုနိုင်တယ်။

ခင်ဗျားထင်လို့ပါလေ။ မြက်ပင်တစ်ပင်တည်းကို ခင်ဗျား ဖြတ်နိုင်ပေမယ့် မြက်ပင် ထောင်ပေါင်းများစွာကို လိမ်ကျယ်ထားတဲ့ကြိုးကိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ခင်ဗျား ဖြတ်နိုင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ဟာ ပူးပေါင်း တိုက်တွက် တစ်ခုကိုနှစ်ရှည်လများ သေ ကျင့်ထားကြတဲ့ လူတွေဖြစ်တယ်။

ဟား...ဟား...ဟား...အဲဒီ လေးဆယ်ရှစ်ယောက် ထဲက တစ်ယောက်ကိုသတ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားရှဲ့ ဝူးပေါင်း ထိုက်တွက် ပျက်ပြိုပေါ့။ တစ်ယောက်သတ်ပြီးရင် ကျန်တဲ့ လေးဆယ်ရှစ် ယောက်က သေဖို့ပေါ့။ ဘာမှမထူးဆန်းပါဘူး။

ကွန်လုံဝမ်သည် အိုယန်ထိုက်ကို ရယ်ရှင်း ပြောနေရာ နိုင်ချစ်နော်တက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

သမီးကြီး...ပလ္လေသံကို သုတိအား၊ ပလ္လေသံ ကြားရင် ဒီလူဟာ သမီးရဲ့ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ မရှိတော့ဘူး၊ ပလ္လေသံ မကြားရတဲ့ အချိန်မှာ သမီးထူကို ထိန်းနိုင်တယ်။ ဟိုတရုတ် ဘုန်းကြီးရယ်။ အိုယန်ထိုက် ဆိုတဲ့လူရယ်ကို သမီးနဲ့သမီးတပည့် နှစ်ယောက်ထိန်းထားလိုက်။ ဟိုကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောနေတဲ့ လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ဆိုတာကို ငါသတ်ပစ်မယ်။

ကွန်လုံဝမ်သည် နိုင်ချစ်နော်အား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။ နိုင်ချစ်နော် ကပ်လာသည်အခါ တီးတိုးပြော၏။

သမီးကြီး၊ ဒီနေ့တိုက်ပွဲဟာအရေးကြီးတယ်။ ဘယ်သူနိုင်မယ်၊ ဘယ်သူရှုံးမယ်ဆိုတာ ငါလဲ တပ်အုပ်သေခွာ မပြောနိုင်ဘူး။ သမီးဆီမှာလက်နက်ပါလာရင် ထုတ်ပြီးတိုက်။ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် အတွင်းမှာတော့ ငါစင်ကူတွေရောက်လာနိုင်တယ်။ ဒီတော့ တစ်နာရီလောက် တောင့်ခံထားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အဆိပ်အပဲတွေ ပါလာရင်လဲ သုံးသာသုံး၊ သိုင်းစည်းကမ်းတွေဘာတွေ ဂရုစိုက်မနေနဲ့။

ဟုတ်ကဲ့၊ ဖခင်ဂိုဏ်းချွပ်ကြီးရဲ့အမိန့်ကို တစ်သေမတိမ်း နာခံပါမယ်။

ထိုအချိန်မှာပင် လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့မှ တပ်သားများသည် ပြေပြင်ကွက်လပ်၌ ဖန်တီးကွက်ပမာ တန်းစီ ရောက်ရှိလာကြလေတော့၏။

၁၆၂ ကတ္တဲသိုက်နေလင်းအောင်

ကွန်လုံခမ်က ကွယ်လောင်စွာရယ်ရင် ပြောကြားလိုက်
ပေသည်။

‘ဟ...ဟား...ဟား...ခါက ချီမွန်ကျီကုန်း သိုင်းကွက်က
လူအများနဲ့တိုက်ခိုက်တဲ့စံပြောင်းထားတာပဲ... ခါ ဘာမျှ
ဆန်းလို့လဲ’

သူသည် ကျေနပ်စွာရယ်ရင်း ဆက်ပြောသေး၏။

‘အို ယန်ထူး၊ ကျုပ်ပြောလိုက်မယ်၊ ဟောဒီချီမွန်ကျီကုန်း
သိုင်းကွက်ကို ဒီလေးဆယ်ရှစ်ယောက်ရဲ့ ပူးပေါင်းတိုက်တွက်
ဖြစ်အောင် တီထွင်ပေးထားတဲ့လူဟာ ထန်ရွှင်မဟုတ်လား’

အို ယန်ထူး စိတ်ပူသွားသည်။

ကွန်လုံခမ်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီသိုင်းကွက်ဟာ ကျုပ်ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ထန်ရွှင်တီထွင်
ထားတာမပါ၊ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်ယုဂိုဏ်းကိုပြင်ဆင်
နည်းလမ်း နှစ်ဆယ်လောက် ကြိုတင်ကြံဆထားပါတယ်’

အို ယန်ထူးသည် ချီမွန်ကျီကုန်း သိုင်းကွက်ဟု ပြောလို
ကတည်းက လူ့အဖွဲ့အတွက် တဲအားလျော့သွားမိသည်။

သိုင်းကွက်လှ ယန်ထူး(၆) ၁၆၃

ကွန်လုံခမ်အနေဖြင့် ဆိုသိုင်းကွက်ကို ထိထိမိမိ လေ့လာ
ထားနိုင်ခဲ့လျှင် ဤလေးဆယ်ရှစ်ယောက်သည် ကောက်ပင်
ရိတ်လှီးခံရသူကဲ့သို့ အင်းလုံး သေဆုံးသွားနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကွန်လုံခမ်အနေဖြင့် သိုင်းကွက်ကို အမှန်
တကယ် လေ့လာထားမထား အမှန်တကယ် တတ်ကျွမ်းထား
ခြင်း မျှမရှိ အစ်အောက် မေးမြန်းစုံစမ်းရန်အတွက် ခေတ္တမျှ
ဝေးမောစဉ်းစားနေမိလေ၏။

အိုယန်ထုံသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

ကွန်လုံဝမ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့်သာ တိုက်ကွက်နာမည်ကို သိနေခြင်းဖြစ်သည်။

အိုက်ကွက်သဘောတရားကိုနဲ့ဘာ့ သိဟန်မရှိသေးကြောင်း အိုယန်ထုံ နားလည်သဘောပေါက်သွားလေ၏။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ကွန်လုံဝမ်ကို ကြောက်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ဟု အိုယန်ထုံ ဆုံးဖြတ်လေ၏။

အခန်း (၈၀)

လေးဆယ့်ရှစ်အဖွဲ့၏ စွမ်းအင်

‘ချီမုန်ကျီကုန်းတိုက်ကွက်ဟာ ဝင်လယ်က ဒီလှိုင်းတွေလိုပဲ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အဆက်မပြတ်ရှိက်ခတ်တတ်တယ်။ တိုက်ကွက်တွေဟာ ဆက်နေတယ်။ ချီမုန်ကျီကုန်းတိုက်ကွက်ကို ခုခံနိုင်ဖို့ ခင်ဗျားဆီမှာ စွမ်းအား တော်တော်များများ ရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်’

အိုယန်ထုံက ပြည်ညင်းစွာ ရှင်းပြနေ၏။

ကွန်လုံဝမ်က ရယ်ရင်း...

‘ချီမုန်ကျီကုန်းတိုက်ကွက်ဟာ ထန်ရှင်တီထွင်ထားတဲ့တိုက်ကွက်ဆိုတာ ကျုပ်အိနေတယ်။ သူ့သိုင်းပညာမတတ်ဘူး ဆိုတင်လဲ ကျုပ် သိနေတယ်။ ချီမုန်ကျီကုန်းကို ကျုပ်က ဘာကြောက်ဖို့လိုတော့မလဲ’

‘သိုင်းလောကကြီးဟာ ဆူပူတင်လှည့် အေးချမ်းတစ်လှည့် ရှိခဲ့ပေမယ့် အချိန်အတော်များများဟာ အေးချမ်းတဲ့ အချိန်အခါတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအထဲမှာ သိုင်းလောကကို ငါမှ ငါဆိုပြီး ကေရာဇ်တစ်ပါးလို စိုးမိုးလိုတဲ့လူတွေ အများကြီး ထွက်ပေါ်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားထဲ ဒီလိုလူတွေထဲက လူတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားအရင် ထွက်ပေါ်ခဲ့တဲ့လူတယ်နစ်ယောက် အောင်မြင်တာ တွေ့ခဲ့ဖူးလဲ’

ကွန်လုံဝမ်မှာ ထိုစကားကိုကြားသည်နှင့် ဆက်ဆတ်ခါ ဖြစ်သွားလေ၏။

ယခင်က အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုများ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေကို ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်
ကြားချင်ဘူး။

ကုန်လုံဝမ်းသည် နိုင်ချစ်နော်အား လှမ်း၍ သတိပေး၏။

သမီးကြီး... သမီးရဲ့လူကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရဲ့လား။

ရပါတယ် ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး။

ငါနဲ့ ဖိုခုံလောက်ဆိုင်ရင်ဖို့ သတိပေးလိုက်၊ ရန်သူတွေကို
ငါတို့သုံးယောက်ပဲ ခုခံကြရမယ်။

ကုန်လုံဝမ်း၏အမိန့်အရ နိုင်ချစ်နော်က ဆန်ကွမ်းချီအား
အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၊ နိုင်ချစ်နော်တို့နှင့် အတူ ကျောချင်းကပ်၍ ဖိုခုံ
လောက်ဆိုင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် သူမ၏မွေးစားဖခင်ကြီးအား စကားထစ်
ခွန်းချင်း မေးချင်၏။

သို့သော် မမေးဝံ့မေး။

သူမ မေးချင်သောစကားမှာ ကုန်လုံဝမ်းအနေဖြင့် ချီမွန်ကျီ
ကုန်း သိုင်းကွက်ကို တစ်ယောက်တည်း၏စွမ်းအားဖြင့် မဖျက်ဆီး
နိုင်ဘူးလားဟူသည့် မေးခွန်းပင်။

နိုင်ချစ်နော်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့အဆင်သင့် ပြန်ဆင်ပြီး ချီမွန်ကျီ
တို့ ယန်ထံက လူ့လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ကို စတင်လှုပ်ရှားရန်အချက်
ပြုလိုက်လေတော့၏။

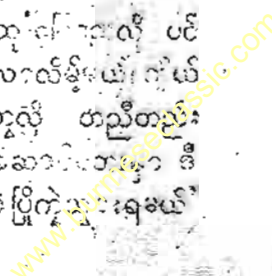
လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့မှ တပ်သား လေးဆယ်ရှစ်ယောက်တို့
သည် သူတို့၏ လက်နက်များကို ဆွဲထုတ်ပြီး တက်ညီလက်ညီ
တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့၏ တိုက်ခိုက်ပုံမှာ အိုယန်ထံ ပြောသလို
ဒီလှိုင်းများကလေး တစ်ခုဟု ပြီးတစ်ခုထပ် တိုက်ခိုက် ဝန်ခြင်းဖြစ်
၍ နားသူက နားချိန်ရေမိသည်။

ထိုအချက်ကြောင့် ကုန်လုံဝမ်း၊ နိုင်ချစ်နော်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီ
တို့မှာ သိုင်းပညာထက် မြက်ကြပါလျက် တစ်ပေါင်းတစ်စု ညီ
ညွတ်ခြင်းကို ဖယ်ဖျက်နိုင်ဘဲ ပြစ်နေကြပေသည်။

ကုန်လုံဝမ်းက...

ချီမွန်ကျီကုန်း သိုင်းကွက်က အိုယန်ထံ ရေးသလို ပင်
ထယ်ဒီလှိုင်းတွေလို အဆင်မပြေဘဲ တိုက်ခိုက်လာလိမ့်မယ်။ ကိုယ်
ကလဲ ကျောက်ဆောင်၊ ချောက်ကမ်းပါးတွေလို တည်တည်း
ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပြန်လည်ခုခံကြရမယ်။ ကျောက်ဆောင်ကလေးမှာ ဒီ
ထိုင်းတွေ ပြိုကွဲသွားနေလို့ ချီမွန်ကျီကုန်းလဲ ပြိုကွဲသွားရမယ်။

ကွန်လုံဝမ်းသည် ထိခေးဆယ်ရှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်
ကိုသတ်နိုင်လျှင် အကွက်ပျက်ပြယ်သွားမည်ဟု ယူဆ၏။

ထို့ကြောင့်...

တပ်သားတစ်ယောက်ကို အိမ်အရံသတ်ဖြတ်နိုင်ရန် ကြိုးစား
သည်။

တစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်မည်လုပ်ဘိုင်း စော့မုလုံနှစ်စင်း
သို့မဟုတ် ဓားနှစ်ချောင်းက သူ့လည်မျိုးသို့ အဆက်မပြတ် ဝင်
လာသဖြင့် ပညာသူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သတ်ခွင့်မကြိုဘဲဖြစ်
နေသည်။

နိုင်ချစ်နော် သည် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရုံပျောက် ဆန်ကွမ်းခို
ကိုပါ အထူးသတိထား၍ ကူညီသည်။

ထိုအချက်ကို တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းမှ ကွန်လုံဝမ်းက သတိပြုမိ
ပေ၏။

'သမီးကြီးက သူ့ကို သိပ်သိမ်ယောဇဉ် ရှိနေသသား'

နိုင်ချစ်နော် ထိတ်နေပြစ်သွား၏။

'...မရှိပါဘူး ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်...ကျွန်မတို့မှ
အင်အားက သိုးယောက်တည်း ဖြစ်နေတော့ မခေတ်တဆ သူ

ကျဆုံးသွားရင် ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့ တိုက်ပွဲစလုံး
တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာမို့ပါ။ ရန်သူတွေကို အနိုင်ရနိုင်တတ်ဖို့
ခုလိုဂရုစိုက်နေရတာပါ'

'အရေးမကြီးဘူး၊ သူ့သိုင်းညောက မွေးရာပါ ထက်
သလိုဖြစ်နေတယ်။ ထက်မြက်လွန်းအားကြီးနေကယ်၊ သမီးကြစ်
သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိခိုက်အောင် ကာကွယ်ပါ'

ထိုစကားကို သူတို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောနိုင်သည်
မဟုတ်ပါ။

တိုက်ခိုက်ရင်း ခုခံရင်း အပြေးကလွှား ပြောနေခြင်းဖြစ်
သည်။

လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့၏ လုံ့လသွား၊ ဓားသွားများသည်တစ်လက်
လက် မဟာဗျူဟာပေးသည်။

ပြီးပြီးပြန်မြက် လှုပ်ရှားနေသည်။

နာရီဝက်ကျော်မျှ ကြာသွားသည့်တိုင် ထိုလေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့
မှ မည်သည့်တပ်သားမျှ မောပန်းဟန်မရှိပေ။

နိုင်ချစ်နော်သည် ချီမွန်ကျိုကုန်းတိုက်ကွက်၏ သဘောတရား
ကို ရေးရေးမျှသိမြင်လာ၏။

ကွန်လုံဝမ်းတို့သို့သေခံရမှုမျိုးကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တစ်ယောက်
ခက်ရာရအောင် မလုပ်နိုင်ခြင်းမှာ ချီမွန်ကျိုကုန်း တိုက်ကွက်

အကြောင်းအရာ

ကုန်လုံဝင်္ဂိုက်ခိုက်သွားတစ်ယောက်ကို အခြားအရံခံတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်လည်း ခေါ်ယူကာ ဝင်၍ ဝင်၍ အကာအကွယ်ပေးသွား

ထိုအခါမှာပင်

အကြောင်း...

လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့မှ တစ်ယောက်တစ်ယောက်သည် သူ့အသတ် ကို ပေးဆောင်တတ် တိုက်ခိုက်ထိုးစုတ်ခဲ့သည်။

သူ့အားဖြင့် ထိုအခါမှာ သူ့အတွက် အကာအကွယ်ပေးမည့် သူ့နစ်ယောက် သို့မဟုတ် လေးယောက်တို့က အမြဲတမ်း ပါရှိ နေသည် ဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် ထိုလေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့၏ အခြားပရိယာယ် တစ်ခုမှာ နှစ်ဆယ့်ငါးယောက် နားငြိုး နှစ်ဆယ့်လေးယောက် တိုက်ခိုက် ကြခြင်း ဖြစ်၍တည်း။

ဤမျှ များပြားသော လူအင်အားကို ဆျင်မြန်စွာ စုနိုင် ခဲ့ နိုင်ခြင်းသည်လည်း လေးဆယ်ရှစ်ယောက်နှင့် သုံးယောက်တို့ကို ခိုက်သည့် တိုက်ပွဲသည် အင်အားနည်းပါးသည့် သုံးယောက် အဖွဲ့ ဝင်၍ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နိုင်သည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်ရုံမျှဖြင့် သိနိုင်ပေသည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သုံးယောက်အဖွဲ့မှာ စောဆုံး ခက်ရာရနိုင်ပေသည်။

ဇက်ဝိုင်းကဲ့သို့ လည်ပတ် တိုက်ခိုက်နေသည့် တိုက်ပွဲစည်း အတွင်းဝယ် လှံရှည်တစ်ချောင်းသည် နိုင်ချစ်နော်၏ရင်ဘတ်ဆီ သို့ ကျတည်တော်မော်ကြီး ဝင်လာ၏။

နိုင်ချစ်နော် မျှက်လုံးများ ပြာသွားသည်။

အခြားတိုက်ကွက်များကို ခုခံနေရဆဲဖြစ်၍ သူမအဖွဲ့အား ထိုလှံရှည်ကို မပယ်ရှားနိုင်ပေ။

‘သမီးကြီး...သတိထား’

အလွန်တရာ ဂေါ်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး အသံများ အကြွင်းမဲ့ ကင်းလှသည်ဟု နိုင်ချစ်နော်ကိုယ်တိုင်က ယူဆထားသည့် မခင် ဂိုဏ်းချွန်ကြီးထံမှ သတိပေးစကားကို ကြားလိုက် ရသောအခါ နိုင်ချစ်နော်မှာ ကြောက်သီးသွေးညှင်း ထဲသွားပေတော့၏။

ကုန်လုံဝင်္ဂိုက်သည် ဤအခါ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့် မန်သူ ငါးယောက်ကြားမှ လျှောခနဲထွက်လာပြီး နိုင်ချစ်နော်၏ရင်ကို သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားနေသည့် လှံရှည်ကို လက်ဖောက် ထလေး ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

‘ဖြူး’

လှိုရှည်ကိုင်တပ်သား၏ စွမ်းရည်ကသည် မသေးပေ။

လှိုရှည်ကို လှုတ်မချဘဲ ထိထိမိမိကိုင်တွယ်ကာ တစ်ပတ် ကျွမ်းပုံစံ ခုန်ထွက်သွားလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ....

ကိုင်ပိုင်ချစ်နော်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ချောစားမှ သိသိကလေး ချက်ကင်းလွတ်ခွင့် ရသွားပေသည်။

လှို အခြားတပ်သားနှစ်ဦးသည် လှိုရှည်သမားအား ခုခံ ကာ ကျယ်ရန် ခုန်ဝင်သွားသည်။

ကုန်လုံဝပ်၏လည်မျှီအား လှိုရှည်နှစ်ချောင်းဖြင့်လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ထိုးလိုက်ရာ ကုန်လုံဝပ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် မြေပေါ်၌ လှိုခွဲချရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ချီမွန်ကျိုကုန်းဗျူဟာသည် ပို၍ပို၍ သွက် လက်ကာ ကုန်လုံဝပ်၊ နိုင်ချစ်နော်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို အထက် စီးမှ အဆက်မပြတ် ကိုက်ခိုက်လာတော့သည်။

ထက်မဆရာဘော်သည် ကျန်လှိုဏ်း၏ လေးဆယ့်ရှစ်အဖွဲ့ အကြောင်းကို ကြားဖူးထား၏။

သို့သော်....

ထိုတပ်ဖွဲ့၏ တိုက်ခိုက်ပုံကို လုံးဝမမြင်ဖူးပေ။

ယခုမူ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် စွမ်းရည် ထက်နေကြောင်း မတွဲနေရသဖြင့် ချီးကျူးစကားပင် မခပြာ နိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးမော ကြည့်နေမတစ သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဆေးမိထားသူ ဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ နိုင်ချစ် နော်၏ အမိန့်များကို ထပ်မံမရရှိ၍လည်းကောင်း သူ့အား မထိခိုက်ရုံသာ ခုခံကာကွယ်နေသည်။

သူတို့သုံးယောက်အနက် အပင်ပန်းဆုံး အင်အားကုန်ခန်း ဝေယျုမှာ နိုင်ချစ်နော်ပင် ဖြစ်သည်။

ဝန်ကပ်သပ် နာရီဝက်ခန့် ဆက်တိုက်သျှင် သူမအနေဖြင့် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခနောက်ပေးတော့မည်။

ယခုလည်း ကုန်လုံဝပ်က အရေးတကြီး ဝင်ကူနေ၍သာ အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားမကွဲခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သုံးယောက် တိုက်စွမ်းရည်ကျလာလေလေ၊ လေးဆယ့် ရှစ်အဖွဲ့က မိစီးတိုက်လေလေဖြစ်၍ ကုန်လုံဝပ်အနေဖြင့် အကြီး အကျယ် သိက္ခာကျမည်ကိုနိုးသို့ ဆိုက်နေခေလတော့သည်။

တစ်ချက် ထူးခြားလှည့်မှ လေးဆယ်နှစ်အဖွဲ့သည် ကွန်လုံ
ဝမ်းနှင့် နိုင်ချစ်နုအား တိုက်ခိုက်သည့်အခါသာ ဝေလွေသံကို
ရွေးချယ်ပြီး တိုက်ကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကို တိုက်ခိုက်သည့်အခါတွင်မူ မည်သည့်အခါမှ
ဝေလွေသံကို မတိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သိုင်းလောကကြီး၏ ကြီးကျယ်သော တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲဟု
မတ်တမ်းတင်ထိုက်သည့် ပွဲကြီး၏အရှုံးအဟုန်အမြင့်ဆုံးရောက်
နေချိန်တွင် လေးဆယ်နှစ်တပ်ဖွဲ့အား မြင်းစက်ကြီးဆွဲသကဲ့သို့
တုံ့ဆိုးချင်တန်သွားစေသည့် အမိန့်ပေးသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်
လာလေတော့သည်။

‘လေးဆယ်နှစ် ရပ်လိုက်’

ထိုသို့ အမိန့်ပေးလှူကား မည်သို့နည်း။

အို ယန်ထုံ မဟုတ်ပေ။

ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းသို့
ချဉ်းနင်းဝင်လာသည့် ထန်ရွှင်သာ မြင်ပါလေ၏။

ထန်ရွှင်၏အမိန့်ကြောင့် လေးဆယ်နှစ်အဖွဲ့မှ တပ်သားများ
သည် အသီးသီးခုန်ဆုတ်သွား၏။

ကွန်လုံဝမ်းက အေးစက်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

နိုင်ချစ်နုက သက်ပြင်းရည်ကြီးချသည်း

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ ဝေးဝိုင်းမြို့

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်း’

ထန်ရွှင်က အဝေးမှလှမ်းခေါ်ပြီး ဦးညွတ်က ရဝပြုလေ၏။

ကွန်လုံဝမ်းကမူ ထန်ရွှင်ကို မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ဂါရဝမပြုပေ။
သို့သော်....

‘ထန်ရွှင်’

‘တာထဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘မင်းရဲ့ လေးဆယ်နှစ်တပ်ဖွဲ့နဲ့ ငါ့ကို အနိုင်ယူနိုင်မယ် ထင်
သလား’

‘မထင်ပါဘူး’

‘ခါဖြင့်ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကုန်ခံနေရသလဲ’

‘ချီမွန်ကျိုကုန်းရဲ့သဘောတရားကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကွန်လုံဝမ်း
နည်းနည်းမီးပါး တီးခေါက်မိပြီလား’

‘အများကြီး တီးခေါက်ပြီပဲ’

‘လွယ်လွယ်နဲ့ မပောက်ထွက်နိုင်ဘူးဆိုတာကို လက်ခံသလား’

မင်းရဲအဖွဲ့ကလဲ ငါ့ကိုလွယ်လွယ်နဲ့ မဖမ်းနိုင်ဘူးဆိုတာ လက်ခံသလား။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်း’

ထန်ရွှင်၏စကား၌ ကုန်လုံဝမ်းအား နောင်တော်ကုန်လုံဝမ်း ဟူ၍ မပါရှိတော့ပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်းဟူ၍သာ ပါရှိသည်။

ဤသည်မှာ ညီတော်နောင်တော်အဆင့်၊ ဆရာတူတပည့် အဆင့်ကိုဖြတ်တောက်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြဆိုသည့်သက်သေခံ ပင် ဖြစ်တော့သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၌ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက်ယောက်သေပြီးမှပဲ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကြီး အလို့လိုရပ်ဆိုင် သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် သေသေးသေ တော့ ဘယ်သူနိုင်တယ်၊ ဘယ်သူရှုံးတယ်ဆိုတာ အာဟာရ အကျ မပြောနိုင်သေးပါဘူး။’

ထန်ရွှင်၏စကားက မှန်လှသည်။

ကုန်လုံဝမ်းကလည်း လက်ရုံးရည်ကောင်းသည်။

ထန်ရွှင်က နှလုံးရည်ကောင်းသည်။

လက်ရုံးရည်နှင့်နှလုံးရည်တိုက်ပွဲသည် ယခုမှစခြင်းဖြစ်သည်။

အရုံးအနိုင် မပေးဘဲပေးပေး အချိန်စောင့်ရပေလိမ့်မည်။

ကုန်လုံဝမ်းက အေးစက်စက်ရယ်ပြီး...

‘နောက်နာရီဝက်သာဆိုရင် ငါ့ဘက်ဘက်သားတွေ ရောက် လာတော့မယ်၊ မင်းရဲ့ လေးဆယ်နှစ်အဖွဲ့ကို ငါ့ဘယ်လုံးချေမှုန်း နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းတွေ့စေရမယ်’

ထန်ရွှင်က ယဇ်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း...

‘လေးဆယ်နှစ်အဖွဲ့ဟာ အသေခံအဖွဲ့ပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် သူတို့ရဲ့အသက်ကို ပေးလှူထားကြတာမို့၊ သိုင်းလောကရဲ့ ဆူး မြှောင်ခလုတ်တွေကို နှိမ်နင်းရင် သူတို့ အသေခံရကျိုးနပ်ပါ တယ်’

‘ထန်ရွှင်...ဝိညာဉ်ဖမ်း သိုင်းကွက်ရဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူး သလား။’

‘ကျွန်တော် သိုင်းပညာခုစုတ်ပေမယ့် ဆရာ့စကားထဲမှာ တော့ ဝိညာဉ်အကြောင်း ကြားဖူးထားပါတယ်’

‘မင်းနဲ့ ငါ့ဟာ သိပ်မဝေးဘူး၊ မင်းကို ခုချက်ချင်း ငါ ဆတ်နိုင်တယ်’

ထန်ရွှင်က လှိုက်လှဲစွာ ရယ်မောလေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကုန်လုံဝမ်း...ခင်ဗျားနဲ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာ အနေတောင် ကျွန်တော် လွတ်အောင် ထွက်လာနိုင်သေးတာပဲ။ စီနေရာမှာ ကျွန်တော်သေရင် ခင်ဗျားအဖို့လဲ မလွယ်ပါဘူး။’

၁၇၀ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ကွန်လုံဝမ်းသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တန်ရှိသည့် နိုင်ချစ်နော် အနီးသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ လျှောက်သွားပြီး နောက်ကျောခွဲ နှိပ်နေသည့် ဝူရင်သွေးကြောကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပေးလိုက်သည်။

နိုင်ချစ်နော်မှ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားပြီး လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်သွားလေ၏။

ထန်ရွှင်က ရယ်ရင်း.....

‘ဪ.....ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ သမီးကို ဝူရင်သွေးကြော ပုတ်ပေးပြီး လန်းဆန်းအောင် လုပ်ပေးတယ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ရယ်ချင်တယ်၊ ချီမွန်ကျိုကုန်းပျူဟာနဲ့ တွေ့ရင် ခင်ဗျားရဲ့သမီး တင်မကဘူး၊ ခင်ဗျားပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရဲမယ် မှတ်ပါ’

ထိုစဉ် အနားမှ စူးရှသော လေချန်သံများကို စတင် ကြားရသည်။

ကွန်လုံဝမ်းက.....

‘ကဲ.... ငါ့တပည့်တွေ ရောက်လာပြီ၊ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ အခြေအနေတွေ ပြောင်းပြန် ဖြစ်ကုန်တော့မယ်’

ဆိုကာမဆုံးမီပင် ကွန်လုံဝမ်းသည် လှုပ်ပြက်သကဲ့သို့ လှည်းထွက်လာပြီး ထန်ရွှင်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင် လိုက်၏။

ထန်ရွှင် ယပ်တောင် ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

သို့သော် သူနှင့်ထပ်တူ လှုပ်ရှားသူတစ်ယောက်လည်း ရှိသေး သည်။

ထိုသူကား ကျန်ဇရာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကလည်း။

အိုယန်ထုံ၏ လက်ညှိုး သက်ခလယ်သည် ကွန်လုံဝမ်း၏ ကျောရိုးရှိ အသက်သွေးကြောကို ဖမ်းဆောက်ထားပြီး ဖြစ်နေ သည်။

‘ထန်ရွှင်....မင်း တယ်လောကီညာဏ်များများ ဒီကစ်ချီတော့ မင်းမလွတ်နိုင်ပါဘူး’

ထန်ရွှင် ရယ်၏။

အိုယန်ထုံကလည်း ရယ်သည်။

ကွန်လုံဝမ်းအနေဖြင့် အိုယန်ထုံက သူ့အား အချိန်မီ ထိန်းချုပ်လိုက်ခြင်းကို မသိ၍မတုတ်ပေ။

ခြိမ်းခြောက်လက်စဖြင့် ဆက်၍ခြိမ်းခြောက်ခြင်းသာဖြစ်၏။

ထန်ရွှင်သည် ကွန်လုံဝမ်းအား အရေးလုပ်၍ စကားမပြော တော့ပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ကိုသာ လှုပ်ပြောသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး....ကျွန်တော် အသက်ကို နှမြောမနေပါနဲ့ တော့၊ လှုပ်သင့်လှုပ်ထိုက်တက်သာ လှုပ်လိုက်ပါတော့’

ထန်ရှင်၏စကားမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အနေဖြင့် ကုန်လုံဝမ်အား သတ်ပစ်လိုက်ရန် သတိပေးပြောဆိုခြင်းဖြစ်၏။

ကုန်လုံဝမ်က သူ့အား သတ်ချင်သတ်ပါစေ... သိုင်းဖလားက ၏ ဆူးခြောင်ခလုတ်ဖြစ်သော မကောင်းဆိုးရွား ကုန်လုံဝမ်အား အမြန်ဆုံး သတ်ပစ်လိုက်ပါဟု ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကုန်လုံဝမ်က အေးစက်စက် ပြောလေ၏။

‘ဘာလဲ၊ ငါက မင်းကို မသတ်ရဲဘူး ထင်လို့လား’

အိုယန်ထုံက အကြောကို လက်ဖြင့် ထောက်ရင်း ကုန်လုံဝမ်အား သတိပေးလေ၏။

‘ခင်ဗျား သေရဲရင် လုပ်လိုက်ပါ။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်နောင်တော်ထန်ရှင်အလက်ကို အဆုံးခံပြီး ခင်ဗျားကို မသေပါဘူး။ နောင်တော်ထန်ရှင်ကို လွှတ်ပေးရင် ခင်ဗျားတို့ သယံဇာတလုံးကို ဒီနေရာက တေးမသိရန်မခံ ထွက်ခွာခွင့်မယ်’

ကုန်လုံဝမ်က အေးစက်စက် ရယ်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် သူ့ကို လွှတ်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား ဆုတ်တော့’

အိုယန်ထုံက...

‘ခင်ဗျားသာ နောင်တော်ထန်ရှင်ကို အရင်လွှတ်လိုက်ပါ၊ ခက်စွာ ခင်ဗျားက အရင်စတဲ့ကိစ္စပါ’

ကုန်လုံဝမ်မှာ မတတ်သာတော့ဘဲ ထန်ရှင်၏လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရ၏။

ထန်ရှင်သည် မြေပေါ်၌ ကျနေသည့် သူ့ယပ်တောင်ကလေးကို ပြန်ကောက်ကာ တက်မုဆရာတော်အနီးသို့ ဆုတ်ခွာသွားလေ၏။

ထန်ရှင် တေးကင်းရာသို့ ရောက်သောအခါမှ အိုယန်ထုံ ဆုတ်လေသည်။

ကျန်လှဂိုဏ်းဆိုသည်မှာ တရုတ်ပြည်၌ အခင်အလာကြီးမားသော ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်၍ ကတိဇာတ်လုံးကို အပျက်ခံသူများ မဟုတ်သူများ အိုယန်ထုံသည် ကုန်လုံဝမ်အား လုံးဝဒုက္ခမပေးခဲ့ချေ။

သို့သော် လေးဆယ်ရှစ်ယောက် အဖွဲ့သားများကမူ ကုန်လုံဝမ်တို့ သုံးယောက်အား စူးရှသောမုက်လုံးများဖြင့် တွေ့ရုံတင် ယပ် အကဲခတ်နေကြလေ၏။

၁၀၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကွန်လုံဝမ်းသည် လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ကို အထင်မသေးရဲတော့ပေ။

အိုယုန်ထုံအား မေးဝေပြုခင်း....

'ခင်ဗျားတစ်သားတွေကို ဖယ်ရှားပေးပါ'

ဟု အချက်ပြလေ၏။

'လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်းကို ထွက်လမ်းပေးလိုက်ကြပါ'

လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့သည် လက်ဝဲထက်ယာ နှစ်ခုကွဲသွား၏။ ကွန်လုံဝမ်း ခုန်ထွက်သွားသည်။

'သမီးကြီး...သမီးကြီးရဲ့ထပ်ညှို့ကိုပါ ခေါ်ထုတ်ခွဲ'

ထန်ရွှင်က လှမ်းအော်၍ ပြောလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်း၊ နောင် အယ်အချိန်မှာပြန်မထီဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ အခုအချိန်မှာတော့ နှစ်ခွန်း ဆက်သလိုက်ပါကယ်'

ကွန်လုံဝမ်း၏နောက်သို့ နိုင်ချစ်နော် အပြေးလိုက်ပါသွားသည်။

လူမသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို မက်မဆွဲ၍ ပြေးလိုက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

'အေး...နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်တော့ မင်းသေပြီလို့ မှတ်လိုက်ပေတော့'

ထိုအတံသံသည် အဝေးမှလှ လွင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်ရွှင် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လုံးဝ မမြင်ရတော့ချေ။

ထန်ရွှင်က ခပ်တိုးတိုး ရှေ့ရှုတ်လေ၏။

'အင်း...နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်ခင်ဗျားဆန္ဒ မပြည့်ဝမှာပဲ စိုးရိမ်ပါတယ်လေ'

'နေ့စင်တော် ထန်ရွှင်၊ စောစောက အဖမ်းခံရတုန်းက အနည်းအကျဉ်း ထိခိုက်မိသေးသလား'

အိုယုန်ထုံက မေးမြန်းခြင်းဖြစ်၏။

ထန်ရွှင်က အိုယုန်ထုံအား ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုခင်း....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပေးတဲ့အသက်ပဲခိုပါတော့တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လှုပ်ရှားပုံတာ ကွန်လုံဝမ်းနဲ့ထပ်တူ လျှန်မြန်လှပါတယ်'

အိုယန်ထုံက ညည်းညည်းညူညူ ပြော၏။

‘ကုန်လုံဝမ်းဟာ တကယ်မကောင်းဆိုးရွားဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ၊ မကောင်းဆိုးရွား ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

အိုယန်ထုံမှာ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ပြစ်သွားသည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ ရယ်မောသံကြီးကို ကြားလိုက် ရသဖြင့် စကားစကဲဖြတ်ပြီး လှမ်းကြည့်မိသည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် အမှန်တကယ်ပင် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။

အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်းသာတည်း။

အိုယန်ထုံက....

‘ခင်ဗျား ပြန်လာသလား။ နောက်တစ်ကြိမ် လွတ်ပေးဦးမယ်ဆို ကျုပ်က ကတိမပြုခဲ့ဘူးနော်’

ကုန်လုံဝမ်းက ထပ်မံရယ်မောပြီး....

‘ကျုပ်က ထန်ရွှင်နဲ့ နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောခွင့်ရအောင်ပြန်လာတာပါ။ ခင်ဗျားလွတ်ဘာမလွတ်တာကိုကျုပ်က လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး’

ထန်ရွှင်သည် ယပ်တောင်တဖျော်ဖျော်ခတ်ခတ် ရှေ့သို့ တက်လာ၏။

တစ်ခုဆရာတော်က လှမ်း၍ သတိပေးသည်။

‘ခင်္ကာကြီးထန်ရွှင် သတိထားပါဦး။ စောစောကလို့....’

ထန်ရွှင်သည် ဆရာတော်ကို ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုပြီး နှစ်သိမ့်မှုပေး၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတော်။ သူလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ဦးပဲပဲ။ ဒုတိယအကြိမ် အောက်ထန်းကျတဲ့ အပြုအမူကို ပြုမူတော့မယ် မထင်ပါဘူး’

သူသည် ရဲဝံ့စွာပင် ကုန်လုံဝမ်း၏ရှေ့သို့ လျှောက်သွား၏။

လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရပ်သည်။

အိုယန်ထုံမှာ လုံးဝစိတ်မချနိုင်သဖြင့် ထန်ရွှင်နှင့်ကပ်၍ လိုက်ပါသွားရသည်။

ထန်ရွှင်နှင့် ကုန်လုံဝမ်း တို့သည် တစ်နေ့တည်း၌ တတိယအကြိမ်မြောက် ရင်ဆိုင်မိကြပြန်သည်။

ထန်ရွှင်က....

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆရာတူဘဝပညာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားက ခက်စေပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို မချက်စက်တဲ့’

ထွက် ခုနက ပြန်လွတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ခုတိယ အကြိမ် ပိုက်ကွန်ထဲကို ပြန်လာရတာလဲ။

ကွန်လုံဝမ်က....

မင်းကို ငါ့ရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကို ပြောပြဖို့ ပြန်လာ ဟာပဲ။

ကျွန်တော်တစ် မကဘူး။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထွန်း ဝက်မုဆရာတော်တို့ကိုပါ အိစေချင်လို့မဟုတ်လား။

မင်း ဘယ်လို ခန့်မှန်းသလဲ။

ခင်ဗျားဆီ လှည်းနဲ့ရောက်ခဲ့စဉ်က ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူး စိတ်သန်းအားလုံးကို ပြောပြရင်ရတာပဲ။ အဲဒီတုန်းကခင်ဗျား ပြောမှမပြောဘဲ၊ ထားပါတော့ အခု ခင်ဗျား ဘာတွေပြော ချင်သလဲ။ ကျွန်တော် စိတ်ဆင်တော့ ဘာမှအသစ်အဆန်း ပ မယ် မထင်ဘူး။

ကွန်လုံဝမ်သည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ဖြိုး....

လက်ရှိ သိုင်းလောကကြီးရဲ့ လည်ပတ်ပုံစနစ်၊ အုပ်ချုပ် ပုံစနစ်ကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ဝါဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ထန်ရွှင်က ရယ်ပြုံး....

အဲဒါပြောဟာပေါ့။ အသစ်အဆန်း မပါဘူးလို့ ခင်ဗျား သိုင်းလောကကို လက်ဝါးကြီးအုပ် ကြီးစိုးဖို့ ကြံစည်နေ တယ်။

ဆိုတာ အားလုံးသိပြီးသားပါ။ ရိုးရိုးသားသား ဂိုဏ်းသစ်တစ် ဂိုဏ်း တည်ထောင်တဲ့လူဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘာမှ စွက်ဖက်စရာ မရှိပါဘူး။ အခုတော့....

ကွန်လုံဝမ်က....

သိုင်းလောကကြီးဟာ ငြိမ်သက်နေတယ်။ သိုင်းပညာအသစ် တီထွင်မှုမရှိဘူး။ တိုက်ပွဲမရှိဘူး။ ပင်ပန်းမရှိရင် ဘာမှတိုးတက်မှု မရှိနိုင်ဘူး။

ခင်ဗျားအကြောင်းပြချက်က မခိုင်လုံပါဘူး။ သိုင်းလော ကရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေဟာ သိုင်းပညာအသစ်တွေကို အမြဲတမ်း တီထွင်ကြံဆနေကြတယ်။ ပြောစမှတ်ထင်လောက်တဲ့ တိုက်ပွဲကြီး တွေဟာလဲ အထက်လမ်းဂိုဏ်းနဲ့ အောက်လမ်းဂိုဏ်းတွေအကြား မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်သိုင်းကျမ်းတွေ ကို သူ့မို့ငါ့ရဲ့မို့ ကြီးစားရင်းဖြစ်ကြတဲ့ တိုက်ပွဲတွေပဲ။ ခင်ဗျား လို သွေးဆားပြီး ထက်သန်လှလျှောက်သတ်တဲ့ တိုက်ပွဲမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားမှာ ဆယ်လို စိတ်ထားမျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ ဆရာပြောခဲ့လားတစ်ကြောင်း။ ကျွန်တို့ ကိုယ်တိုင် သိမြင်လို့ တစ်ကြောင်း။ ခင်ဗျားကြောင့် သိုင်းလောကကြီး သွေးချောင်း မစီးစေဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ ကျွန်တော် အများကြီး လုပ် ထားခဲ့ပါတယ်။

ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ငါတို့ အတိုက်အခံလုပ်ဖို့ ကိစ္စတွေပဲ မင်း ခဉ်းစားပြင်ဆင်နေတယ် ဆိုပါတော့။

‘မများဘူး၊ ဒီချိုမှုန်ကျိုကုန်း ထိုက်ကွက်ဟာလဲ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံအစည်တွေကို တားဆီးမယ့် နည်းလမ်းတွေ အများကြီး ထဲက တစ်ခုအပါအဝင်ပေါ့’

‘မင်းရဲ့ထိုက်ကွက်က ဘယ်လောက် စွမ်းမလဲ၊ ငါ့အဆိပ် လောက် စွမ်းမလား’

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ ခင်ဗျားဟာ ရွှေ့က ပိုးကောင် ကလေးကိုမဲလိုက်နေတဲ့ စာပေါက်ခကလေးလိုပါပဲ၊ စာပေါက် စကလေးကို ကျိုးကန်းက နောက်ကလိုက်နေတာတော့ ဒီစာ ပေါက်စကလေးဟာ မသိဘူး၊ အခု ခင်ဗျားလဲ စာပေါက်စ ကလေးအတိုင်းပဲ၊ ရှေ့ကအစာပဲ မဲနေတယ်၊ နောက်ရန်ကို မမြင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျားကို ခုကွဲပေးချင်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး ဂိုဏ်းအကြောင်း တော့ အတော်ကလေး လေ့လာထားပြီး နေပါပြီ’

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ အတော်လာတဲ့ ထန်ချင်ပဲ၊ ကဲ... မင်း ဘာတွေလေ့လာထားသလဲ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ဂိုဏ်းမှာ အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက် အစရှိတဲ့ အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လေးယောက်ရှိတယ်၊ သိုင်း စညာ ထိုက်သင့်သလောက်ရှိတဲ့ မွေးစားသမီး လေးယောက် ရှိတယ်၊ ဒီလူတွေဟာ အတော်ကလေးအားကိုးရတယ်၊ ဒါပေ မယ့် သူတို့ဟာ ခင်ဗျားကို ချစ်ကြောက်ရှိသေကြတာ မဟုတ် ဘူး၊ ရက်စက်တဲ့အတွက်၊ အဆိပ်ဆေးသုံးတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ကို ရွံ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်နေကြတာ’

ကုန်လုံဝမ်းက အေးစက်စွာ မြောလေ၏။

‘မင်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ကတည်းက ရက် ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းခဲ့တယ်’

ထန်ချင်တ ရယ်ရင်း....

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော် ကိုသတ်ဖို့တောင် ကြံသေးတာပဲမဟုတ် လား၊ ကျွန်တော်က ရှေ့ရေးကြိုမြင်ပြီး ကျန်လှိုဏ်းထဲ ဝင် ထားပေလို့ ခုလို အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာပဲ၊ အခု အချိန်က စပြီး နောင် တွေ့မယ့်အချိန်တွေမှာတော့ ကျွန်တော်လဲ ရန်သူ ကို မီးလိုနေလို့ ကျင့်နေတာမှာပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ကို ကျွန်တော်တို့ သိထားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားအကြံအစည် မှန်သမျှ မပျက်စီးအောင် လျက်မယ်လို့ သန့်ဋ္ဌာန်ချထားပြီးပါ ပြီ၊ ကဲ...ခင်ဗျား သွားလို့ရာ သွားပါတော့’

ကုန်လုံဝမ်းသည် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး....

‘ကောင်းပြီ၊ နေအိတ်တစ်ခါ မင်း ငါ့သက်ထဲ မကျရောက် အောင် ကြိုးစားပါ၊ ကဲ...ငါ့သွားမယ်’

စကားဆုံးသောအခါ ကုန်လုံဝမ်းလည်း ပြေးထွက်သွား တော့သည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာက ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် ထိုတခဏအတွင်း မှာပင် အဝေးသို့ရောက်ရှိပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့ သည်။

၁၉၀ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

ထက်မုဆရာတော်က ပညာရှိဘန်ရွှင်အား လှမ်းပြော၏။
'ခင်္ကာကြီးထန်ရွှင်...သူ့ကို ခုလိုလွတ်ပေးတာ မှားတယ်လို့
ထင်တယ်'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းခါ၏။

'လွတ်ရမှာပဲ ဆရာတော်၊ သူဟာ ချီမွန်ကျိုကုန်းတိုက်ကွက်ရဲ့
သော့ချက်ကိုသိဖို့ အချိန်နည်းနည်းပဲလိုတော့တယ်။ အဲဒီ သော့
ချက်သိသွားရင် တပည့်တော်တို့ ဆယ်နှစ်နီးမီး လေ ကျင့်ပေး
ထားတဲ့ လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး အသက်ဆုံးရှုံးသွား
နိုင်ပါတယ်။ အခု သူ့ကို လွတ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် သူဟာ
လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ကို အတော်ကလေး ကြောက်ရွံ့သွားမှာပဲ
ချာပါတယ်'

အိုယန်ထုံက လေးလေးနက်နက် ဝင်ပြော၏။

'ဒီလူရဲ့သိုင်းပညာက အတော်ရှုပ်ထွေးတာပဲ။ သိုင်းလောက
က ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာတွေ ရှိရှိသမျှထံမှာ သူ တပည့်ခံဖူးတဲ့
ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အမျိုးအစား မတူတဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို
အဆင်ပြေပြေ ရေးနားပေါင်းစပ်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ဟာ အတော်
ကို ချီးကျူးဖို့ ကောင်းပါတယ်'

ကွန်လုံဝမ်၏ သိုင်းပညာစွမ်း နက်နဲမှုကို တက်မုဆရာတော်
ကသည်း လက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်တညိတ် လှုပ်နေလေ၏။

ဆန်း (၈၁)

ကွန်လုံဝမ်၏ ဘဝင်

'ခင်္ကာကြီးထန်ရွှင်၊ ကျုပ် တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံချင်
ပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်က စကားပလ္လင်ခံသည်။

'ဘာများလဲ ဆရာတော်'

'ခင်္ကာကြီးဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝမရှိဘဲနဲ့ သိုင်းလောကထဲ
ဝင်လာခဲ့တယ်။ သိုင်းလောက အမှိုင်းတစ်လျှောက်မှာ သိုင်း
ပညာမတတ်တဲ့ သိုင်းသမားရှိခဲ့တယ်လို့ တယ်တုန်းကမှ မမှတ်
သားခဲ့ဖူးဘူး။ အခုတော့မှ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်။ ဒီအတွက်
ခင်္ကာကြီးထန်ရွှင်ကို တကယ်ချီးကျူးတယ်။ နောက်ပြန်...

စက်မဆရာတော် စကားမဆုံးမီ ထန်ရွှင်က ဖြတ်၍ပြောကြား လျှောက်ထားလေ၏။

'တကယ်တော့ တပည့်တော်အနေနဲ့ သိုင်းလောကထဲ ဝင်လိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ မိန့်မြှောက်မှုကြားချက်အရ ထပ်ညှိတော်ဟာ သိုင်းလောကထဲ ဝင်ခဲ့ရပါတယ်။'

ဒကာကြီးရဲ့ဆရာက ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ အန္တရာယ်ကို နှိမ်နင်းပေးတာကြီးကို သိုင်းလောကထဲ ဝင်ခိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မှန်ပါတယ် ဆရာတော်'

'ကွန်လုံဝမ်ရဲ့အန္တရာယ်ဟာ အခုမှ စရုံရှိသေးတယ်။ ဒကာကြီးထန်ရွှင်က ကျန်လှိုဏ်းထဲက အနားယူတော့မယ်ဆိုတော့

စက်မဆရာတော်သည် ထန်ရွှင်အား ကျန်လှိုဏ်းထဲ အနားယူရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်.....

ဆရာတော်သည် ဆက်၍ပြောရန် မသင့်ဟု ယူဆသဖြင့် စကားစတို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

အိုယန်ထုံက သတ်ပြင်းချပြီး.....

'အင်း... နောင်ကြီးထန်ရွှင် အနားယူသွားတဲ့ အချိန်မှာ ညှပ်တစ်ယောက်တည်း ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ရန်ကို ဖြိုဖျက်ရတော့မှာ တကယ်လို့ အဲဒီတာဝန်ကို ကျေပူနိုင်အောင် မထမ်းနိုင်ဘူး။ ဒီရင်တော့ သိုင်းလောကထဲမှာ ကျွပ်ချဲ့မျက်နှာကို မပြုရဲလောက်အောင် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့လေ'

ထန်ရွှင်သည် မည်သည့်သဘောထား မှတ်ချက်မျှ မပေးဘဲ ခပ်မဆိတ်ပင် ခနဲနေလေ၏။

အိုယန်ထုံမှာ ထန်ရွှင်ထံမှ စကားပြန်မရသဖြင့် စိတ်ကောင်းပေ။

သူသည် သိုင်းပညာထက်မြက်သူ ဖြစ်ငြားသော်လည်း ကွန်လုံဝမ်၏ သိုင်းစွမ်းရည်ကို တွေ့မြင်ကတည်းက ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ အန္တရာယ်လွယ်ကူကူယှဉ်၍မရနိုင်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက် ဖြစ်ပေသည်။

ကွန်လုံဝမ်အား တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်လျှင် လက်ရှုံးရည် မရှိဘဲ ပြည့်စုံသူများ စုပေါင်းပြီး ယှဉ်ပြိုင်မှသာ အနိုင်ရနိုင်ကြောင်း အိုယန်ထုံ နားလည်သဘောပေါက်ပေသည်။

စက်မဆရာတော်သည် ကွန်လုံဝမ်နှင့် ထန်ရွှင်တို့ စကားပြောဆိုပုံကိုကြည့်ပြီး ဤသူများသည် ရှေးယခင် ပဝေသကီတည်းက ဆက်နွယ်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ သူတွေဖြစ်ရမည်ဟု တွေးဆခဲ့ဖူးနိုးနိုင်ခဲ့သည်။ ဒါတော့ ထပ်

ထို့ကြောင့်...

ခကာကြီး ထန်ရှင်... ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ ဒကာကြီး ထန်ရှင်က
ဘယ်လိုပက်သက်ခဲ့သလဲ၊ တစ်ခုခုအားပတ်သက်ခဲ့မယ်လို့ ထ
တယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ကလဲ ကုန်လုံဝမ်းကို ရှေ့ဖို့လင်ကျောင်း
သစ္စာဖောက်ဖို့ ထင်နေမိတယ်၊ တကယ်လို့ ဒကာကြီးထန်ရှင်
တို့က ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ နောက်ကြောင်းကို သိခွင့်ရမယ်ဆိုရင်ထေ
ဒီနတ်ဆိုးဟာ ရောင်လင်ကျောင်းရဲ့ သစ္စာဖောက် ဟုတ်မဟုတ်
နိမ့်နိုးလို့ ရလောက်လိမ့်မယ်

ထန်ရှင်က မင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အင်း... ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ဘယ်သူမှတော့ မပြော
သေးဘူး၊ အခုတော့ ပြောရအတော့မှာပေါ့လေ'

တတ်မူဆရာတော်က အလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင်သွား

ဒကာကြီးထန်ရှင်ကသာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရင် ရောင်
ကျောင်းမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ပတ်သ
မပတ်သက်ဆိုတာ ခဉ်းစားလို့ ရနိုင်ပါတယ်'

တကယ်ဆရာတော်၊ အိုယန်ထိုနှင့် ထန်ရှင်တို့ ရုပ်၍ စကား
ပြောလျှင်နေရာမှာ ကုန်လုံဝမ်းနှင့် ဘိုက်ပွဲအင်ခဲ့သည့် ကြေး
နှိပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထုတ်ဖော်ပတ်သည့်... ဝမ်းနည်းစွာ အဖွဲ့ခွဲများ ရှိနေ
ဆေးသည်။ ပြင်းချပြီး....

ထန်ရှင်က သူ၏ ယပ်တောင်ကို ထုတ်ပြီး သပ်ခတ်သည်။

'တပည့်တော်နဲ့ ကုန်လုံဝမ်းဟာ ကျိဖုန်းဆရာကြီးရဲ့ တပည့်
ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျိဖုန်းဆရာကြီးကို ဆရာတော်ကြားဖူးပါသလားက

'ဟင်အင်း... မကြားဖူးပါဘူး'

'တယ်ကြားဖူးမလဲ၊ ကျိဖုန်းဆရာကြီးဟာ သိုင်းဇေဒက
ထဲကို မဝင်ဘဲနဲ့ အပြင်မှာ ဇာတ်မြုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်နေတာကိုး'

'ဒကာကြီး ထန်ရှင်တို့ကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ တပည့်အဖြစ်
လက်ခံရတာလဲ'

'အဖြစ်က ဒီလိုပါ၊ ဆရာဟာ တပည့်တော်ကို တပည့်အဖြစ်
လက်ခံတယ်၊ လက်ခံတာက သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊
သင်္ချာပညာ၊ နက္ခတ်ပညာနဲ့ အထူးအခေါ် ပညာရပ်တွေကို
သင်ပေးဖို့ပါ၊ ဆရာတပည့်ဦးဟာ တပည့်တော်ပါပဲ၊ ကုန်လုံ
ဝမ်းကတော့ နေ့ခက်မှရောက်လာတဲ့ တပည့်ပါ'

'ကုန်လုံဝမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ တပည့်အဖြစ် လက်ခံတာလဲ၊
သူ့ရဲ့ နဖူးရေဋ္ဌေးရေကို မကြည့်ဘူးကား'

'ဒီလိုပါ၊ တပည့်တော်ဟာ ဆရာဆီမှာ အဲဒီပညာတွေ
သင်နေရင်း ဆရာရဲ့ အံ့မခန်း သိုင်းပညာတွေကို တဖြည်းဖြည်း
သိမြင်လာခဲ့ပါတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က ဆရာ ဆရာ့

ညာတော့ ဒီမြေကမ္ဘာပေါ်က ပျောက်ကွယ်သွားရင် နှမြော့
ရာ ကောင်းလှပါတယ်။ တပည့်တော်ကို မ့စခဲ့ပါလို့
ဘဝင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။

‘ဒကာကြီးရဲ့ ဆရာက သင်ပေးသလား။’

‘ဟင်အင်း... မသင်ပေးပါဘူး။ တပည့်မှာ သိုင်းပညာသင်ဖို့
ပါရမီမရှိဘူးလို့ဘဲ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်က
သုံးကြိမ်ထိုင်တိုင် ခွင့်တောင်းတော့ ဆရာဟာ တပည့်တော်ကို
စိတ်ကျေနပ်အောင် သင်ပေးပါတယ်။ တပည့်တော်ကလဲ ကြီးစား
ဆင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း တပည့်တော်ဟာ
...ဝ သိုင်းပညာသင်လို့ မရခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံး တပည့်တော်
ကိုယ်တိုင်ပဲ လက်မြောက်ခဲ့ပါတယ်။’

‘ကွန်လုံဝမ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။’

‘တပည့်တော်ရဲ့ တောင်းပန်ချက်ကြောင့် ဆရာက လက်ခံ
လိုက်တာပါ။ တပည့်တော် အကြောင်းပြတော့တော့ ဆရာ့
တူးခြားတဲ့ သိုင်းပညာတော့ ဒီမြေကမ္ဘာပေါ်က မပျောက်ကွယ်
သင့်ပါဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုတည်းနဲ့ပါ။’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကွန်လုံဝမ်က ဒကာကြီး ထန်ရွှင်ရဲ့ ဂိုဏ်းတု
ညီလို့ ဆိုရမှာပေါ့။’

‘ဟင်အင်း... ဆရာက သူ့ကို ဂိုဏ်းတုအစ်ကိုအဖြစ် သတ်မှတ်
ပေးပါတယ်။’

တက်မုဆရာတော်က တဖုံတပြော၏။

‘ဟာ... ဒါက အတော်ဆန်းကြယ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ သိုင်းလောက
မှာ ဝါစဉ်ပဲ စတားမြှောက်တယ်။ အသက်က ကောင်းမပြောဘူး။
ဒကာကြီးထန်ရွှင်က ဝါစဉ်ကြီးရင် ဒကာကြီးပဲ ဂိုဏ်းတုအစ်ကို
ဖြစ်ရမယ်။’

‘ဟင်အင်း... ဒီဆုံမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာက သူ့ကို သိုင်းပညာ
သင်ပေးဖို့ လက်ခံတာဆိုတော့ သူက အစ်ကိုကြီးပဲ ဖြစ်ရမိတဲ့
တပည့်တော်က သိုင်းပညာသင်ယူဖို့မှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ တပည့်
တော်ကို သိုင်းလောက စည်းကမ်းနဲ့ မတိုင်းတာဘူး။ ဒါက
ဆရာ့အယူအဆပါ။’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိတ်ရင်း...။

‘အင်း... ဒီလိုလဲ ဖြစ်နိုင်တာပါပဲလေ။’

‘ဒါနဲ့ ကွန်လုံဝမ်ဟာ တပည့်တော်ရဲ့ ဂိုဏ်းတုအစ်ကိုကြီး
နေရာ ရောက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ သိုင်းပညာသင်ကြားတဲ့ နေရာမှာ
ဒီရိယရှိသလို ဗီဇပါရမီလဲ ရှိတယ်။ သိမ်ထက်မြက်လွန်းတော့
ဆရာဟာ သိမ်မြီး အားရကျေနပ်တယ်။ သူ့ပညာ အခမဲ့ကို
ဆက်ခံနိုင်သူပေါ်ပြီလို့ ယူဆခဲ့တယ်။’

‘ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဒကာကြီးတို့ရဲ့ ဆရာက လုံးဝ
မခန့်မှန်းနိုင်ဘေးတဲ့ သဘောပေါ့။’

၁၃၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခဏာပီ

‘မုန့်ပါကယ်၊ မခန့်မုန့်ခိုင်သေးတဲ့အချိန်ပါ။ ကုန်လုံခမိလဲ အင်မတန်ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့တန်းတော်ကြီးဝင်ကယ်ပြုစုတယ်၊ တစ်နေ့ကျတော့...’

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေခဲ့သည့်အို ယန်တော်က ‘ဒီတိုဝင်စားစွာ လှမ်းခမးသည်။’

‘တစ်နေ့ကျတော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ’

‘တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဆရာရယ်ဆေးမြစ်ဖို့ ရက်သတ္တတစ်ပတ်၊ ခရီးထွက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့အခြောက်ယတစ်ခါ ဒီလိုခရီးထွက်ခဲ့ပြီ။ ပြန်လာတော့ ဆရာဟာ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းဘူး။ ကျွန်တော်ရှေ့မှာပဲ ကုန်လုံခမိကိုခေါ်စစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ဂူထဲမှာ တစ်နေရာနေတဲ့ ခြေရာလက်ရာပျက်စရာတယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဖြေစာရေးထယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတယ်။ ဂူထဲမှာလည်း ကုန်လုံခမိတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ကို။’

‘သူ ဘာရှာတာလဲ’

‘ဆရာကတော့ ကျွန်တော်ကို မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စိတ်ထင် သိုင်းကျမ်းကိုရှာတာနဲ့ထူတယ်။ ဆရာက သိုင်းပညာအသိပညာထက်မြက်တော့ ဆရာ့ဆီမှာ သိုင်းကျမ်းတစ်ချို့ရမယ်လို့ ယူဆ ဆားပုံရပါကယ်’

‘ကေးကြီး တန်ခွင်ရဲ့ အရာ့ဆီမှာ သိုင်းကျမ်း ရှိတာလို့ ကော ကြားမိသလား’

‘ရှိပါတယ်... လောင်းမီးအစဉ်အားသိုင်းဆိုတာ သားရေချပ်ပေါ်မှာ ရေးထေးတဲ့ သိုင်းကျမ်းပဲ။ ဆရာဟာ တဲဒီသိုင်းကျမ်းကို ခက်ခက်ခဲခဲနေရာမှာမထားဘူး။ တပည့်တော် သင်ယူတဲ့ သင်္ချာကျမ်း၊ နက္ခတ်ကျမ်းတွေကြားထဲမှာ ချည်းထားတယ်။ တပည့်တော်က သိုင်းပညာဆင်ယူသူမဟုတ်တော့ အဲဒီသိုင်းကျမ်းကို သိပ်စိတ်ဝင်စားပါဘူး။ ဆရာက သိပ်ညာဏ်ကောင်းတယ်။ သူတန်ဖိုးထားတဲ့အရာကို သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ ဝှက်မထားဘူး။ လိုချင်မျက်စိရှိသူတို့က ဒီလိုပစ်စလက်ခတ်ထားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ မထင်ကြဘူး’

‘နောက်တော့...’

‘ကုန်လုံခမိကငြင်းတယ်။ သူ ဘာမှမရှာပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဆရာက နောက်တစ်ကြိမ်တော့ သူ့ကို အပြင် ခရီးထွက်ခိုင်းတယ်။ ခရီးထွက်တခန်း ပြဿနာပေါ်တာပဲ’

‘ဘယ်လို ပြဿနာ ပေါ်တာလဲ’

‘ကျွမ်းမိန်းဂိုဏ်းဆိုတာ ကြားဖူးမိသလား’

‘အောက်လမ်းဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းပဲ’

ထက္ကသိုလ်နေထင်းဆောင်မိ

အဲဒီဂိုဏ်းသားငါးနှစ်ယောက်ကို သူ့ သတ်မစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်
မိန်းဂိုဏ်းဟာ အောက်လမ်းဂိုဏ်းဆိုပေမယ့် လူ့သတ်တဲ့ဂိုဏ်း
တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အာမခံ အဖွဲ့တွေဆိုက ပစ္စည်းလုတာ
လေ့ရက် လုပ်တဲ့ဂိုဏ်းပါ။ အဲဒီဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဟာ ကျွန်ုပ်
တော်သို့နုတို့ကုန်ရုံရောပေးပြီး ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ ရက်စက်မှုကို လူ
တိုင်ကြားတယ်။

‘ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ မင်းသားခေါင်း ဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူး
ခေါင်းကို အဲဒီကော့မှ သိသော့တယ် ဆိုပါတော့’

‘ဆရာဟာ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ စိတ်နုသဘောထားကို ရိပ်မိ
အချိန်မှာ အချိန်လွန်နေပြီ။ သူ့ရဲ့ အခြေခံပညာ အားလုံးက
သင်ကြားပေးပြီးဖြစ်နေပြီ။ ဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့လူဟာ ကိုယ့်
ဘာသာ တီထွင်ကြံဆကြိုးစားသွားရုံနဲ့ ဒီပညာတွေကို နက်နက်
နဲ့နဲ့ တတ်မြောက်သွားနိုင်တယ်။’

‘အင်း.....ကျွတ်.....ကျွတ်’

တက်မုဆရာတော်ခရာ အိုယန်ထုံပါ စုတ်သပ်မိကြသည့်
ထန်ရွှင်က ဆက်ပြော၏။

‘တစ်နေ့မှာ ဆရာဟာ ကျွန်ုပ်တော်ရှေ့မှာပဲ လောင်း
အတွင်းအားသိုင်းကျမ်းကို မီးထဲပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ ဆရာက
မှတ်သားစရာ စကားတစ်ခုကိုလဲ ပြောပြတယ်။ အဲဒီပုံပြန်

သော်ငြားလဲ သမားလက်ထဲရောက်သွားရင် ဆေးဖြစ်ပြီး ချွေ
ဖြစ်သော်ငြားလဲ လူမိုက်လက်ထဲရောက်သွားရင် အဆိပ် ဖြစ်
သွားတတ်တယ်တဲ့။ သူ ကွန်လုံဝမ်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံ
တာ မှားပြီလို့ဆိုပါတယ်။’

‘ကွန်လုံဝမ်ကို နှင်ထုတ်ပစ်ဘူးလား။’

‘နှင်ထုတ်ပစ်တယ်။ တပည့်အဖြစ်က ပယ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။’

‘ခါတောင် သူ ဒီအထိတတ်မြောက်လာသေးတယ် နော်ကို’

‘မှန်ပါတယ်ဆရာတော်။ သူကစိတ်ဓာတ်မကောင်းပေမယ့်
သိုင်းပညာ ပါရမီအခံတော့ သိပ် တောင်းတယ်။ ဆရာက
တပည့်တော်ကိုပြောတယ်။ နောက်အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာ
ရင် ကွန်လုံဝမ်ဟာ သိုင်းလောကကို ကြိုးစိုးဖို့ ကြိုးစားလိမ့်
မယ်။ သိုင်းလောကမှာ သွေးချောင်းစီးအောင် သတ်ဖြတ်
မယ့် မရဏခေတမန် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ သူ့ကို တပည့်အဖြစ်
လက်ခံအောင် ကူညီတိုက်တွန်းပေးတဲ့မင်းကော တပည့်အဖြစ်
လက်ခံပြီး ပညာသင်ပေးတဲ့ငါကော ဘာဝန်ရှိတယ်လို့ ဆရာ
က ပြောကြားပါတယ်။’

တက်မုဆရာတော်က....

‘ဒကာကြီးရဲ့ဆရာက ဘာတွေစီစဉ်ပေးခဲ့သလဲ။’

'ဆရာဟာ သင်္ချာအထိပညာနဲ့ တွဲပြီး တိုက်ကွက်ပညာကို ရော စပ်သင်ကြားပေးပါတယ်။ ဖာပည့်တော်က သိုင်းပညာအထိပညာမယ့် အိမ်ပညာတွေကို အသုံးပြုပြီး ချီမွန်ကျီကျန်းလို့ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်တွေကိုအော့ တီထွင်ပေးနိုင်ပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်သည် လက်အုပ်ချီပြီး သာဓု သုံးကြိမ် ခေါ်လေ၏။

ထန်ရွှင်က ဆက်၍ပြောလေ၏။

'ဆရာဟာ ကျွန်လုံဝမ်းအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်။ သူမရှိတဲ့အခါမှာ ဖာပည့်တော်ကို လာနီဝဲစက်မယ်လို့ ကြိုတင်ပြောထားပါတယ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

အိုယန်လုံက မေးမြန်းလေ၏။

'သူက ပစ်ပယ်ခံရတဲ့ဖာပည့်လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ဆရာက ချစ်ခင်တဲ့ဖာပည့်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကို ဘာပညာတွေ အမွေပေးခဲ့သလဲဆိုတာ နှိုစိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ဆရာက ပြောတယ်'

ဧကကြီးရဲ့ဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ကန်တာပဲ ဖောက်လား'

'မန်ကန်ပါတယ်။ ဆရာက ကျွန်လုံဝမ်းကို သိုင်းပညာ သင်ပေးခဲ့မိတဲ့အတွက် အင်မတန်တဲ့ ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ ကျွန်လုံသွားခဲ့ရတယ်လို့ ဖာပည့်တော် ထင်တယ်။ ဆရာဟာ သူ့သေခါနီးအချိန်မှာ ဝါဆန်းတောင်မှာ ခြောက်လနေ့ရှိ စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်'

'ဟင်...ခါဖြင့် သူ့အစွမ်းအင်ကတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့'

'ကျန်ရစ်တာပေါ့။ ဖာပည့်တော်ကပြောတယ်။ ဆရာ့ကိုပြုစုမယ့်သူမရှိတဲ့ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် အနီးကပ် နေပါရစေလို့။ ဒါပေမယ့် ဆရာက လက်မခံဘူး။ ဝါဆန်းတောင်ကို သွား။ အဲဒီမှာပဲ ဝါသင်ပေးတဲ့ ပညာဟောကိုလေ့ကျင့်။ အထူးသဖြင့် ဝင်္ကပါအဖတ်ပညာကို လေ့ကျင့်လို့ ရာဇသံပေးပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်က တအံ့တဩ ပေး၏။

'ဒကာကြီးဟာ ဝင်္ကပါအဖတ်ပညာပါ တတ်မြောက်ထားသလား'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

'ဆရာတော်...ဖာပည့်တော်ကတော့ သိုင်းပညာ ကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်လို့ သိုင်းပညာ ကျွမ်းကျင်သူတွေရဲ့အမြင်မှာ ဝင်္ကပါအဖတ်ပညာကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ မသိပါဘူး။ ဖာပည့်တော်အမြင်မှာတော့ ဝင်္ကပါပညာဟာ သင်္ချာပညာတစ်ခုပါပဲ'

၀၄ တက္ကသိုလ်နေ့ထမ်းအောင်

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ထောက်ခံလေ၏။
'ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။ သူ့လဲ တွက်ချက်ရတာပဲဥစ္စာ'
ယန်ရွှင်က ဆက်ပြောသည်။

'တပည့်တော်လဲ ဆရာ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်သာတဲ့ အတွက်
ဝါဆန်းတောင်ကို ထွက်သွားရပါတယ်။ နှစ်လောက်လဲကြာရော
ဝါဆန်းတောင်ကို ကုန်လုံဝစ် ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ဆရာဆုံး
ပြီဆိုတဲ့ သတင်းစကားကို လာပြောပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်ကော အိုယန်ထုံပါ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွား
ကြသည်။

'သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒကာကြီးရဲ့ ဆရာ့သတင်းကို သိ
တာလဲ'

'သူသိတာပေါ့။ သူက ဆရာ့ဂူနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲ နေနေ
တာကိုး'

'ဆက်ပြောပါဦး'

'သူ ဝါဆန်းတောင်ရောက်လာတာ အကောင်းရောက်လာ
တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်တော် ဇာတ်ထားတဲ့ ပညာတွေကို
သူ့ကို သင်ပေးရမယ်လို့ လာအကျပ်ကိုင်တာပါ'

တက်မုဆရာတော်မှာ ဘုရားတသွားမိတော့သည်။

ဘုရားရေ...တကယ်လူပါလား။ အတော် အကြံကြီးတဲ့
လူပဲ။ ဒီတော့ ဒကာကြီးထန်ရွှင်က သင်ပေးလိုက်ရတော့တာ
ပဲလား'

'သင်ပေးရတာပေါ့။ မသင်ရင် သူက သတ်တော့မှာကိုး
တမည့်တော်က ဘာသိုင်းပညာမှ မတတ်တဲ့ဥစ္စာ'

'အဲဒီတော့...'

'တပည့်တော်တတ်ထူးတဲ့ ပညာမှန်သမျှ သူ့ကို သင်
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီး
အပိုင်းမှန်သမျှ တပည့်တော်က ချန်ထားခဲ့တာချည်းပဲ'

'နောက်ဆုံး တယ်လို့ဖြစ်သွားသလဲ'

'နောက်ဆုံး သူသင်ဖို့ ကုန်ပြီထင်တော့ ဝါဆန်းတောင်
ဘေးပတ်လည်မှာ ထောင်ချောက်တွေ ဆင်ယားခဲ့တယ်။ ဝါ
ဆန်းတောင်က ထွက်ချင်ရင် တပည့်တော် သေမယ်လို့ ပြော
ခဲ့တယ်'

'ဟင်...အတော်ယုတ်မာတဲ့ လူပါလား။ ဒကာကြီးက တယ်လို့
လွတ်မြောက်လာတာလဲ'

'ထန်ရွှင်သည် အိုယန်ထုံအား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်၏။

'ဆရာတော်၊ တမည့်တော်ကို ဝါဆန်းတောင်ပေါ်က လာ
တယ်တဲ့လူကတော့ ကျန်လှိုက်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ
ပါပဲ'

'ဟင်....'

ဆရာတော်မှာ အံ့ဩသွားရပြန်လေ၏။

ထန်ရှင်တစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့် ကျန်လှဂိုဏ်းမှာ ဆယ်နှစ်တိတိ ဂိုဏ်းသားအဖြစ် ဝင်ရောက် အမှုဆမ်းဆောင်သည်ကို ချီးတေးတေး သဘောပေါက်လာလေ၏။

'မသြ...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ဒကာကြီးထန်ရှင်ကို ပြားကယ်တင်ခဲ့တာကိုး ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယန်ထုံနဲ့ ဒကာကြီးထန်ရှင်တို့က ဘယ်လို အဆက်အသွယ် နှုတ်ကြလို့လဲ'

ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ပြုံးလှိုက်၏။

'ဒီလိုပါ။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် တပည့်တော်ဟာ ကျဆုံးပြီတဲ့ လူဆဲဆဲဖြစ်နေတဲ့ ကျန်လှဂိုဏ်းကြီးကို ရေရှည် တည်တံ့နိုင်ဖို့ အခြင်းအထန် ကြိုးစားနေချိန် ဖြစ်ပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိတ်၏။

'ဟုတ်တယ်...ကျုပ်လဲ အဲဒီတုန်းက သာမန် သိုင်းပညာ တက်ရုံပဲ နှိပ်သေးတယ်။ ကျန်လှဂိုဏ်းကြီး ပြိုကွဲလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို အဲဒီကတည်းက ကျုပ် ကြားနေခဲ့ရပါ တယ်'

'အဲဒီလိုဖြစ်နေချိန်မှာ တပည့်တော်ဆိုကို ကျေးတောသာ လွယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပါတယ်။ တပည့်တော် ကျန်လှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှန်းလဲသိရော့ သူက စာတစ်စောင် ထုတ်ပေးပါ တယ်။ စာက ဆရာကြီးကျီဖုန်းရဲ့ စာပါပဲ'

'ဟင်...ဆရာကြီး ကျီဖုန်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ က သိနေလို့လား'

နတ်

'မသိပါဘူး၊ ဆရာကြီးကျီဖုန်းက တပည့်တော်နဲ့ ကြားပူးတယ်။ ဒါပေမယ့် စာကတော့ တပည့်တော်ကို တစား ရေးထားတယ်။ စာပါအကြောင်းအရာကတော့ စွမ်း ဆန်းတောင်ထိပ်မှာ သူ့တပည့်ရှင်းဖြစ်တဲ့ ထန်ရှင် ခုက္ခို နေလိမ့်မယ်ဆိုတာရယ်။ ထန်ရှင်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ကယ်တင် ပါဆိုတာရယ်။ သူကတော့ စာဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ သက်ရှိသ ရွား ဖြစ်မနေတော့ပါဘူးဆိုတာရယ် ရေးထားပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်မှာ အံ့ဩသွားပြန်သည်။

'ဆရာကြီးကျီဖုန်းဟာ ဒီစာကို မသေခင်မှာ ရေးထားတဲ့ သဘောပေါ့'

'တပည့်တော်နဲ့ အဲဒီလူငယ်ကို စစ်မေးကြည့်ပါတယ်။ ဒီစာ ကို ဆရာကြီး တစ်ယောက်က တစ်ဆင့်တင် ပေးသားတဲ့ အကြောင်း၊ တစ်လကြာတဲ့အခါမှာ ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လက်ထဲ ပေးအပ်ဖို့ မှာကြားခဲ့ကြောင်းကို ရှင်းပြပါတယ်'

၀၈ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ခါဖြင့် ဆရာကြီးကျိဖုန်းဟာ ဒကာကြီးထန်ရှင် ဒုက္ခရောက် မယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်သိထားတဲ့ ဆဘောပေါ့

ထိုအခါ ထန်ရှင်က ဝင်၍ရှင်းပြလေ၏။

ဆရာဟာ ကျန်လိုဝမ်ခွဲ စိတ်ဆတော့ထားကို သိပြီးတဲ့ ကံကပ်ညှိတော်အတွက် အမြဲပူပန်ခဲ့ပါတယ်။ မင်း သိုင်း မတတ်ခြောက်ခြင်းဟာ မင်းအသက်ကို မင်းကယ်ခြင်းပဲ။ ကြောခဏ ပြောဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။

မုဆရာတော်က ထိုယန်ထူအား မေးမြန်းလေ၏။

ကြီးချုပ်ကြီး၊ ကျန်လိုဝမ်ဟာ ဆူပြောတဲ့အတိုင်း ဒကာ ထန်ရှင်ရှင် ဘေးပတ်လည်မှာ ထောင်ချောက် ဆင်ထားခဲ့တာပဲ။

ထိုယန်ထူက ခေါင်းညှိဝေ၏။

ဆင်ထားပါတယ်။ ဆရာကြီး ကျိဖုန်းက သွားကယ်မပါ ဆို ကတည်းက ဘေးအန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားလို့ စာပည့် လေးယောက်နဲ့အတူ ထောင်ချောက်တွေကို ရှာဖွေစစ်ဆေးပြီး နောင်ကြီးထန်ရှင်ကို ကယ်တင်ခဲ့ရပါတယ်။

ကယ်တင်ပြီးပြီးချင်း ဒကာကြီးထန်ရှင်ဟာ ကျန်လှိုက်စား ထဲကို ဝင်ခဲ့သလား။

ထိုင်းထုံပွင့်လျှော် ပဇာတ်သံ(၆) ၂၀၉

ဟင်တင်း...မဝင်သေးပါဘူး။ အကြာကြီးအချိန်ယူစဉ်းစား ခဲ့ပါတယ်။ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် ကြာပြီးမှ ကျန်လှိုက်စားထဲ ဝင်ခဲ့တာပါ။ ပထမဆယ်နှစ်မှာ ကျန်လှိုက်စားရဲ့ ဧည့်သည်တော် ပေါ့။ ကျန်လှိုက်စားထဲကတော့ ကျန်လှိုက်စားသားပေါ့။ ယခု ဆိုရင် ဆယ်နှစ်တောင် ပြည့်တော့မှာပေါ့လေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထိုယန်ထူသည် အမှန်တကယ်အားဖြင့် စိတ် ခာတ်ပျော့ညံ့သူ မဟုတ်ပါ။

သူ၏ကျန်လှိုက်စားကြီး ပြိုကွဲလုလုအေးခြံအနေကို သူ့အစွမ်း အစပြင့် ခိုင်မာအောင် စည်းရုံးနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ပညာရှိထန်ရှင်၏ပညာကို အထင်ကြီးလေးစားခြင်းကြောင့် စည်းကောင်း၊ ခင်ခင်၍ သိယောဇဉ် ကြီးမားခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထန်ရှင် ကျန်လှိုက်စားမှထွက်မည့်ကိစ္စရောက်တိုင်း စိတ်ပမကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထန်ရှင်ခရီးလျှင် မဖြစ်တော့။

ကျန်လှိုက်စားကြီး ပျက်စီးတော့မည်ဟူသော အတေးမျိုး တော့ မရှိပေ။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှ အချက်ပေး ထုံးခေါက်အံ့များ ဆက်ပေါ်လာသည်။

တက်မုဆရာတော်က....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ..... ဒီအချက်ပေးသံဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ဂိုဏ်းရဲ့ အချက်ပေး ကျုံးခေါက်သံလား'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းခါ၏။

'ဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါဆိုရင် ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ စစ်ကူတွေ ရောက်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်'

ထန်ရွှင်က ရယ်ပြီး....

'ဆရာတော် စိတ်သာချပါ။ သူတို့ တကယ်တိုက်ချင်တာ ဒီအသံမပေးပါဘူး။ သူတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ခုက္ခရောက်ခဲ့ဆဲ ဖြစ်သွားတဲ့နေရာတို့ ကွန်လုံဝမ်မပါဘဲ သူတို့ မလာပါဘူး'

တက်မုဆရာတော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မီခေတ်ထန်ရွှင်အား လှမ်းမေး၏။

'ဟင့်... ကျုပ်တစ်ခု မေးချင်တယ်'

ထန်ရွှင်က....

'ဆရာတော် ဘာများ မေးချင်လို့ပါလဲ။ မေးပါ'

'ဒကာကြီးရဲ့ သစ္စာဖောက် နောင်တော်ရဲ့မျက်နှာကို ပကတိအဘိုင်း မြင်ခဲ့ရဖူးခဲ့လား'

'လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်တုန်းကလဲ မြင်ဖူးတယ်။ ဟိုခေတ်ပင်က အိမ်ထဲမှာ တွေ့ဆုံတုန်းကလဲ မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘာလို့လဲ'

'သူညာဘက်ပါးပေါ်မှာ အမာရွတ်တစ်ခု ရှိသလား။ ထန်ရွှင်မှာ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

'ဆရာတော် ဒါကို ဘယ်လိုလုပ် သိမနတလဲ။ မြင်လား'

ဆရာတော်သည် မိုးခြိုမ်းသံကဲ့သို့ အော်ငေါက် ကြိမ်းဝါလိုက်သည်။

'သစ္စာဖောက်၊ ဒီကောင်ပဲ ဖြစ်နေတာကိုး'

တက်မုဆရာတော်၏ မျက်နှာ၌ ဒေါသအရိပ်အယောင်များ ခုံးလွမ်းလာပြီး တဖြည်းဖြည်း ခြေကွဲသော အမူအရာများ ပေါ်လာ၏။

'ဆရာတော်... ဆရာတော်'

ထန်ရွှင်က သတိပေးလိုက်၏။

တက်မုဆရာတော်က ပြည့်ညင်းစွာ ခေါင်းခါပြီး....

၅၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ဆုံးဆယ်ကျော်ကျော်ခလောက်မှာ ကျုပ်တို့ ရှောင်လင်တစ်ကျောင်းလုံး ထိတ်သန့် တုန်လှုပ်ခဲ့ရတဲ့ အဖြူ ဖော့ဖော့ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်'

ထန်ရွှင်က....

'ကွန်လုံဝမ်နဲ့များ မတ်သက်နောင်လား ဆရာတော်'

'တက်မုဆရာတော်က ကြေကွဲစွာ ဆက်ပြော၏။

ရမ၊

'ကျုပ်ရဲ့နောင်တော် ချိန်မုဆရာတော်ဆိုတာ ရှိတယ်။ သို့မဟုတ် ပညာလဲ့ အင်မတန် ထက်မြက်ပါတယ်။ နောင်တော် ချိန်မုဆရာတော်က ဝှံ့ဖေ တာညွှံ့ရဲ့ လူပီကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ ကပ္ပိယတပည့်လဲ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါတယ်'

'ကပ္ပိယတပည့်ဟာ ကွန်လုံဝမ်ပဲဆိုပါအော့၊ သူက ဘာလို့ ချိန်မုဆရာတော်ကို သတ်ခတာလဲ'

'နောင်တော် ချိန်မုဟာ အဲဒီ ကပ္ပိယတပည့်ကို သိပ် ချစ်ခင်ပါတယ်။ သူ့သိုင်းပညာ တချို့ကိုလဲ သင်ကြားပေး ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ရှောင်လင်ကျော တော်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ ပညာဆွေကိုတော့ သင်ခွင့်မရပါဘူး။ နောင်တော်ချိန်မုအနေနဲ့ သင်ပေးနိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး'

'သူက တယ်လိုသတ်သွားတာလဲ'

'အဆီပိုး လုပ်ကြံတယ်၊ နောင်တော်ချိန်မုဟာ အဆီပိဏ် ကို အတွင်းအားနဲ့ ဖြိုဖျက်ဖို့ ကြံနေတုန်း နောင်ကျောက်နေ အသက်သွေးကြောကို သိ-ဏီသက်ဝါးနဲ့ ရှိတ်ပြီး သတ်ဖြတ် သွားတာပဲ'

'ဘုရား....ဘုရား၊ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူပါပဲ လား'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ ဘုရားတပြုံး ညည်းညူလိုက် မိတော့တယ်။

'သူက ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြံတာလဲ'

'သူဟာ နောင်တော် ချိန်မုဆီမှာ ရှောင်လင် သိုင်းကွက် တစ်ကွက်စက်ပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ နောင်တော်ချိန်မုဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းတေခါရဲ့ စည်းကမ်းကို အတိအကျလိုက်နာတဲ့ လူနို့ ကပ္ပိယတပည့်ရဲ့ တောင်းပန်ချက်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် အငြိုးထားပြီး လုပ်ကြံစားပဲ'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်သိုက်၏။

'ကွန်လုံဝမ်ပဲဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။ သူဟာ အင်မတန် ခက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်က....

သိပ်ပြီးသေချာတာပေါ့၊ အဲဒီကပွဲ ယထာပညာဟာ အင်မတန် ရုပ်ရှည်ကြမ်းတမ်းတယ်။ အင်္ဂပိဇ္ဇာ သဘောအရာကို ဒီလိုလူမျိုး ကို တပည့်အဖြစ် လက်မခံသင့်ဘူး။ နောက်ပြီး ညီတက်ပါ မှာ အမာရွတ်တစ်ခုရှိနေတယ်။ ဒီသစ္စာဖောက်ဟာ ကွန်လုံဝစ် ဆိုတာ သိပ်ပြီး သေချာနေပါတယ်။

ထန်ရွှင်သည် စကားမပြောနိုင်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတော နေသည်။

အင်္ဂပိဇ္ဇာဆရာတော်သည် ထန်ရွှင် ဝိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသော အခါ ရုတ်တရက် လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

‘ခင်္ကာကြီး ထန်ရွှင်...ဘာကို တွေးမိလို့လဲ’

‘တပည့်တော် ဝါဆန်းတောင် သွားနေစဉ်အတွင်းမှာ ကွန် လုံဝစ်ဟာ တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာကို သတ်ဖြတ်ပစ်နိုင်ပါသယ်။’

အိုယန်ထူ ရှေးတက်မုဆရာတော်ပါ အကြီးအကျယ် ထိတ လန့်သွားတော့သည်။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’

နှစ်ဦးစလုံးက တစ်ပြိုင်တည်း ပြောမိကြသည်။

သို့သော် တစ်မုဆရာတော်က ချက်ချင်း မြန်မေး၏။

‘ခင်္ကာကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ ဆရာ ဆရာကြီးကျိဖုန်းဟာ အိပ်ရာ ထဲမှာ လဲနေသလား’

‘မလဲပါဘူး’

‘အင်း...စဉ်းစားရတော့ ကျပ်တယ်’

ဆရာကြီးကျိဖုန်းကို ကွန်လုံဝစ် သတ်နိုင် မသတ်နိုင်ဆိုသည် အချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး လူတိုင်းကိုယ်စီ စဉ်းစားခန်း ဝစ်နေ ဆဖြင့် စောဖစောက စကားသံများဖြင့် ဝေစီနေခဲ့သော ဘေး တွင်းနေရာကလေး၌ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့ သည်။

တက်မုဆရာတော်က...

'သူ့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ကျွန်နန်ကိုလွှတ်လိုက်တာ' မဟုတ်လား၊ အဘော်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခရီးသွားနိုင်တဲ့လုပ်'

မကြာမီ မြင်းစီးသမားသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ၏ သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက် အနက်မှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ပေါ့ကုံးပေါင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မြင်းကြီးသည် ချေးဇွား စီးကျနေ၏။

ပေါ့ကုံးပေါင်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သဲမှုန့် ဖွန့်မှုန့်များဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေ၏။

ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခရီးနှင်သောကြောင့် ဤအဖြစ်က သက်သေပြနေပေသည်။

သူသည် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံအား ရှေးဦးစွာ ဂါရဝပြု၏။

ထို့နောက် ပညာရှိ သန်ရွှင်နှင့် တက်မုဆရာတော်တို့အား ဂါရဝပြုသည်။

အိုယန်ထုံက...

'ယွင်ကြိုလုံနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာ ပေါ့ကုံးပေါင်'

အခန်း (၈၅)

ပညာရှိ ထန်ရွှင်၏ ကတိကောား

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေစဉ် အဝေးမှ မြင်းတစ်စီး အပြင်းနှင်လာကြောင်း တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထန်ရွှင်က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ချသည်။

'ကျွန်ဆန်တို့ ခိုင်းလိုက်တဲ့ ပေါ့ကုံးပေါင်ပဲ'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ပေါ့ကုံးပေါင်ပဲ'

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပေါ့ကူးပေါင်သည် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အရှိအသေ
ပေး၍ လေးစားစွာ ပြန်ဖြေကြား၏။

'ယွင်ကြိုလုံနဲ့ မတွေ့ပါဘူး၊ သူ့ဇနီးနဲ့တော့ တွေ့ခဲ့ပါ
တယ်'

အို ယန်ထုံ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

'သူ့ဇနီးကို တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့'

'သူ့ဇနီးဟာ အပြင်လူနဲ့ ဘယ်တော့မှတွေ့ဆုံလေ မရှိဘူး။
ငါ့ဟာ ယွင်ကြိုလုံနဲ့ အတော်ကလေးရင်းနှီးတယ်။ ဒါတောင်
သူ့ဇနီးကို တစ်ခါမှမတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့ဇနီးကို ဘယ်လို
တွေ့ခဲ့သလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး'

'ကျွန်တော်လဲ လွယ်လွယ်တော့ တွေ့ရတယ်မဟုတ်ပါဘူး။
သူ့တို့ ဌာနချုပ်ကို ရောက်သွားတော့ အစောင့်တစ်ယောက်
က အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းပြီး အခန်း တစ်ခန်းထဲမှာ
အနားယူစေပါတယ်'

အို ယန်ထုံ သည် ဆက်၍မမေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်
နေလိုက်သည်။

သိုင်းတံပွင့်လျှော် ပဇလွယ်(၆) ၂၀၉

'အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော်ကို အခန်းထဲမှာထားပြီး ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးတို့ ပေးလိုက်တဲ့စာကို ယူသွားပါလိမ့်။ ကျွန်တော်
ကိုတော့ ဒီအခန်းထဲက ဘယ်မှမသွားပါနဲ့လို့တောင် မှာခဲ့
သေးတယ်'

ပေါ့ကူးပေါင်က ဆက်ပြော၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ယွင်ကြိုလုံရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ရှေ့သည်ဖြစ်စေ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမဲ့စာအရ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ လက်ခံ
ကျေဆုံးသင့်တာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ သုံးနာရီယောက် ကြာ
အောင် စောင့်ဆိုင်းခဲ့တယ်။ မနက်ကနေမုန်းစာည့်တဲ့ အချိန်
အထိ ရောက်ရော၊ ဘာမှ ပြန်ကြားစကားမပြောဘူး'

'ဆက်ပြောပါဦး'

'အဲ...နေမုန်းတည့်တော့မှ အိမ်ဖော်မလေးနပ်ယောက်က
ကျွန်တော် အတွက် မနက်စာလာပို့ကြတယ်။ အစားအသောက်
ကတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ဆိုးပြီး
အဲဒါတွေအားလုံး ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်'

ပေါ့ကူးပေါင်သည် သူ့ဟစ်ပါး၏စခန်း၌ ဤသို့မိုက်မိုက်
ရိုင်းရိုင်း ပြုမူသည့်အတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ထံမှ
အပြစ်တင်စကား ကြားရသေမည်လားဟု စိုးရိမ်ပြီးစကားကို
အသာ ငုံ့လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံက မည်သို့မျှ ဝင်မပြောပေ။

ပေါ့ကူးပေါင်က ဆက်ပြော၏။

ကျွန်တော်က တစ် ခဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာမပါပဲ။ ကျွန်တော် ဆူဆူပူပူလုပ်ရင် သူ့ကို ကျွန်တော် ကို လက်ခံဘွဲ့ဆုလီမ့်ပယ် လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်....'

ထန်ရွှင်က ယပ်ခတ်ရင်း ဝင်ပြောလေ၏။

'ဒါပေမယ့် သူတို့က မင်းကို ဂရုစိုက်ဘူး မဟုတ်လား'

ပေါ့ကူးပေါင် ခေါင်းညှိ၏။

'သူတို့ဆိုက အိမ်ထိန်းကြီးရောက်လာပြီး မစောင့်နိုင်ရင် ထွက်သွားပါလို့ လာပြောတယ်။ ကဲ...ကောင်းကြာသေးရဲ့လား ခင်ဗျာ'

တက်မုဆရာတော်က ဝင်၍ မှတ်ချက်ချ၏။

'ယွင်ကြိုလုံရဲ့ဘယည့်တွေက တကယ် ရှိင်းစိုင်းတာပဲ'

အိုယန်ထုံ၏စိတ်ထဲတွင် ယွင်ကြိုလုံနှင့် ရှောင်လှင်ကျောင်း တော်တို့၏ ရန်ငြိုးရန်စကို သိရှိထား၏။

ထိုကြောင့် ယွင်ကြိုလုံဘက်မှ ဖေးဖေးမမ ကာကွယ် ပြောသည်။

'ယွင်ကြိုလုံရဲ့ တပည့်တွေကသာ ဆိုးတပေါ် ဆရာတွေ၊ ယွင်ကြိုလုံကိုတော့ ဆိုင်းလောကရဲ့ သူရဲကောင်းအဖြစ် သိုင်း သမားတွေက လေးစားကြပါတယ်'

တက်မုဆရာတော် နှုတ်ဆိုတ်သွားသည်။

ထန်ရွှင်က...

'ပြီးတော့ ဘာပြောသေးသလဲ'

ပေါ့ကူးပေါင်သည် မိမိပြောသည့်စကားကို ဆရာကြီး ထန်ရွှင်အနေဖြင့် အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ရိပ်မိ သဖြင့် ပို၍ အားတက်သွားသည်။

'အိမ်ထိန်းကြီးက အဲဒီလိုပြောခဲ့တာ ကျွန်တော်လဲစိတ်ဆိုး ပြီး အခန်းထဲက ပုန် အိုးတော့ စားပွဲကလေးဆိုင်တွေ စား လုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်ထိန်းကြီး စာ ကျွန်တော် ကို တဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဖျက် ဆီးသမျှတွေကို စောင့်ကြည့်နေတယ်'

'ပြီးတော့ကော'

'အားလုံးဖျက်ဆီးပြီးတော့မှ လာလိုက်ခဲ့လို့ခေါ်ပြီး ရှေ့က ထွက်သွားတယ်။ သူက ခမ်းလောက်မှာပြောပြတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ် ငြိမ်း ကထော်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြိုလုံရဲ့ကိုယ်စား တယ် ဧည့်သည်ကိုမှ တွေ့ဆုံလေ ခုန့်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ခြင်းချက်နဲ့ တွေ့ဆုံလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်'

အိုယန်ထွန်းက...
'ယွမ်းကတော်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား?'

'ကျွန်တော်ကို အနောက်ဘက် အဆောင်ထဲ ခေါ်သွားတယ်၊ အခန်းကျယ်ကြီးတွေ အများကြီးကို ဖြတ်ကျော်သွားရတယ်၊ နောက်ဆုံး စာဖတ်ခန်းတစ်ခုထဲ ကျွန်တော် ကို ဝင်ထိုင်ခိုင်းတယ်၊ အိမ်ထိန်းကြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍မေး၏။

'အဲဒီလိုထဲ ထိုင်ပြီးရော အိမ်ခေတ်ကောင်မလေးတွေ ရောက်လာပြီး လက်ဖက်ရည်အိုးတွေနဲ့ ညှော်မခဲဘူးလား?'

ပေါ့ကုန်းပေါင် အံ့ဩသွားသည်။

'ဟင်...ဆရာကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိဘာလဲဟင်?'

'အဲဒီလက်ဖက်ရည်ကို သောက်မိသေးသလား?'

'လက်ဖက်ရည်ထဲမှာ အဆိပ်များ ရှိနေသလားခင်ဗျာ?'

'မသောက်ခါရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး?'

'မသောက်မိပါဘူး ဆရာကြီး'

'အေး...ဒါဆိုပြီးတာပဲ၊ နောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ?'

'ဆရာကြီးပြောသလိုပါပဲ ဝတ်စုံအစိမ်းရောင် ဝတ်လားတဲ့ မိန်းကလေးရောက်လာပြီး လက်ဖက်ရည်နဲ့ တည်ခင်းညှော်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော် လုံးဝ မသောက်ပါဘူး၊ နောက် တစ်နာရီလောက် ထိုင်စောင့်ရတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဝါးယင်းလိပ်ကလေး တဖြည်းဖြည်း ဖိပ်တက်သွားပြီး ဝတ်စုံဖြူ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ကို တေးတစ်ပုတ်တစ်ချက်က ခြံရံထားတဲ့ ဝတ်စုံစိမ်း အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ တွားခနဲ ပေါ်လာတယ်'

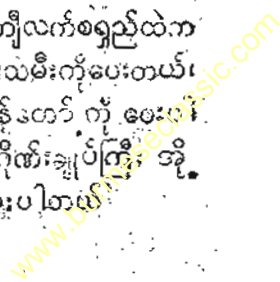
'အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ရုပ်ရည်က ဘယ်လိုရှိသလဲ? ပေါ့ကုန်းပေါင် နှုတ်ခလေးသွား၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ တွေ့ခွင့်မရပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူ့မျက်နှာကို ပိတ်ဖြူးပါးကလေး အုပ်ဆိုင်းထားလို့ပါပဲ'

ထန်ရွှင်ကမူ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။
အိုယန်ထွန်းက...

'နောက်တော့ကော...'

'အဲဒီဝတ်စုံဖြူ အမျိုးသမီးဟာ သူ့အင်္ကျီလက်စရွယ်ထဲက ခေတစ်စောင်ထုတ်ပြီး တေးကအခြံအရံအမျိုးသမီးကိုပေးတယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးကတစ်ဆင့် လက်ကမ်းပြီး ကျွန်တော် ကို မေးခိုင်းတယ်၊ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထွန်းလက်ထဲ ထည့်ပေးပါလို့လဲ ပြောကြားပါတယ်'

အိုယန်ထုံက လက်ဖြန့်အောင်းလိုက်၏။

‘အဲဒီစာ ဘယ်မှာလဲ’

ပေါ့ကူးပေါင်က ရင်ခွင်ထဲမှစာကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရှိရှိသေသေ လှမ်းပေး၏။

‘ကောင်းပြီ... မင်းလဲ ပင့်ပန်းလာတယ်။ ဘေးနားမှာ သက်သေခံသက်သာ ခဏ နားနေပေတော့၊ ဧခန်းကိုရောက်တော့မှ ကောင်းကောင်း အနားယူပေါ့’

ပေါ့ကူးပေါင်သည် လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုပြီး အသာ နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။

မလှမ်းမကမ်း၌ သွားထိုင်ကာ အနားယူနေသည်။

ထန်ရွှင်က ယပ်တောင်ကို အသာသိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ထိုခနောက် အိုယန်ထုံအား ရှိသေစွာ လှမ်းပြောသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ’

‘နောင်တော် ထန်ရွှင်...ဘာပြောချင်လို့လဲ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တစ်ခုလောက် ခေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်’

‘ဘာများလဲ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်...’

‘ခပြာသာပြောပါ၊ နောင်တော်ထန်ရွှင်’

‘အဲဒီစာကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မဖောက်ခင် ကျွန်တော် ဖောက်ကြည့်ချင်ပါတယ်’

အိုယန်ထုံ အံ့ဩသွားကာ...

အတန်ကြာမှ...

‘နောင်တော်ထန်ရွှင် ဖတ်ချင်ရင်လဲ ဖတ်ပါလေ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ နောင်တော်ထန်ရွှင်ကို ဘာမှလျှို့ဝှက်စရာ မလိုပါဘူး’

အိုယန်ထုံက စာကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထန်ရွှင်က လှမ်းမယူသေးဘဲ...

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ယွင်ကတော်ကြီးရဲ့ လက်ရေးကို သိထားပါသလား ခင်ဗျာ’

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ထန်ရွှင်က...

‘အင်း...ယွင်ကတော်ကြီးရဲ့ လက်ရေးဆိုပေမယ့်ထဲ ယုံလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အဲဒီစာတို့ ပြောကံမဖတ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ’

အိုယန်ထုံ အံ့ဩသွားပြန်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ နေ့ခင်းကြီး ထန်ခွင်၊ အဆိပ်ထွေ ဘာတွေ
ပါနေမယ် ထင်ထားလို့လားဗျာ'

'ချက်ချင်းတော့ ဆုံးဖြတ်လို့ မရသေးမပါဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊
ဒါပေမယ့် သတိဆိုတာ လိုက်ဖက်သော နှိပ်စက်မှု၊ ပိုတယ်ဆိုတာ
မရှိပါဘူး'

ထန်ခွင်သည် ထိုစကားကို ပြောပြီး ပေါ့ကုံးပေါင်ကို
လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

'ပေါ့ကုံးပေါင်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီခင်ဗျာ'

ပေါ့ကုံးပေါင် ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိလာ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ သတ်ဘော်စောင့် ဖြစ်နေသည်မှာ အံ့ဩ
စရာမရှိလှပါ။

ကိုယ်ခမာပညာ အလွန်ကောင်းလှပေသည်။

ပေါ့ကုံးပေါင်က....

'ဆရာကြီး....အမိန့်ရှိပါ'

ထန်ခွင်သည် အိုယန်ထုံသက်ထဲမှ စာကိုယူပြီး ပေါ့ကုံး
ပေါင်၏လက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်၏။

'ရှော့....ဒီစာကိုယူထားပါ၊ ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့ ဘယ်သူ
ကိုမှ ပေးမဖတ်နဲ့'

ပေါ့ကုံးပေါင် ဝိုင်းသွားသည်။

'ဆရာကြီး'

ပေါ့ကုံးပေါင် ခြောက်ကပ်စွာ ခေါ်၏။

'ဘာလဲ၊ ပေါ့ကုံးပေါင်'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက 'ဖတ်ချင်တယ် ဆိုရင်ကော'

အိုယန်ထုံက မသက်သာပဲ ပြုံးရင်း....

'ငါပါ အပါအဝင် မှတ်လိုက်ပေါ့ကွာ'

ထန်ခွင်က ပေါ့ကုံးပေါင်အား နောက်ဆုတ်ရန် အချက်ပြ
ဆိုက်သဖြင့် ပေါ့ကုံးပေါင် နောက်ဆုတ်သွား၏။

တက်မုဆရာတော်သည် ကျန်လှဂိုဏ်း၌ ပညာရှိထန်ခွင် မည်
သူ့ ဩဇာရှိပုံ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်က မည်မျှလိုက်လျော့ပုံ
ဆိုကို တွေ့ရသောအခါ ထန်ခွင်အား ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိ
တော့သည်။

'ပညာရှိထန်ခွင်ဟာ တော်တော် ကို ဩဇာရှိနေတာပဲ၊
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတောင် သူ့စည်းကမ်းကို ပြန်လိုက်နာနေရ
တယ်'

၂၂၀ ❁ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

တက်မုဆရာတော်သည် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ခေလိက်၏။

ခဏကြီးထန်ရှင်၊ ကွန်လုံဝမ်လုံလူမျိုး၊ လူ့လောကမှာ နေတာ အတော်ကို သဘာဝမကျတာဘဲ။ ထို့ကို အသက်ရှင် ပေးမထားသင့်ဘူး။ ပေးထားရင် သူ့ဟာ သွေးချောင်း သတ်ပွဲကြီးတွေ ဆင်နွဲလိမ့်မယ်။

ထန်ရှင်က စဉ်းစဉ်းစားစားပြော၏။

တပည့်တော်လဲ အဲဒီအချက်ကို သဘောပေါက်ပါတယ်။ စောစောက ချီမွန်ကျိုကုန်းတိုက်ကွက်မှာ ဝတ်ပါကိုးခန်း ပေမယ်၊ ကွန်လုံဝမ်ဟာ မကြာခင်မှာပဲ ရိပ်မိသွားနိုင်တာ တွေးမိလို့ တပည့်တော်က အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာပါ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ဝင်၍ဆွေးနွေး၏။

ချီမွန်ကျိုကုန်းတိုက်ကွက်နဲ့ တိုက်နေတုန်း ကျုပ်နဲ့ တက်ဆရာတော် ဝင်တိုက်လိုက်ရင် ကွန်လုံဝမ်ဟာ အထောက်အပံ့ချောက်ကျမှာအော့ သေချာမယ်လို့ ထင်ဘယ်။

ထန်ရှင်က...

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...စိတ်အေးအေးထားပါခင်ဗျာ၊ ကွန်လုံဝမ် ဒီလူ့လောက ကမ္ဘာမြေက ပျောက်ကွယ်သွားအောင်

ကျွန်တော် စီမံပေးပါမယ်။ သူ့မသေသေးသမျှ ကွန်တော်ထံ ကောင်းကောင်းအိပ်၊ ကောင်းကောင်းစားရမယ် မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျာ။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဘို့ယန်ထုံမှာ အလွန်အမင်း ဝမ်းသာသွား၏။

လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ထန်ရှင်ကို ဂါရဝပြုလေ၏။

ကျွန်လူဂိုဏ်းမှာ နောက်တက်လာမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သုံးဆက်ကိုယ်စားနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါရစေ နောင်ကြီးထန်ရှင်။

ထန်ရှင်သည် ကပျာကပျာ ခူးထောက်ထိုင်ပြီး ဂါရဝပြုသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကို ဒီလောက်ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေက ကျွန်တော် အပေါ်မှာ ဝါဆန်းစောင့်မှုမက မြင့်မား များပြားစွာ တင်ရှိနေပါတယ်။

အိုယန်ထုံက ထန်ရှင်ကို ဆွဲထူပေး၏။

ထပါ နေခင်တော်ထန်ရှင်။

အိုယုန်ထုသည် မျက်ရည်ပိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ ဆက်ပြောသည်။

'ကျွန်လူဂိုဏ်း ဒီနေ့အထိ အောင်မြင်နေတာဟာ နောင်တော်ဆန်ရွှင်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ကူညီမှုကြောင့်ပါ။ နောင်တော်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ မျက်စိနှစ်ကွင်းလဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လက်ဖျားနှစ်ဖက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နောင်တော်သာ ကျွန်လူဂိုဏ်းက ထွက်ခွာသွားခဲ့ရင် ကျုပ်အဖို့ မျက်စိနှစ်လုံးစုံလုံးကန်းပြီး လက်နှစ်ဖက်လဲ အဖြတ်ခံရသလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်'

ထန်ရွှင်က အိုယုန်ထု၏သက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရိုသေလိုက်လှစွာ ပြော၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့စကားဟာ ကျွန်တော်ကို အလွန်အမင်း ချီးမြှောက်ရာ ကျနေပါတယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ဒီလောက် အသုံးမဝင်ပါဘူး။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့စွမ်းအင်နဲ့ အခြေအမြစ်ကြီးမှုကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ လိုက်လို့ မမီပါဘူး ခင်ဗျား။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ တော်တည့်ပြောရုံမှန်ပြီး အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း တင်ပြရိုးသားကြီးစားစွာ လုပ်တတ်တဲ့ နောက်လိုက်ကောင်းကို ရွေးချယ်တတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်'

အိုယုန်ထုက လိုက်လှစွာ ပြော၏။

'မတတ်သေးပါဘူးလေ။ နောင်တော်ရဲ့ ချီးမြှင့်မှုကို ကျုပ်တယ်လိုမှ မတတ်နိုင်နိုင်.....'

အိုယုန်ထုသည် စေးပတ်လည်၍ရှိနေသည့် လေးဆယ်ရှစ် အဖွဲ့ဝင်များအား ညင်သာစွာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

'တပည့်တို့၊ မင်းတို့ဟာ လေးဆယ်ရှစ် အဖွဲ့ဝင်တွေအဖြစ် ဂုဏ်ထူးဆောင်လောက်အောင် ထက်မြက်နေကြပါတယ်။ မင်းတို့ဘယ်သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြရမလဲကွယ်'

လေးဆယ်ရှစ် အဖွဲ့သား လေးဆယ်ရှစ်ယောက်တို့သည် ချက်ချင်းဇူးထောက်ပြီး ပညာရှိထန်ရွှင်ကို ဝါရဝပြုကြလေ၏။

'ဆရာကြီးထန်ရွှင် ဆက်ပြီး ကျွန်လူဂိုဏ်းမှာ ကူညီဦးမယ်ဆိုတာ သိရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ထပ်ပြီး တအားတက်ကြရပါတယ်။ ကျွန်လူ ဂိုဏ်းကြီးအတွက်၊ ဆရာကြီး ထန်ရွှင်အတွက် ကျွန်တော်တို့အသက်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး ခင်ဗျား'

ထန်ရွှင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယုန်ထု၏ လိုက်လှဲသော အပြုအမူနှင့် လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ဝင်များ၏ အားမာန်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်ရည်များ ပိုင်းလာ၏။

'လေးဆယ်ရှစ် သူရဲကောင်းတွေ မတ်တတ်ရပ်ကြပါတော့ သက်သာသလို နေကြပါတော့'

လေးဆယ်ရှစ် အဖွဲ့ဝင်များသည် ဇူးထောက် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။

တက်မုဆရာတော်က လက်အုပ်ချီပြီး ခမ်းမြောက်စကား ပြောကြားသည်။

“ဒကာကြီးထန်ရွှင် ကျွန်လူဂိုဏ်းမှာ ဆက်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ဦးမှာ သိရတဲ့အတွက် ကျုပ်အချားကြီး ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်”

ထန်ရွှင်ကလည်း တက်မုဆရာတော်ကိုလက်အုပ်ချီပြန်လည် ရှိခိုးသည်။

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

တိုက်ပွဲမြေပြင်၌ ရှိနေသည့် တက်မုဆရာတော်နှင့် ကျန်လူဂိုဏ်းသား အားလုံးသည် ပညာရှိထန်ရွှင် ဆက်လက် တာဝန်ထမ်းဆောင်တော့မည်ဆို၍ အားလုံး တက်တက်ကြွကြွဖြစ်လာကြသည်။

ထန်ရွှင်သည် အဝေးသို့ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ခုအချိန်ကစပြီး မဒကာင်းဆိုးဝါး ဂိုဏ်းချုပ် ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ ကျန်လူဂိုဏ်းကြီးဟာ စစ်ကြေညာပြီးနေပါပြီ။ ကုန်လုံဖမ်းတာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သွေးချောင်းစီးတောင်လုပ်မှာလဲ ဆော့ချာပါအယ်။ ဒီဆယ်ရှက်အတွင်းမှာ ကုန်လုံဝမ်းဟာ ကျန်လူဂိုဏ်းကို လက်အုပ်မှာ သေချာပါတယ်”

အို ယန်ထွဲ့ အိုသြသွားကာ...

“ဒီဆယ်ရှက်အတွင်းလား”

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“မုန်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကုန်လုံဝမ်းဟာ အင်တောန်စိတ် သဘောထား ဝေးသိမ်တဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ ချီမုန်ကျီထွန်းကို အနိုင်မရလိုက်တဲ့အတွက် အခဲကျေမှာ ဟေ့တီးပါသူး။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ကျန်လူဂိုဏ်းကြီးကို ရင်ထဲအသည့်ထဲက မုန်းတီး သွားပါပြီ”

တက်မုဆရာတော်က...

“ကျုပ်က ပထမတော့ ရှောင်လင့်ကျောင်းတော်ကို ပြန်မလို့ ပါပါ။ အခုတော့ ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဒီကျန်လူဂိုဏ်းမှာ စေခင့်ပြီး ကုန်လုံဝမ်းကို ရင်ဆိုင်ပါမယ်”

ထန်ရွှင်က ကျေနပ်စွာ ပြောလေ၏။

“အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အတွက် ဆရာတော်ကို ထပ်ညှိ တော်တို့ ကျန်လူဂိုဏ်းကြီးက အတိုင်းမသိကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားပါတယ်။ ဆရာတော်ရှိနေတဲ့အတွက် ထပ်ညှိတော်တို့ တအားတိုးတာပဲ ဆရာတော်၊ ကုန်လုံဝမ်းဟာ တခြားသိုင်း ဂိုဏ်းကြီးတွေ သွေးချောင်းစီးအောင် ကြံဆောင်ဦးမယ်ဆိုတာ သေချာနေပါသေးတယ်”

တက်မုဆရာတော်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြော၏။

'တခြားသိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေကို သူလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမယ်
တော့ မထင်ဘူး'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

'ဆရာတော် ထင်လို့ပါ။ သိုင်းလောကသားတွေဟာ တော်စွဲ
တန်ခိုးရတနာပစ္စည်းဆိုရင်တော့ သိပ်လှုပ်ကြွတာမဟုတ်ပေမယ့်
သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ ရတနာတွေ၊ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ရတနာ
သိုက်တွေ၊ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တဲ့သိုင်းကျမ်းတွေရဲ့ အကြောင်း
နားစွန့်နားဖျား ကြားရုံနဲ့ အင်မတန် လှုပ်ရှားတတ်ကြတယ်'

'ခကာကြီး...ဆက်ပြောပါ'

'တကယ်လို့ရှောင်လင်ကျောင်းတော်က လက်ဟောင်းတပည့်
အစီအစဉ်ကလေးကများ အင်မတန် ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့
ရတနာ သုံးမျိုးအကြောင်း ဆရာတော်တို့ဆီ လာပြီး တော့
အကြောင်းကြားရင် ဆရာတော်တို့ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေ
ကြမှာလား'

တက်မုဆရာတော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းညိတ်၏။

'အင်း...ကျုပ်တို့လဲ လိုက်ပြီး စုံစမ်းမှာပေါ့လေ။ ကျုပ်
သတောပေါက်ပါပြီ။ ကုန်လုံဝမ်းက ရတနာသုံးမျိုး သတင်းနဲ့
သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေ ပြဿနာပေါ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုပါတော့'

'တပည့်တော်တော့ အဲဒီလိုပဲ ထင်မိတာပဲ'

'ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ'

'အဲဒါကြောင့် ဆရာတော်ကို ဒီမှာ ရှိနေစေချင်တာပါ။
သိုင်းလောကထဲက ဂိုဏ်းကြီးတွေ ပြဿနာဖြစ်ပေါ်ရင် ဆရာ
တော်အနေနဲ့ ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ
ကို တားလုံးက လေးစားကြမှာပါ'

ဆရာတော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆို ယန်ထု အား တစ်ခွက်
လှမ်းကြည့်ပြီး...

'ခကာကြီး ထန်ရွှင်...အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့လေ။ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးဆို ယန်ထု ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာက ကျုပ်ဆက်ဆယ်ဆဲလောက်
မြင့်ပါတယ်'

'ဒီလိုပါ။ ကုန်လုံဝမ်းဟာ ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ဖျက်ဆီးချင်
တာက တပည့်တော်တို့ ကျန်လှဂိုဏ်းပါ။ သူ့ပရိယာယ်ကြောင့်
တခြားဂိုဏ်းတွေက ကျန်လှဂိုဏ်းကို အမှန်းပွားချင် ပွားကြ
ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးက ဖြေရှင်းတာထက် ဆရာတော်ဝင်ဖြေရှင်းပေးရင် တခြား
ဂိုဏ်းတွေဟာ တပည့်တော်တို့ ဂိုဏ်းအပေါ် သံသယရင်ပါ
လိမ့်မယ်'

တက်မုဆရာတော်သည် ပညာရှိဘုန်းရှင်၏ အမြင်ကျယ်ပုံကို ချီးကျူး၏။

‘ကကြီး... အမြော်အမြင်ကြီးပါပေတယ်၊ ကျုပ်လဲ ကွန် လုံဝမ်းရွက်စွဲ မပြတ်မချင်း ဒကာကြီးတို့နဲ့ ပူးပေါင်းနေပါမယ်၊ က... အခု ဒီမှာ အချိန်ပြုန်းစရာ မလိုတော့ဘူးနဲ့တယ်’

ထန်ရွှင်က...

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ စခန်းကိုပြန်ရင်း ထပ်မံစဉ်းစား ကြတာပေါ့၊ ကွန်လုံဝမ်းကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကွန်လုံဝမ်းဟာ သိုင်းပညာစွမ်း တော်တော် ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို ဖမ်းဖို့ အတော်စဉ်းစားရဦးမှာပဲ’

‘တပည့်တော်တို့အများက သူ့ကို အရှင်ဖမ်းချင်တဲ့ အချက် ပါပဲ၊ အဲဒီအချက်ကို တပည့်တော်တို့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ မလွယ်ဘူး’

‘ဒကာကြီးတေ အဲဒီလိုပြောတော့ ကျုပ်တို့အဖို့ ပိုပြီး ရက် စရာတောင် ကောင်းသေးတယ်’

‘တက်မုဆရာတော်သည် ကွန်လုံဝမ်းအား သူ့အနေဖြင့် မယှဉ် နိုင်ခြင်းကို ရည်စူး၍ ပြောလိုက်မိလေ၏။’

ထန်ရွှင်က တက်မုဆရာတော်ကို လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက် ထားလေ၏။

‘တပည့်တော်၊ အမန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကွန်လုံဝမ်းကို ဆရာတော်ကော၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကော သိုင်းပညာအရ မယှဉ် နိုင်ပါဘူး၊ ခါကို ဆရာတော်တို့ ပိုပြီးသပ်လိမ့်မယ်၊ တပည့် တော်အနေနဲ့ကလဲ ကွန်လုံဝမ်းကို တစ်ဦးချင်း ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး၊ ချီမုန်ကျီကုန်းလို ဗျူးဟာတွေဆင်ပြီး ပိုက် ကွန်နဲ့ အုပ်ဖမ်းသလိုဖမ်းပြီး အနိုင်ယူချင်ပါတယ်၊ စောစောက ချီမုန်ကျီကုန်းဗျူးဟာကို သူ့လေ့လာနိုင်ခွင့် ရသွားတာဟာ ဟို လူငယ်ကြောင့်ပါပဲ၊ အဲဒီလူငယ်ဟာ ကွမ်းစနီစင် ပြောသလို သိုင်းပညာက အလွန်အမင်း ထက်မြက်နေတာကိုး’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညှိတံ၏။

‘မုန်တယ်၊ အဲဒီလူငယ်ရဲ့ သိုင်းပညာကို ဝမ်းဂေဟာကြီးမှာ ကတည်းက ကျုပ် တွေမြင်ခဲ့ပါတယ်၊ အတော်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သိုင်းပညာပါပဲ၊ ဒီလောက် အရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ ဒီလောက် ထက်မြက်နေတာဟာ အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ သူ့ဟာ ကွန်လုံဝမ်းကို ကောင်းကောင်း ယှဉ်ပြိုင်နိုင်လိမ့်မယ်’

‘မုန်ပါတယ် ဆရာတော်၊ အဲဒီလူငယ်ရဲ့ သိုင်းပညာသာ မကောင်းရင် ကွန်လုံဝမ်းဟာ ချီမုန်ကျီကုန်းဗျူးဟာကို အခု

လောက် ကြာရှည်ခဲခဲခွင့် မရပါဘူး၊ အချိန်အတော်ကြာကြာ ခုခံနိုင်တော့ ဗျူဟာခင်းကျင်းပို့နဲ့ သော့ချက်ကို လေ့လာခွင့် ဖို့ရသွားတာပေါ့

ထန်ရွှင်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ....

'အင်းလေ....နောက်ဆုံး သတ္တုချကြည့်ရင်တော့ တပည့် ခဏ် အသုံးမကျတာပါပဲ၊ တပည့်တော်ရဲ့ ချိမ့်နီကျီကုန်း ဗျူဟာကို ရေပုက်မဝင်အောင် စီစဉ်ထားသင့်တယ်'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ဝင်၍နှစ်သိမ့်မှုပေးလေ၏။

'နောင်တော်ထန်ရွှင်၊ ဒီပွဲအတွက် ကျုပ်တို့ဘာမှ စိတ် မကောင်း မဖြစ်သင့်ဘူး၊ ဒီပွဲဟာ ကွန်လုံဝမ်လဲ မနိုင်ဘူး၊ ကျုပ် တို့လဲ မနိုင်ဘူး၊ သရေပွဲပွဲ၊ သရေပွဲဆိုတာတောင် ကျုပ်တို့က နည်းနည်းပါးပါး အသာစီးရလိုက်ပါသေးတယ်၊ ကွန်လုံဝမ် အနေနဲ့ ကျန်လှဂိုဏ်းကို လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ သိသွားတာပေါ့'

ထန်ရွှင်က....

'အဲဒီအချိန်ကပဲ သူ့သတိကို ပို့ကြီးထွားစေတာပဲ၊ သူဟာ ကျန်လှဂိုဏ်းကို ရင်ဆိုင်ရင် ပို့ပြီး ဂရုတစိုက် ပြင်ဆင်လာတော့ မယ်'

အိုယန်ထုံက....

'အခုလဲ ပြင်ဆင်လာတာပဲ မဟုတ်လား'

'မဟုတ်သေးပါဘူးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကွန်လုံဝမ်ဟာကျန်တော့ ကို သတ်ဖို့လိုက်လာရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ပိုက်ကွန်ထံ တိုးဝင်လာတာပါ'

'နောင်ကြီးထန်ရွှင် ဘာမှအားမလျှော့ပါနဲ့၊ ကွန်လုံဝမ် နောက်တစ်ခါ ကျုပ်တို့ပိုက်ကွန်ထံ တိုးဝင်လာရင် ခုလို လွတ်မသွားနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားရတော့မှာပေါ့၊ ပိုက်ကွန် ဟာ ကြီးစုကြီးရမယ်၊ နိုင်လဲခိုင်ခံ့ရမယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ဟိုဆေးမိထားပုံရတဲ့ လူငယ်ပါလာချင်မှ ပါလာတော့မှာပါ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ထားရတာပဲ'

'ကဲ....ကျုပ်တို့လဲ စခန်းကိုပြန်ဖို့ ပြောကြပြီးမှ စကား ဆက်ကောင်းနေတယ်၊ စခန်းရှောက်တဲ့အခါကျမှ ထပ်ဆွေးနွေး ကြတာပေါ့'

အိုယန်ထုံက ထန်ရွှင်ဘက်သို့ လှမ်းပြောလိုက်၏။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ လေးဆယ်ရှစ်အဖွဲ့ကို ဒီအတိုင်းပဲ ချထားခဲ့မလား'

၂၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မချေဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် စခန်းကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ရမှာပဲ။

မကြာမီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံ၊ တက်မုဆရာတော် ပညာရှိထံနှင့် ပေါ့ကုန်းပေါင်နှင့် လေးဆယ့်ရှစ်အဖွဲ့တို့သည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

အခန်း (၈၃)

ကုန်လုံဝမ်းကို အဝခံသူ

သိုင်းလောကမို့ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများ၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများ ထံ၌ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သူ အလွန်နည်းသည်။

ကုန်လုံဝမ်းကမူ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ချွံ့မြဲမြဲ ဝတ်ဆင်ခဲ့ပေသည်။

သူသည် ထန်ရွှင်၏ ချီမွန်ကျီကုန်း တိုက်ကွက်ကို တွေ့ရသောအခါ ထန်ရွှင်အား မသတ်ဖြစ် သတ်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာလေ၏။

ချီမွန်ကျီကုန်းတိုက်ကွက်နှင့် တိုက်ခိုက်စဉ်က နိုင်ချစ်နော်နှင့် ဆေးမိထားသောလူငယ်သာ မပါလျှင် သူ့အနေဖြင့် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ကြောင်း သူ့နားလည် သဘောပေါက်ထားသည်။

သူသည် နိုင်ချစ်နော်နှင့် ဆေးမိထားသော လူငယ်တို့အား တောင်ဘက်စူးစူးအရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် သူတို့ပြေးသွားကြသည့် ခရီးလမ်းမှာ သူတို့ လာခဲ့သည့် လမ်းမဟုတ်သဖြင့် စိတ်ထဲ၌ သံသယဖြစ်လာသည်။

သူမသည် ကုန်လုံဝမ်းနှင့် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ နီးနီးကပ်ကပ် နေခွင့်ရခဲ့သဖြင့် ကုန်လုံဝမ်း၏ စိတ်နေသဘောထားနှင့် ထူးဆန်းသော အပြုအမူများကိုလည်း အခြားသော မွေးစားသမီးသုံးယောက်ထက် ပို၍ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်....

သို့ ခြောက်သည့် ခရီးလမ်းဘက် ပြေးထွက်လာခြင်းအတွက် စိတ်ထဲ၌ မပူပန်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

သူမ၏ မွေးစားဖခင်ကြီး ကုန်လုံဝမ်းသည် ဆန်ကုမ်းချိုနှင့် မတ်သက်၍ တဝင်မကျသေးဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိ၏။

သို့သော်....

မည်သည့်အတွက် ဤဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုမူ တိတိကျကျ တွေးတောနိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။

နိုင်ချစ်နော် တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ကုန်လုံဝမ်း အပြောရပ်လိုက်သဖြင့် သူမလည်း ချက်ချင်းရပ်လိုက်ရသည်။

ဆန်ကုမ်းချိုကိုလည်း ရပ်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် မတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်၏။

အုတ်ဂူအပြိုအပျက်များကို စော့လိုက်ရသည်နှင့် သင်္ချိုင်းဟောင်း တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ကုန်လုံဝမ်းက....

'သမီးကြီး၊ မင်းဟာ ဝါအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ'

တုံတိုးကြီး မေးမြန်းလိုက်သည့် စကားကြောင့် နိုင်ချစ်နော် မှာ ရုတ်တရက် မည်သို့ ပြန်ပြောမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

အတန်ကြာမှ....

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွန်ခင်ဖခင်အရင်းလိုပဲ သဘောထားပါတယ်'

'ကောင်းပြီ၊ သမီးတွေဟာ ဖခင်ရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်သင့်သဘား၊ နားမထောင်သင့်ဘူးလား'

'သားသမီးတွေဟာ ဖခင်ရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်သင့်ပါတယ်'

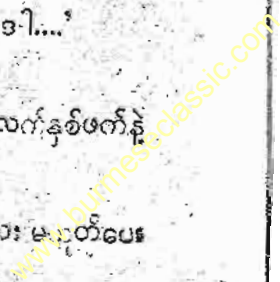
'ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် မင်းကိုယ်တိုင် မြေကျင်းတစ်ကျင်း ဘူးလိုက်စမ်း'

နိုင်ချစ်နော် ဝိုင်သွား၏။ ကုန်လုံဝမ်း၏ အမိန့်စကားကို ဖယ်ရှား၍ မဖြစ်ကြောင်း သူမ သဘောပေါက်ပါသည်။

'သမီးမှာ ဘာလက်နက်မှ ပါမလာဘူး၊ အဲဒါ....' ကုန်လုံဝမ်းက အေးစက်စက်ရှယ်၏။

'မင်းမှာ လက်နှစ်ဖက် ပါနေတာပဲ၊ အဲဒီ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်၊ လက်ဆိုတာ လက်နက်ပဲ'

နိုင်ချစ်နော်မှာ စိတ်ဝင်စားပျော့ညွှန်သွားမိန်းကလေး မှုတ်ပေးသို့သော်....

၂၅၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယခုကဲ့သို့ အကြင်နာကင်းမဲ့လှသော မွေးစားဖခင်ကြီး
စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ ဆိုးနှစ်သွား
တော့သည်။

‘သမီး- နာခံပါမယ်ရှင်’

သူမသည် သူမ၏ လက်ချောင်းကလေး ဆယ်ချောင်း
အသုံးပြုကာ မြေကြီးများကို ယက်တူးရလေတော့၏။

မြေကြီးကို လက်ဖြင့်ယက်တူးရခြင်းမှာ လွယ်ကူသောအလုပ်
မဟုတ်ပေ။

သိုင်းသမား၏လက် ဖြစ်ငြားသော်လည်း အသွေးအသွေး
ဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်ရကား မကြာမီပင် လက်ခွေ
ပေါက်ပြဲပြီး သွေးများ ထွက်လာရလေတော့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ကုန်လုံဝမ်း၏ နှလုံးသားကို မည်သို့
အကြင်နာတရား မပေါ်စေခဲ့ပေ။

‘မင်းရဲ့ သိုင်းပညာ အရင်ကထက် အများကြီး ကောင်း
တာပဲ။ သိုင်းပညာကို အားလစ်တဲ့အချိန်တိုင်း လေ့ကျင့်
နဲ့ တူတယ်’

နိုင်ချစ်နော်က ကြေကဲ့စွာ ရှမ်းလိုက်၏။

‘ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောတာ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်နိုင်
တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မ
ကျင့်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခရီးအထဲ ဘာပညာ
သင်ယူနိုင်ခွင့် မရှိခဲ့ပါဘူး’

‘မင်းကို ငါ သင်ပေးခဲ့တာတွေထဲမှာ နေပါပြီ။ ကဲ...ကဲ
ကျင်းတို့သာ မြန်မြန်တူးပါ’

နိုင်ချစ်နော်မှာ စကားကို ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကျင်းတို့
သာ ဆက်၍တူးရတော့သည်။

မြေကြီးသည် မြေပျော့မဟုတ်ချေ။

ကျောက်ခဲများ ရောထွေးနေသည့်မြေဖြစ်နေသဖြင့် နိုင်ချစ်
နော်အဖို့ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျအောင် လက်ဖြင့် တူးယက်ခဲ
ရသည်။

သူမ၏လက်များပေါက်ပြဲ၍ သွေးများ ယိုစီးကျလာသဖြင့်
သူမသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ သနားကြင်နာမှု ရရှိလိုရရှိငြားလက်
ကို မသိမသာ မြှောက်ပြဲပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလေ၏။

‘ကျွန်မ လက်တွေလဲ ပေါက်ပြဲကုန်ပါပြီ။ သိုင်းပညာ လေ့
ကျင့်စဉ်တုန်းကလိုတောင် မဟုတ်တော့ပါဘူး’

‘ကုန်လုံဝမ်းက အေးစက်စက် ပြောလေ၏။’

‘ဝါကိုလဲ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေတာလို့ပဲ သဘောထား
ပေါ့။ အာရုံစူးစိုက်မှု အခဲချီးကြီးဇာယ်။ အာရုံကောင်းရင် ကိုယ့်
အတွက် အကျိုးရှိတာပဲ’

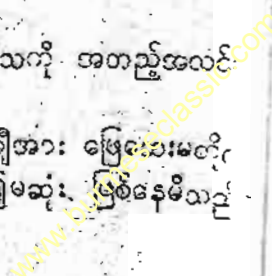
နိုင်ချစ်နော်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ‘သူမအား တစ်ဖုံတစ်ခဲ အကြောင်းပြု၍
အပြစ်ပေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသာလေ၏။

သို့သော်...

ယခုအချိန်အထိ သူ၏ အမျက်ဒေါသကို အတည့်အလင့်
ဖော်ထုတ်ပြသခြင်း မပြုသေးပေ။

သူမသည် ကျင်းတူးရင်း ဆန်ကွမ်းချီအား ဖြေသေးမတိုင်
ကျေးမိသည့်အဖြစ်အတိုက် နောင်တရရှိမဆုံး ဖြစ်နေမိသည်

• အကယ်၍ ဆန်ကွမ်းချိုအား ဖြေဆေးတိုက်ကျွေးထားပါက ကုန်လုံဝမ်းအား ပြန်လှန်ခန့်နိုင်မည်ဟု တွေးနေသည်။
စင်စစ် သူမသည် စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် အခြေအနေအမူကို မတေးမီခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယခု ဆေးဝါးများသည် အခြေအနေ၌ပင် ကုန်လုံဝမ်းအား တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးနိုင်ပေသည်။

ထိုအချက်ကို နိုင်ချစ်နော် မေ့လျော့နေလေ၏။
သို့သော်....

သူမ၏စိတ်ထဲ၌ အခွင့်သင့်သည်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုအား ကယ်တင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် အလွန်တရာ မသက်သာစိတ်ကြီးမားသူဖြစ်၍ တစ်အား သေချာစွာ စောင့်ကြည့်နေမည် ဖြစ်ကြောင်း ရုပ်မိသဖြင့် နိုင်ချစ်နော်သည် ခေါင်းမဖော်ဘဲ မြေကျင်းကိုသာ ဝရုစိုက်၍ တူးယက်နေရသည်။

မကြာမီ သုံးပေခန့်နက်သော မြေကျင်းကို တူးမိခဲ့သေးပြီ။ နိုင်ချစ်နော်မှာလည်း ပုံလုံကျမဘတ် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည်။

တော်ပါသေးသည်။
တစ်ပေခန့်အလွန် အောက်ပိုင်း၌ မြေပူဖြစ်နေသဖြင့် နိုင်ချစ်နော်အဖို့ အများကြီး သက်သာရာရသွားခဲ့သည်။

‘တော်လောက်ပြီ၊ ဆက်မတူးခဲ့တော့’
နိုင်ချစ်နော်သည် ကျင်းတူးနေရာမှ ရပ်ဆိုင်းပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ့ကို မော့ကြည့်က....

ကုန်လုံဝမ်းက....
‘သမီးကြီး... ဟိုကောင်ကို ခီကျင်းထဲ ဝင်အိပ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်၊ သူဝင်အိမ်ရင် ဒီမြေကြီးတွေ ပြန်ဖုံးပြီး အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်ပစ်လိုက်’

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား သတ်တော့မည်ဟု ထပ်မီသည်။

သို့သော် ယခုကဲ့သို့ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ပစ်မည်ဟု တော့ မဆင်ခဲ့ချေ။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူမ လိက်လန့်သွားကာ....

‘ပခင်ကိုဏ်းချုပ်ကြီး’
ကုန်လုံဝမ်းက အေးဇော်စွာ ဖြေလေ၏။

‘မင်းကို ငါအမိန့်ပေးနေတယ်’
‘ဒီ... ဒီလိုပါ၊ အာမိန့်က သူ့အတွက် ငသမိန့်ဖြစ်နေပါ။ သူ မလိုက်နာရင်...’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် တစ်မျိုးစီစဉ်မယ်၊ လူ့ကို ငါ့အိလှဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်စမ်း’

နိုင်ချစ်နော် မတတ်သာတော့ပေ ကုန်လုံဝမ်း စေခိုင်းသည့် အတိုင်း အမိန့်ပေးရတော့သည်။

ရှင် ရှေ့ကို တိုးသွားလိုက်ပါ’
ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ကုန်လုံဝမ်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ကွန်လုံဝမ်သည် သူ့လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ မြှောက်လိုက်၏။ ဆန်ကွမ်းချိုကဲ့သို့သော ဆေးမိထားသူတစ်ဦးအား လွယ်ကူစွာ ရိုက်ဆတ်နိုင်သဖြင့် သူသည် သူ့လက်ကို အေးဆေးစွာ မြှောက်ထားသည်။

‘ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ရိုက်လှလှ အခြေအနေ၌ နိုင်ချစ်နော်က လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ကွန်လုံဝမ် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးသွား၏။

‘ခွေးမကလေး...ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အော်ခေါ်ရတာလဲ၊ နင် ရူးနေသလား’

သူမသည် ယနေ့အဖို့ ဆန်ကွမ်းချို၏ အလှည့်ပြီးလျှင် သူမ၏ အလှည့်သို့ ရောက်လာမည်ကို ရိပ်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် မထူးတော့ပြီ ဟူသော အသိဖြင့် ရဲရဲစွာ ပြောကြားမိတော့သည်။ ‘ကျွန်မ မရှေးပါဘူး၊ ရူးလဲပဲ သေဘေးက လွတ်မှာမှ မဟုတ်ဘိ’

ကွန်လုံဝမ်သည် မြှောက်ထားသည့် လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ချရင်း သူ့အား အာခံသည့် နိုင်ချစ်နော်ကို အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်လေ၏။

သူသည် နှစ်နှစ်အတွင်း၌ အောက်လမ်း သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများက ရှိဖူးသလေးစားလောက်သည့်သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ဂိုဏ်းသားများသည် သူ၏ရက်စက်မှု

ဖိနှိပ်မှုနှင့် အဆိပ်ဆေးများ သုံးစွဲမှုကြောင့် စကားမာမာပြောရန် မဆိုထားနှင့် ဖျက်နှာကိုပင် မော်ကြည့်ဝံ့ခြင်းမရှိကြပေ။ ယခု မွေးစားသမီးဖြစ်သူက မာကျောစွာ ပြောဆိုနေပေပြီ။

နိုင်ချစ်နော်က ဆက်ပြော၏။

‘ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကို မညှာမတာ သတ်ဖြတ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မအဖို့ သေးရုံပဲရှိပါတော့တယ်’

‘ဘာလဲ...မင်းစကားက ငါ့ကို တော်သွန်ပုန်ကန်တဲ့ စကားလား’

‘ကျွန်မဟာ ဖခင်ကြီးအတွက် အများကြီး အခပ်နှာခံပြီး အကျိုးတော်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မရမယ့် ဆုလဒ်တစ်ခု သေဒဏ်ပါလားရှင်’

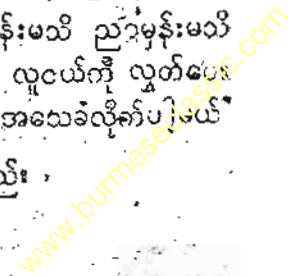
ကွန်လုံဝမ်က ယတိပြတ် ပြောလေ၏။

‘မင်းဟာ ချွတ်ဖွင်းချက်တွေ ရှိခဲ့ရုံမကဘူး၊ ငါ့ကိုတောင် မာရေကျောရေ ပြန်ပြောတဲ့အတွက် မုချ သေဒဏ်ထိုက်သင့်တယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဖိကိုက်ပြီးနောက်...

‘ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဟောဒီ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ ရောက်လာဖို့ ကျွန်မ အဆိပ်တော်ခံရတဲ့ လူငယ်ကို လွတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဟောဒီ ကျင်းထဲမှာ ကျွန်မ အသေခံလိုက်ပါမယ်’

ကွန်လုံဝမ်က အေးစက်စက် ရယ်သည်။

တယ်ဟုတ်ပါလား၊ နှင့်က ဒီခွေး ဝင်စားတစ်ကောင်အတွက် ငါ့ကို ဈေးဆစ်နေသလား။

ပြန်လာခဲ့

နိုင်ချစ်နော်သည် ကုန်လုံဝမ်းအနီးသို့ ရောက်နေသည့် ဆန်ကွမ်းချိုကို လှမ်းအောင် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ အဆိပ်ပြေဆေးလုံးကို လျှပ်တစ်ပြက်နှိတ်ထုတ်၍ ဆန်ကွမ်းချို၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

မျိုးချစ်လိက်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏ အမိန့်အတိုင်း ဆေးလုံးကို မျိုးချစ်လိက်၏ ကုန်လုံဝမ်းမှာ သူ့ဆာဝလက်တမ်းတစ်လျှောက်၌ ကွယ်ရာတွင် သစ္စာဖောက်သော လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက်အဖြစ်မျှကံပင့် ဖြေတို့ကြံဖူးခဲ့ပေ။

သူ၏မွေးစားသမီးက အတိအလင်း သစ္စာဖောက် အာဏာဖိဆန်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့ဩလွန်းလှသဖြင့် ရုတ်တရက် ငေးခောကြည့်နေခဲ့တော့သည်။

အတန်ကြာမှ...

မင်း... နှင့်ညီမတွေပြောတဲ့စကားတွေဟာ အမှန်တွေချည်းကိုး၊ သူတို့ ခါကို တိုင်တန်းပြောဆိုကတည်းက နှင့်ကို သူတို့ သင်ခဲ့သင့်တယ်၊ ငါက ဖယ်ခဲ့လို့

နိုင်ချစ်နော်မှာ ဆန်ကွမ်းချိုအပေါ်ထားခဲ့မိသည့် သံယောဇဉ်ကြောင့် နှုမ့်တစ်သက်လုံးကြောက်ရွံ့လာခဲ့သော မွေးစားပမာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်းကို ဖုန်ကန်မိပြီးသား ဖြစ်သွားလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်က....

ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတွေဟာ ဟောဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ရေချင်းလိမ်နေတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံ၊ တက်မုဆရာတော်နဲ့ ပညာရှိထင်ရှားသူဟာ ကျွန်မရဲ့နောက်ကို မလိုက်လာတူးလို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ အော်ဟစ်အကူအညီခတောင်းလိုက်ရင် သူတို့ ဒီကို ချက်ချင်းရောက်လာနိုင်အယ်၊ နောက်ပြီး....

သူ့သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး....

သူ့လဲ သိုင်းပညာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အဆိပ်မြေဆေးလိတ်ိုက်ပြီးပြီ၊ ကြောခင် သူ့အသိစိတ် ပြန်ဝင်လာတော့မယ်၊ ကျွန်တို့ကို လွယ်လွယ်ကူကူ လေးသတ်လို့ မရတော့ပါဘူး။

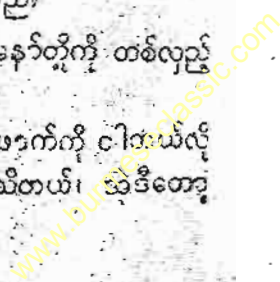
ကုန်လုံဝမ်း၏ မက်လုံးများ၌ မီးလျှံ မီးခဲများ အရောင်တောက်သလို နီရဲတောက်ပနေသည်။ ထို့နောက် အေးခက်မာကျော့စွာ ပေးမြန်းလေ၏။

အဖမ်းခံပြီး အသတ်ခံမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှင့်ဘာသာ သတ်သေလား၊ ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ရွေးစမ်း။

ထိုစကားလုံးများသည် နိုင်ချစ်နော်၏ ရင်ခွင်ကို တုန်ခတ်သလို နာကျင်သွားစေ၏။ သူ့ပအာနေဖြင့် ရုတ်တရက် ပြန်လည် အပြေပေးနိုင်စွမ်းမရှိတဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး....

သေသေချာချာ စဉ်းစားစမ်း၊ သစ္စာဖောက်ကို ငါ့ကယ်လို့ သတ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ် ဆိုတာ နှင့်လဲ သိတယ်၊ ဒါဒီတော့

ညှဉ်းသတ်ခံလော့၊ သားအဖချင်းဖြစ်လို့ နင့်ကို အခွင့်အရေး
တစ်ခု ပေးမယ်

နိုင်ချစ်နော်၏ စိတ်ထဲ၌ ထိုအခွင့်အရေးကို သိချင်လာမိ
သည်။

ဘာအခွင့်အရေးလဲ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

နှင့် ဒီခွေးဝင်စားကို ချစ်နေပြီမဟုတ်လား

နိုင်ချစ်နော် တုန်လှုပ်သွား၏။

မ...မဟုတ်

တိတ်စမ်း၊ သွေးမတော်၊ သားမစပ် လူတစ်ယောက်ကို
လွတ်ခပေးရင် ကျွန်မ အသေခံပါ့မယ်လို့ ဘယ်ခိန်းကလေးက
ပြောမှာလဲ၊ နင် သူ့ကို သံယောဇဉ်တယ် ခနလို့ပေါ့၊ နင်နဲ့သူ
ဒီကျွန်းထဲမှာ လဲအိပ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး အသေခံရင် နင်တို့
ကို ညှဉ်းဆဲပြီး မသတ်တော့ဘူး၊ ဒါဟာ နင်တို့အတွက် နောက်
ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ

ကုန်လုံဝမ်က အေးစက်စက်ရယ်ပြီး...

သူ့ကျောကုန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ မင့်မင် ခံသွားကြောပေါ်ကို
လက်ဝါးနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပုတ်ပေးလိုက်၊ သူ မြေကျင်းထဲ
လဲကျသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့မှ နင့်ကိုယ်နင် သတ်သေလိုက်
ပေါ့

နိုင်ချစ်နော်မှာ အလွန်တရာ ရက်စက်စိမ်းကားစွာ ပြော
ကြားနေသည့် မွေးစားဖခင်၏ စကားကို ကြားရသောအခါ
ချင်နာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။

ဒါက သားအဖချင်းမို့ ဒီအခွင့်အရေး ပေးတာ၊ ဝါလဲ
နင့်ကို မသတ်ချင်ဘူး၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကောင်းဖို့ ဒီနည်းလမ်းက
လွဲလို့ တခြားမရှိတော့ဘူး

ထိုအချိန်အထိ ဆန်ကုမ်းချီသည် ဝေးဝိုင်နေဆဲ ရှိသေး၏။
မူလအသိ ပြန်မဝင်သေးပေ။

ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်မတို့ကို ဒီလောက် သေစေခွင့်
နေမှတော့ အမိန့်အတိုင်း ကျွန်မတို့ သတ်သေပါတော့မယ်

ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ ဝါသမီးတိုင်း လိမ္မာကြတာချည်းပဲ၊
နင်လဲ အဲဒီလိုလိမ္မာမှပေါ့

နိုင်ချစ်နော်သည် မျက်ရည်များ စီးကျသွက်ရှိုရှင်းမှ ဆန်
ကုမ်းချီအား ရိုက်သတ်ရန် သူမ၏လက်ဝါးကို ဖြည်းဖြည်းစွာ
မြှောက်လိုက်၏။

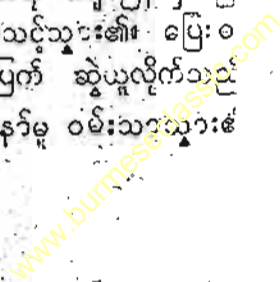
ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ချိပ်သည် မြားတစ်စင်း ပြေးဝင်လာသကဲ့
သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ကျုပ်အစ်ကိုကို လက်ဖျားနဲ့မထိနဲ့

ထိုလူ၏ ရောက်ရှိလာပုံမှာ အလွန်တရာ လျင်မြန်လှသဖြင့်
ကုန်လုံဝမ်ရော နိုင်ချစ်နော်ပါ အံ့အားသင့်သွား၏။ ပြေးဝ
လာသူသည် ဆန်ကုမ်းချီအား လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲယူလိုက်သည်။

ကုန်လုံဝမ် ထိတ်သွား၏၊ နိုင်ချစ်နော်မှ ဝမ်းသာသွားမိ
ကုန်လုံဝမ်က...

မင်းတယ်သူလဲ့

မင်း အယ်သုလဲဟု အမေးခံရသူက ရှုပ်ဆိုးဆိုး တောတောင်
သွားကလေး ယွမ်းရှောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

‘သူက ကျုပ်ရဲ့အစ်ကို၊ ကျုပ်က သူ့ ရဲ့ညီသေး’

ဤကဲ့သို့သော စကားမျိုးကို မည်သည့် ကျေးဇောက်သားနှင့်
မည်သည့် မြို့ကြီးသားမျှ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ လူသူနှင့်
ကမ်းဝေးလှသော ယွမ်းရှောက်မုဒုမူ သူ့ ငိတ်ထဲရှိသလို သူနား
လည်သလိုသာ ပြောတော့သည်။

မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရှုပ်ရတာလို့’

‘သူက ကျုပ်အစ်ကိုကြီးပဲ’

ကုန်လုံဝမ်းသည် ဤလူထူးလူဆန်းများကိုကြည့်ပြီး သူလုပ်
သင့်သည်အလုပ်ကို မေ့လျော့ထား၏။ ဤသူငယ်နှစ်ယောက်
နှင့် သူ၏ ဓမ္မေးဘေးသမီးကို အချိန်မရွေး သတ်ဖြတ်၍ရသည်ဟု
ထင်ထားသလား မဆိုနိုင်ပေ။

ယွမ်းရှောက်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရင်ခွင်ထဲမှ ပလွေ
တစ်ချောင်းကိုဆွဲထုတ်၍ သိမ့်တလေတော့၏။ ထိုသံစဉ်ကား
သူတို့၏ကျေးဇူးရှင် ဆရာသခင် ဆရာကြီး၏ သံစဉ်ပင် ဖြစ်
တော့သည်။

ထိုသံစဉ်ကို ကြားရသောအခါ ကုန်လုံဝမ်း၏စိတ်ထဲ၌ တစ်
မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ထိုပလွေသံမျိုးကို ပိုင်မာစနိုးသစ်
တောကြီးအတွင်း၌ ကြားဖူးခဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်နေ၏။

ယွမ်းရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ပြီး
ပလွေကို ဆက်မူတ်၏။ ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်လုံးများလည်း
တဖြည်းဖြည်းကြည်လင်သွား၏။ ပလွေသံကြောင့် လည်းကောင်း၊
အဆိပ်ပြေဆေး၏အစွမ်းကြောင့် လည်းကောင်း ဆန်ကွမ်းချို၏
အသိဉာဏ်များသည် ပိုမိုနက်ရှိုင်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။

ယွမ်းရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကို
ကြည့်ပြီး...

‘အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်ရောက်လာပြီ။ ယွမ်းရှောက်ကိုမှတ်မိ
ပြီလား’

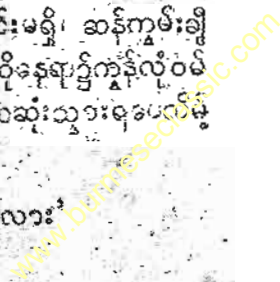
သူသည် ပလွေကို သိမ်းဆည်းရင်း သူ့အစ်ကိုကြီးအား
ဖက်လှဲတကင်းပြုရန် တန်ပြင်လိုက်သည်။

‘လှိုမ့်ရှောင်လိုက်’

စကားသံနှင့်အတူ နိုင်ချစ်နော်သည် လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်ဝင်
သွားပြီး ဆန်ကွမ်းချိုကိုဆွဲလှဲလိုက်၏။ လက်ညှိုးအားလှိုင်းတစ်ခု
သည် သူတို့အနီးမှ ဝီခခါ၍ ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

အကယ်၍ နိုင်ချစ်နော်သာ သတိပေးခြင်းမရှိ၊ ဆန်ကွမ်းချို
ကိုဝင်ကယ်ခြင်းမရှိပါက ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုနေရာ၌ကုန်လုံဝမ်း
၏ လက်ညှိုးတိုက်ကွက်ကြောင့် အသက်ဆေးဆုံးသွားရပေလိမ့်
မည်။

‘ခင်က တကယ်ကို တော်လှန်ပီ တစ်ပါးလား’

၂၂၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုအချိန်၌ နိုင်ချစ်နော်၊ ယွမ်ရွှေကန်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့သည် ရင်ပေါင်တန်း၍ ယှဉ်ရပ်ခိုနေကြပေပြီ။

'ကျွန်မက မတော်လှန်လို့ ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခွင့်လွှတ် မှာမှ မဟုတ်ဘဲ'

ကျွန်လုံဝမ်း၏မျက်နှာမှာ မျက်နှာဖုံးအတုဖြစ်၍ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ ပြောင်းလဲပုံကို မမြင်ရ။ မသိရပေ။ မျက်လုံးကို ကြည့်၍သာ ကျွန်လုံဝမ်း၏ဖေ၊ သမီးကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ပေသည်။

နိုင်ချစ်နော်က ဆက်ပြော၏။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အခြေအနေအမုန်ကို သုံးသပ်ပီတော့ပီလူငယ်နှစ်ယောက်လုံးသိုင်းပညာသိပ်ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မပါပေါင်းပြီးခခရင် ကျွန်မတို့အတွက် အသက်ရှင်ခိုခွင့်တွေ အများကြီးရှိနေပါသေးတယ်'

ထိုအချိန်တွင် ဆန်ကွမ်းချီသည် လုံးဝပြန်လည်သတိကောင်း သွားသေး၏။

'ညီလေးယွမ်ရွှေကန်၊ ငါ့လက်ကို လွှတ်ပါဦး'

ယွမ်ရွှေကန်သည် သူ့အစ်ကိုကြီး၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားရာ လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။

'အစ်ကိုကြီး သတိရပြီလား'

ဆန်ကွမ်းချီသည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီး.....

'ငါ့သတိမေ့နေတာလား'

နိုင်ချစ်နော်က ဝင်ပြော၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ရှင် အဆိပ်ငမုဆေးတွေ သောက်ထားပြီး သတိမေ့နေခဲ့တယ်။ အခုတော့ ပြေးဆေးသောက်ပြီးလို့ ပြန် ကောင်းသွားပါပြီ။ ရှင်ကို ပြေးဆေးပေးတဲ့အတွက် ကျွန်မ ရှေ့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မ ရန်သူဖြစ်သွားရပြီ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုတဖန်အတွင်းမှာပင် သူ့ မည်သို့ဖြစ်ခဲ့ သည်များကို ပြန်လည်သတိရလာလေ၏။

သူသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျွန်လုံဝမ်း အား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ် သွားလေ၏။ ဤသူသည်ကား ငါ့ကို ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ တွန်းချ သတ်ဖြတ်ခဲ့သူပေတကားဟု မှတ်မိသိရှိလိုက်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက ကျွန်လုံဝမ်းအား မေးမြန်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တွေဖူးပြီးပြီဟုတ်လား'

ထိုမေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချီအား မြင်ဖူးသည်ဟု အထင်ရှိနေသည့် ကျွန်လုံဝမ်းမှာ သူ့အထင် မှန်သွားပြီဟု ယူဆလိုက်၏။

'အေး.....ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ငါမြင်ဖူးတယ်လို့ပဲ ထင်နေ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာမြင်ဖူးမှန်း ငါမသိဘဲဖြစ်နေတယ်'

ဤကား ကျွန်လုံဝမ်း အမုန်ပြောခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ စင်စစ် ဆန်ကွမ်းချီ၏ နဂိုမူလရုပ်ကိုသာ မြင်ရလျှင် ဤသူငယ်သည် ပိုင် မာစန်း သစ်တေးအတွင်းရှိ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ သူ့တွန်းချ သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် သူငယ်ဖြစ်မည်ဟု သူ့အထင် မှန်သည်။

ယခုမှ တကယ်ပိုက ရှိဖျက်ပေးထားသောကြောင့် ဆန်ကုမ်းချီ၏ နဂိုမူလရုပ် ပျောက်ပျောက်ပြန် ကုန်လုံဝမ်း မမှတ်မိခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကုန်လုံဝမ်းက ဆက်ခံပျက်၏။
ငါ့မျက်နှာကို ပကတိအသိုင်းကို ခြင်ဖူးခဲ့တဲ့ လူကတော့ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျွန်တို့လူတွေကတော့ တယ်ယူမှ အသက် မရှည်ပါဘူး။

ယွမ်ရှောက်က ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။
ကျုပ်အစ်ကိုကြီးကို ထိလိုရမယ် ထင်ရင်တော့ ခင်ဗျား မှားလိမ့်မယ်။ ကျုပ်မသဘောနဲ့ ကျုပ်အစ်ကိုကြီးကို ခင်ဗျား သတ်လို့မရနိုင်ဘူး။

သုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကုန်လုံဝမ်းရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး ကုန်လုံဝမ်းအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ယွမ်ရှောက်ကို လုံးဝ အထင်မကြီးခဲ့ပေ။ သို့သော် သူ့အား တိုက်ခိုက်သည့် တိုက်ကွက်များမှာ ပြင်းထန်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေသဖြင့် အလွန်တရာပင် ခံခဲ့ရပြီး နောက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း ဆုတ်ပေးရသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည်လည်း အလွန်တရာ အံ့ဩသွား၏။ ကုန်လုံဝမ်းက ဝက်မုဆရာတော်သည် လည်းကောင်း၊ ဇိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယုန်လုံသည်လည်းကောင်း လက်ရည်တူ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခြင်း မရှိကြပေ။ ဆန်ကုမ်းချီတစ်ယောက်သာ အတော်ကလေး ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သေး ကုန်ဂိုဏ်းတူ ညီအစ်ကိုဖြစ်ဟန်ရှိသော ရုပ်ဆိုးဆိုး ငါသတိမော့မီးချီကဲ့သို့ပင် ကုန်လုံဝမ်းအား လက်ရည်တူ

ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူတို့သုံးယောက်၏အသက်ရှင်ခွင့်၊ လွတ်မြောက်ခွင့်ကို ရေးရေးမျှ မျှော်တော့၍ ရလာလေတော့၏။

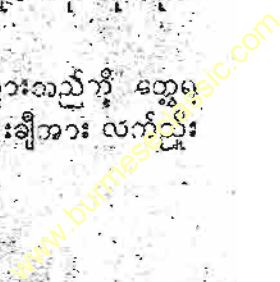
ယွမ်ရှောက်သည် နဂိုကဘည်းက အခန်းခံပျံ သန်စွမ်းသူ ဖြစ်၏။ လူထူးလူဆန်း ခြေတစ်ဖက်ပြုတ်အဘို့တို့၏ သိုင်းပညာကို သင်ယူရရှိသောအခါ တွင်မှ သူ့အခန်းအပျံများသည် ပို၍အစွမ်းထက်လာပြီး တစ်ဖက်ရန်သူအား မူးနှောက်ရိမ်စေသည်အထိ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း ရှိလေ၏။

သို့သော် ယွမ်ရှောက် မရိပ်မိသည့်အချက်မှာ ကုန်လုံဝမ်း၏ အတွင်းအားပညာသည် သူတို့နှင့် မနှိုင်းသာအောင် သာလွန်နေသည့် အချက်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် တစ်ကြိမ်တွင် ကုန်လုံဝမ်းသည် သေထဲမှ ခုန်ပျံလာသော ယွမ်ရှောက်အား အတွင်းအား အပြည့်သွင်းထားသည့် လက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက်ရိုက်ထုတ်လိုက်ရာ ယွမ်ရှောက်မှာ ကြီးပြတ်သော ဇွန်ယေကဲ့သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားရှာလေတော့၏။
ညီလေး။

ဆန်ကုမ်းချီသည် ယွမ်ရှောက် ထိသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်လာပြီး ကုန်လုံဝမ်းကို တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ယွမ်ရှောက် လွှင့်ခတ်သွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အသံမထွက်ဘဲရယ်လျက် ဆန်ကုမ်းချီအား လက်ညှိုးအတွင်းအားသိုင်းဖြင့် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အလွန်တရာ ရဲရင့်သည်ကတစ်ကြောင်း၊
ယွမ်ရွှောက်အတွက် ဒေါသထွက်နေသည်က တစ်ကြောင်းတို့
ကြောင့် လက်ညှိုးအတုန်းအားသိုင်းကို မရှောင်တိမ်းတော့ဘဲ
လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကတ်ကြေးကိုက် လှမ်းဖမ်းသည်။

ဤအပြုအမူမျိုးကို တော်ရုံတန်ခိုး ထိပ်သီးသိုင်းသမားများ
ပင် မပြုလုပ်ကြသဖြင့် ကုန်လုံဝမ်းတိုင် ထိတ်လန့်သွားပြီး
သူ့လက်ညှိုးကို ကုန်းကတန်း ချပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ဤအတွက်
ဆန်ကွမ်းချီ အများကြီး သက်သးရာရသွားသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချီအတွက် စိုးရိမ်သွားသဖြင့်
တစ်သက်လုံး ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကုန်လုံဝမ်း
ကို နောက်တက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။ ကုန်လုံဝမ်းက
အေးစက်စက်ရယ်ပြီး နောက်ပြန် ရိုက်ချလိုက်ရာ နိုင်ချစ်နော်
သည် ပြန်လည် ရှောင်ထွက်သွားရလေ၏။

သူမအနေဖြင့် ကုန်လုံဝမ်းတို့ မည်သို့မျှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်း
မရှိပါပေ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် နိုင်ချစ်နော် ဝင်ကူလာသဖြင့် တအား
တက်သွားပြီး အပြင်းအတန် တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ သို့သော်
အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်ပြီး ပရိယာယ်ကြွယ်ဝလှသော ကုန်လုံ
ဝမ်းကို အထက်စီးမှ မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲ ရှိနေပေသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် အဝေးသို့ လှင့်စဉ်ထွက်သွားသည့် ယွမ်
ရွှောက်အနီးသို့ ပြေးသွားပြီး ကြည့်သည်။ ယွမ်ရွှောက်သည်
လဲကျနေရာမှ အားယူထိုင်လျက် ရှိနေပေပြီ။

သို့သော် ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဝေါခန့်၊ သွေးများ ထိုးဆန်
လေတော့၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် သူမ၏ အတွင်းအိတ်ထဲမှ ဒဏ်ကြေးဆေး
လုံးတစ်လုံးထုတ်ကာ ယွမ်ရွှောက်ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်
သည်။

အဲဒါစားလိုက်၊ ပဏ်ရာ သက်သာသွားလိမ့်မယ်၊ ရှင်
အတွင်းဒဏ်ရာရနေပြီ။

ယွမ်ရွှောက်သည် နိုင်ချစ်နော်၏ ကြင်နာသော အပြုအမူကို
မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ဝေးကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းညိုတ်ပြသည်။
ဆေးလုံးကို မျှီချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ကုန်လုံဝမ်းတို့၏ တိုက်ပွဲမှာ
အရှိန်ခကောင်းနေလေတော့၏။

ဆိုးဝါးကောင်ကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက် ကျသည့် အထိ ပြန်လှန်ရခဲနေရသည်။ သေရေးခွင်ပေါ်တိုက်ပွဲကြီးအတွင်း လူ့သိုင်းကွက်များကို ပြန်လှန်စစ်ကြောနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

ကွန်လုံဝမ်ကမူ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း ဆန်ကွမ်းချို၏သိုင်းကွက်များကို စေ့လှာနေ၏။ ထိုထိုက်ကွက်များကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာအမူအရာအမျိုးမျိုးပြောင်းနေသည်။ အတန်ကြာတိုက်ခိုက်ပြီး နေ့ခက် သို့ တိုက်ကွက်များကို ရုပ်သိမ်းပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်သွား၏။

ရုပ်လိုက်

ပါးစပ်မှလည်း ဤသို့အော်လိုက်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အူကြောင်ကြောင်ရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်၌ နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုဘေးသို့ ပြေးလာခဲ့ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

‘ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ပွဲရုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဆက်တိုက်မှပဲ’

ကွန်လုံဝမ်သည် နိုင်ချစ်နော်အား လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘ဆမီးကြီး သူ ပကတိကောင်းသွားပြီလား၊ လုံးဝအဆိပ်ပြေဘူးပြီလား’

နိုင်ချစ်နော်သည် ဘဝနည်ရွယ်ချက်နှင့် ပေးမုန်းမသိ၍ မည်သို့ပြောရမလိမ့်မသိဘဲ ပြစ်နေသည်။

‘သူ့ကို ငါ့မေးလို့ရမှ...’

အခန်း (၀၄)

လွတ်မြောက်ခွင့်ရထေပြီ

ကွန်လုံဝမ်က ရယ်ရင်း....

‘မျက်မှောက်ခေတ် သိုင်းလောကမှာ ငါ့လက်ဝါးကို ခုခိုနိုင်တဲ့လူ အင်မတန်ရှားတယ်၊ မင်းက အတော်ကလေး ခုခိုနိုင်နေတယ်၊ ဒီတော့ မင်းကိုသတ်ပြီးမှ ငါ့ဖိတ်ကျောနပ်ခိုင်မယ်’

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ သေစေလောက်သည့် သွေးကြောနေရာများကိုသာ ရွေးချယ်၍တိုက်ခိုက်လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာသိုင်းလောကအခက်အခဲအကြာသိပ်ရှိသူမဟုတ်ပေ။ သေရ သူနှင့်တိုက်ခိုက်နေသူမှာ သိုင်းလောက၏ နေရာမမကောင်း

ကုန်လုံဝခံရှင်းပြချက်ကို ကြားရသောအခါမှ နိုင်ချစ်နော် ပြန်ပြော၏။

‘ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းသွားပါပြီ။ သူ့အဆိပ်မိထားတုန်းက ဆိုရင် အခုလို သူ့ဘာသာ ဘယ်တော့မှ စကားမပြောပါဘူး။’

ကုန်လုံဝခံသည် အတွင်းဒဏ်ရာ ယက်သာစေရန် တင်ပျဉ်ခဲ့ ထိုင်၍ အတွင်းအားလေ ကျင့်နေသော ယုမ်ခရောက်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဟာဒီ ရုပ်ဆိုးဆိုးလူငယ်နဲ့ မရုံးရုံးသိုင်းပညာဟာ ထပ်တူ ထပ်မျှ တူညီတယ်။ မင်းတို့သိုင်းကွက်ဟေ့ကို ငါ့လေ လာပြီးပြီ။ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ’

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ဆရာတည်း တပည့်ဖြစ်ရမယ်။ ဂိုဏ်းခွဲရင်လဲ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကို ဖြစ်ရမယ်’

‘ဟုတ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲဗျာ’

ကုန်လုံဝခံသည် အဝေးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်ပြီး တိုးညင်းသောလေသံဖြင့် ပြောကြားလေ၏။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပညာသင်ပေးတဲ့ဆရာဟာ ဘယ်သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါ။ မင်းတို့အသက်ကို ဝါမသတ်ဘူး။ ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အတန်ကြာ အဘိတ်မေ့ဆေးဒဏ်ခံထားရ သဖြင့် အတွင်းအားလေ ကျင့်မှုနည်းပါးခဲ့ရပေသော်လည်း ထို ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အခြင်းအစဉ် တိုက်ခိုက်ရသောအခါတွင် လွန်စွာ

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ခံစားရ၏။ နောက်တစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်လျှင် ရှုံးနိမ့်သွားနိုင်သည်ကို တက်ချက်မိ၏။ ထိုကြောင့် ဤလူဆိုး ကြီးအား ဥပယ်တံမုဉ်ဖြင့် ဆက်ဆံမှသာ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

‘ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဆရာတူတပည့် နှစ် ယောက်ပဲ’

‘မင်းဆရာ ဘယ်သူလဲ’
‘သူ့ကို ခင်ဗျား ဘယ်သိနိုင်မလဲ’

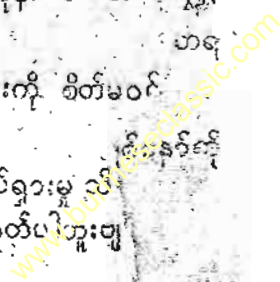
‘ဘာဖြစ်လို့ မသိရမှာလဲ။ ဟောဒီ သိုင်းလောကမှာ ကျော် ကြားတဲ့ သိုင်းလမားတိုင်းကို ငါသိတယ်။ လှုပ်စိုက်သွားပြော ပြု၊ အဲဒီလူ ဘယ်သူဆိုတာ ငါက နာမည် ထုတ်ဖော်ပြောပြ မယ်’

‘ဆန်ကွမ်းချို စိတ်ထဲမှ တွေးသည်။’

‘ပါသာ ဆရာပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်ရင် ငါဆရာအတွက် ဘယ်လိုမှ ကောင်းကျိုးဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုးကျိုးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူ့ကိုအစဉ်းစားရခက်အောင် လှည့် ပတ်ပြောထားမယ်။ ဒါမှ သူ့စဉ်းစားနေတုန်း ငါ အားမေး ပြီး သူ့ကို ပြန်တိုက်နိုင်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကုန်လုံဝခံ၏ စကားကို စိတ်မဝင် သယောင် ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်ဆရာက သိုင်းလောကထဲမှာ လှုပ်ရှားမှု သိ ချ၊ ခင်ဗျားကိုပြောပြလို့ ခင်ဗျားသိမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

ကုန်လုံဝမ်း စိတ်ပရည်တော့ပေ၊
ပြောမှာ ပြောစမ်းကွာ၊ အဲဒီလူ အဖိုးသူဆိုတာ စဉ်းစား
ရမှာက ငါ့အလုပ်က

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စကားကို စာမိခွန်းချင်းပြောရန် စဉ်းစား
ထားပြီး ဖြစ်၏။ သို့မှသာ ကုန်လုံဝမ်းက တစ်ခွန်းချင်းထပ်ပေး
ပေးလိမ့်မည်။ ထိုသို့ တစ်ခွန်းချင်း ပြောရာတွင် ယုတ္တိရှိရန်လည်း
လိုသည်။ သို့မှသာ ကုန်လုံဝမ်းနှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကား
ပြောနိုင်ပြီး ကောင်းစွာ အနားယူနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သူသည် ပိုင်မာစန်းတောင်၌ ရှိစဉ် ယုတ်ရှောက်နှင့် အတူ
ပရောက်ရုံခဲသော မြူငွေများ ရစ်သိုင်းနေသည့် ကျောက်တံခါး
မပါက၊ ထူးဆန်းသော ဆေးရေအိုင်နှင့် ထူးဆန်းစွာသေဆုံး
နေသည့် အလောင်းနှစ်လောင်းကို ရုတ်တရက် သတိရလိုက်မိ
လေ၏။ အတယ်ကြောင့် ဤသို့ ရုတ်တရက် သတိရခြင်းကို
သူလည်း မသိပေ။

စင်စစ် ဆန်ကွမ်းချို ယုတ်ရခြင်းမှာ ကုန်လုံဝမ်းကြောင့်ပင်
ဖြစ်သည်။ ကုန်လုံဝမ်းသည် ပိုင်မာစန်းတောင်၌ ရှိစဉ်က သူ
အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါပေ။ ပိုင်မာစန်း
မြို့တောင်၏ အငွေအသက်များကို ခံစားလိုက်ရခြင်းကြောင့်
ချမ်းဂုဏ်သော အဖြူငွေများ လွမ်းခြုံသည့်နေရာကို ပြန်လည်
သိရလာခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကောင်းကင်၌ လွင့်ချောသွားသည့် ကိမ်
သဖြင့် အလွန်အလွန် ဝေးကြည့်ရင်း ခင်ပြည်းပြည်း ပြောသည်
ယခုကဲ့သို့

ကုန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကို သိုင်းပညာ သင်ပေးတဲ့ လူက
အတူ....

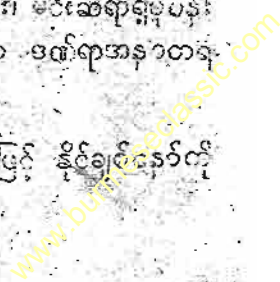
သူသည် တစ်သက်လုံး လိမ်ညှာပြောခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့
အလိမ်အညှာမတတ်ခြင်းကြောင့် လိမ်ပြောမည့်စကားသို့ရောက်
သောအခါ ဤသို့ ကျွံဆိုင်းသွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို
တစ်ချက်မျှမလှုတ်တမ်းအကဲခတ်ခေ၏။ သူသည် သိုင်းလောက
ဗဟုသုတကြွယ်ဝသူဖြစ်ရုံမက လူရိပ်လှက်ကဲလည်း နားလည်သူ
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤတစ်ချက်တွင်တော့ သူ လှက်ခတ် မှားသွား
သည်။ ဆန်ကွမ်းချို တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းပြန်သွားသည့်ကြည့်ရှု
ဤလူငယ်သည် သူ ဆရာအကြောင်း မပြောချင်ဘဲ ပြောရမည်
ဖြစ်သဖြင့် ဤသို့ တုံ့ဆိုင်းသွား ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူသည်။
ထို့ကြောင့်...

ပြောစရာရှိတာကို ရဲရဲသားပြောပါ။ ငါ့ဟာ လူတွေကို
သတ်ခဲ့တယ်။ အဆိပ်ဆေးတွေကိုသုံးခဲ့တယ်။ ဗီဒီယိုမယ် ငါ
ကတိကိုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မဖျက်ခဲ့ဖူးဘူး။ မင်းဆရာရဲ့ပုံပန်း
သဏ္ဍာန်ကိုသာ ရပြောပြပါ။ မင်းထို့ လုံးဝ ဖန်ရာအနာတရ
မဖြစ်စေဘူး။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အချိန်ဆွဲသည့်အတော့ဖြင့် နိုင်ချစ်နော်ကို
လှည့်ကြည့်သည်။

၆၆၈ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နိုင်ချစ်နော်က အရေးတကြီး တိုက်တွန်းသည်။
 ရှင် မြန်မြန်သာပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်မရဲ့မခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
 ဟာ အင်မတန်ကတိတည်ပါတယ်။ သူပြောခဲ့တဲ့စကားကို စာဖတ်
 စတာမှ မပယ်ဖျက်ပါဘူး။ မြန်မြန်သာပြောလိုက်ပါ။
 ကုန်လုံဝမ်းသည် ခားစက်စက်ရယ်ရင်း လှမ်းပြောလေ၏။
 'ဘာလို့နင်းက အသက်ချမ်းသာခွင့် လိုချင်လို့လား၊ သူ့ဖွင့်
 ပြောလို့ နင့်ကို အသက်ချမ်းသာ ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့
 နှစ်ယောက်ကိုပဲ ခွင့်ပေးမှ'။

ဆန်ကွမ်းချိုက တင်းမာစွာပြောသည်။
 'ဘယ်ဖြစ်လေ့ဗျာ၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့အတူတူ ချမ်းသာခွင့်
 ပေးရင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ထေသောကြောင့်က ခုခံတိုက်ခိုက်တော့
 မှာပဲဆရာပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုသိဖို့ဆိုတာလုံးဝစိတ်မကူးနဲ့တော့
 ဆန်ကွမ်းချို၏စကားသည် ကုန်လုံဝမ်း၏အချိန်ကို ထိသွား
 ၏။ ကုန်လုံဝမ်းသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယှဉ်ရှောက်တို့၏ ဆရာ
 သမား မည်သူဖြစ်သည်ကို အလွန်သိချင်နေသည်။ သူသည် သူ့
 အား အာခံသူ နိုင်ချစ်နော်ကိုမူ ခွင့်မလွှတ်လိုပေ။
 ထိုအချက်ကို ဆန်ကွမ်းချို ကောင်းစွာသိရှိ၏။
 'ဆရာကြီး စဉ်းစားလေ၊ ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို ကျုပ်တို့
 အတူတူ မထည့်လိုကတော့ ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ပြောမှတူမဟုတ်ဘူး။
 ကုန်လုံဝမ်းသည် အသန်ကြာစဉ်းစား၏။ ပြီးမှ...
 'ကောင်းပြီ၊ ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါမို့လို့ မင်းတောင်းဆိုချက်
 ကို ခွင့်ပြုလိုက်မယ်၊ မင်း ပြောစရာရှိတာကိုသာ ဆက်ပြောပေ
 စတာ။

ဆန်ကွမ်းချိုက...
 'ကျုပ်အနေနဲ့ စည်းကမ်းတစ်ခု စပ်ပြောချင်ပါသေးတယ်။
 ဆရာကြီး၊ သဘောတူရင် ကျုပ်ဆက်ပြောမယ်'
 'ဘာစည်းကမ်းလဲ'
 'ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်ဆရာရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုပဲ ပြောပြနိုင်
 မယ်။ သူ့နေရပ်ကိုတော့ မပြောနိုင်ဘူး။
 ကုန်လုံဝမ်း၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာပြန်၏။ လူ
 သတ်ချင်သည့် အရိပ်အယောင်များ ယှက်သမ်းလာနေသည်။
 သို့သော် သူသည် သူ၏ဒေါသများကို ကောင်းစွာ သိမ်း
 ဆည်းလိုက်နိုင်သည်။
 'ကောင်းပြီ၊ ငါသဘောတူတယ်'
 ဆန်ကွမ်းချိုက ခမ်းဖြည်းဖြည်းပြော၏။
 'ကျုပ်တို့ကို သိုင်းပညာ သင်ပေးတဲ့လူဟာ တစ်ယောက်
 တည်း မဟုတ်ဘူး'
 'ဘာ'
 ကုန်လုံဝမ်း၏အော်သံသည် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ဟိန်း၍ ထွက်
 သွားလေ၏။ သူ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။
 'ကျုပ်တို့ရဲ့ဆရာဟာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်
 ယောက်'
 'နှစ်ယောက် ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 'သိုင်းပညာသောကမှာ ဆရာနှစ်ယောက် ဖော်ပြင်တည်း။
 သင်ပေးတာ မရှိဘူး'

တာဖြင့်လို ချစ်ခဲ့မှာပဲ။ တစ်ယောက်ကဆရာ၊ တစ်ယောက်က ဆရာမပဲ။

ကုန်လုံဝမ်း၏မျက်လုံးများ လွန်စွာ အခရာဝဲတောက်လာ၏။ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

သူတို့က လေမယားလား

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အငွေ့ပြုများ ရစ်သိုင်းနေသည့် ထူးဆန်းသော ဂုဏ်ထူးထဲမှ အလောင်းနှစ်လောင်း သေနေပုံကို စဉ်းစားကြည့်၏။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှုပ်ကြိတ်လားပုံအရ ဇနီးမောင်နှံ မဖြစ်နိုင်ဟု သူ့ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့်...

‘လင်မယားမဟုတ်ဘူး’

‘ခါဖြင့် မောင်နှမလား’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အပြေးအလွှား စဉ်းစားရပြန်လေ၏။ အင်း...မောင်နှမလိုပြောရစ်တော့ မှားယွင်းစရာ မရှိနိုင်ဘူးဟု တွေးတောသည်။

‘ဟတ်တယ်...မောင်နှမပဲ။ ဝါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက် သွင်ပေးနိုင်တာပေါ့’

ကုန်လုံဝမ်း ခေါင်းညှိတ်၏။ ဤသို့ အလွယ်တကူလက်ခံသွားသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို ဝမ်းသာသွားသည်။

ကုန်လုံဝမ်းက...

‘သူတို့က မင်းတို့ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံလို့ မင်းတို့ကသူတို့ တပည့်လို့ ပြောတာလား’

ဆန်ကွမ်းချိုက သံယောင်လိုက်၍ပြောသည်။

‘သူတို့က တပည့်အဖြစ် လက်ခံပါဘူး။ ကျုပ်တို့ကသင်ကိုယ်ကိုပညာသင်ပေးလို့ဆရာသမားအဖြစ် မှတ်ယူတာပေါ့’

ကုန်လုံဝမ်းက ဆက်ပြောသည်။

‘ယာကျားဖြစ်တဲ့လူက အသက်လေးဆယ်မယ်ဝန်းကျင် လောက်ရှိမယ်။ မိန်းမဖြစ်တဲ့လူက အသက်သုံးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင် လောက်ရှိမယ်။ ငါပြောတာ မှန်ရဲ့လား’

ဆန်ကွမ်းချိုအနေဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြုရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည်အချိုးစုများကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ကုန်လုံဝမ်းက...

‘သူတို့ ပိုင်မာစန်းတောင်မှာ ခနတန်းပဲလား’

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းခါလိုက်၏။

'ကျုပ်ကတိတောင်းထားပြီးပြီ၊ သူတို့ရဲ့ နေရပ်ကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ လုံးဝမပြောနိုင်ဘူး'

ကုန်လုံဝမ်းမှာ ဆူကတ်နှင့်သုဖြစ်နေ၍ ဆပ်မံ မတောင်းဆိုနိုင်တော့ပေ။

'ကောင်းပြီ၊ သူတို့အများဆုံး ဖော်ဆင့်စာတို့ အဝတ်အစားတွေဟာ ဘာအရောင်တွေလဲ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလောင်းနှစ်လောင်း၏ အရိုးပေါ်၌ ရှိနေသည့်အဝတ်အစားများကို ပြန်လည်စဉ်းစားရပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခက်ရာသက်သာလာသည့် ယွမ်ရွှောက်သည် ထိုင်ရာမှ ထုလာပြီး ဆန်ကွမ်းချို၏ဘေး၌ လာရပ်ဝေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ယွမ်ရွှောက်ကိုကြည့်ပြီး မကျေမနပ်ရေရွတ်လိုက်သည်။

'အတော်အသက်ပြင်းတဲ့ အကောင်ပဲ၊ ထူ''

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှောက်ကိုကြည့်ပြီး မယုတ်မလွန်ပြောလိုက်၏။

'သူတို့ဟာ သာမန်အဝတ်တွေ ဝတ်ကြတာပါပဲ၊ ဟစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အပြာရောင်နဲ့အနီရောင်ကို ဝတ်တတ်ကြပါတယ်၊ ကျုပ်သိသမျှကတော့ ဒါပါပဲ'

'ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလူနှစ်ယောက်သာ မကယ်ရင် မင်းဟာ ခုလောက်ဆို အရိုးဆွေးနေလောက်ပြီ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ ပရိယာယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည့် ထိုစကားကို ကောင်းစွာ ရိပ်မိ၏။

'ဟင်း...ငါသာ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ဝီသုနှစ်ယောက် ပိုင်မာစုန်းအတောင်မှာမို့တယ်လို့ ဝန်ခံရာ ရောက်သွားမှာပေါ့'

သူသည် ထိုသို့တွေ့လိက်မိသဖြင့်ခေါင်းညိတ်ခြင်း၊ ခေါင်းခါခြင်းမလုပ်ဘဲ တိတိဆိတ်ဆိတ် ခေလိုက်သည်။

အဟန်ကြာမှ...

'ကျုပ်ဆရာတွေရဲ့ အကြောင်း ပြောပြပြီးပြီ၊ ကျုပ်တို့ သွားခွင့်ရတော့မလား'

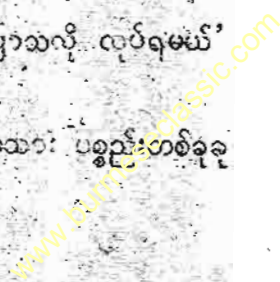
ကုန်လုံဝမ်းသည် နိုင်ချစ်နော်အား သပ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး... သမီးကြီး...ငါ့ဆီ ခဏလျှောက်ခဲ့စမ်း'

နိပ်ချစ်နော်သည် တစ်သက်လုံးက နှာခံလာခဲ့ရသည့် ကုန်လုံဝမ်း၏စကားကို မပယ်ရှားဝံ့ချေ၊ ထို့ကြောင့် အနီးသို့ လျှောက်သွားရ၏။

ကျွန်မကို အသက်ချမ်းသာခွင့် ပေးတဲ့အတွက် ဖခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ရင် ငါပြောသလို လုပ်ရမယ်' ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အမိန့်နဲ့ပါ'

နတ်ရောက်တဲ့နေ့ရဲ့တိုင်းမှာ အမှတ်အသား ပစ္စည်းတစ်ခုခု ချဲ့လင်း...

'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့'
'ကဲ...နင်သွားနိုင်ပြီ'

နိုင်ချစ်နော် ပြန်အလည်တုတ် သူမ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်၌ ထုံကျဉ်သွား၏။ ကော့ကံကျစ်သော ကွန်လုံဝမ်သည် တစ်စုံတစ်ခု ငြုလုပ်သွားခဲ့လေပြီ။ နိုင်ချစ်နော်သည် ကွန်လုံဝမ်အကြောင်း သိသဖြင့် ချက်ချင်း လှည့်လိုက်သည်။

ညိုရာတွင် ကွန်လုံဝမ်သည် အဝေးသို့ ရပြေးထွက်သွားလေပြီ။

နိုင်ချစ်နော်က အော်ခေါ်လိုက်၏။

'ဖခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ခဏနေပါဦး။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေ'

ကွန်လုံဝမ်သည် အဝေးမှနေ၍ အတွင်းအားထုတ်၍ ပြောသည်။ နိုင်ချစ်နော်သာမက ဆန်ကွမ်းချိုတို့ပါ ဝီဝိသသ ကြားလိုက်ကြရသည်။

နင် စိတ်ချပေးသွားလား။ ငါ့စကားကို နားထောင်ရင် နင့်ဆီကို အဆိပ်ဖြေခေး လာပို့မယ့်သူ အမြဲတမ်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ'

စကားသံဆုံးသည်နှင့်ကွန်လုံဝမ်၏ရုပ်သဏ္ဍာန်သည် မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတာ၏။

'ဉာဏ်တောက်ကျစ်တဲ့ အဘိုးကြီးပဲ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ရေရွတ်ပြီး နောက်သွမ်းရွှောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ခမ်းပေါ် လက်တင်ပြကြင်နာစွာ မေးလိုက်၏။

'ညီလေး...ပင် ဒဏ်ရာရသွားတယ်မဟုတ်လား။ အတူတူအား လေ ကျင့်ပြီး ပြန်ကောင်းလာတာလား'

'မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီး။ သူ့ကြောင့်...'

ယုမ်ရွှောက်သည် နိုင်ချစ်နော်အား မေးခင်ပြု၏။
'သူက ကျွန်တော်ကို ဆေးတစ်လုံးတိုက်တယ်။ ဒဏ်ကြောဆေးလို့ ပြောတယ်။ စောစောက ကျွန်တော် သွေးအန်နေတာပါ။ အခုတော့ အတော်သက်သာသွားတယ်'

ယုမ်ရွှောက်သည် နိုင်ချစ်နော်အား လွန်စွာလေးစားခင်ခင် သွားသည်။ သူ့ဒဏ်ရာအား မိစတုနပြု၍ ကုသပေးခဲ့သူမဟုတ်ပါလော့။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အား အဆိပ်ဆေး ကျွေးခဲ့ပြီး အဆိပ်ပြယ်ဆေး ပြန်ပေးကာ ကွန်လုံဝမ်၏လက်ထဲမှ ကယ်တင်ခဲ့သည်။ နိုင်ချစ်နော်အား ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရမည်လော။ မှိတ်ဆေးအဖြစ် သတ်မှတ်ရမည်လော ဝေခွဲမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချို တွေးတောနေသည်ကို ရိပ်မိသည်။

ကျွန်မဟာ ရှင်ရန်သူလား။ ခင်စားဆွလေး ရင်မခွဲခြားတတ်ဘူးဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ငါ့စွမ်းရှိမိဘူး။ ရှင်စိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲမရရင် ကျွန်မတာတာ သွေးပါပေါ့ဘာ့မယ်'

www.burmeseclassic.com

‘မိန်းကလေး...မင်းနဲ့ကျုပ် သဘောတူထားတဲ့ ကတိထက်
ဘာမှ ပိုမလုပ်ပါနဲ့’

‘ဘာပိုလုပ်လို့လဲရှင်’

‘မင်းကို ကျုပ်ခေါ်လာတာက မင်းအစ်မနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့သက်
သက်ပဲ။ အတိတ်မေ့ဆေးပေးတာတို့၊ အဆိပ်ဆေးပေးတာတို့၊
သေဆေးပေးတာတို့ လုံးဝမပါဘူး။ ကျုပ်လဲ ခွင့်မပြုဘူး’

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးက ပါးနပ်စွာ ပြော၏။

‘ဒါတွေ မတိုက်ရဘူးလို့ ကတိထဲမှာ မပါပါဘူး’

‘မင်းကို အသက်ရှင်လျက် ပြန်လွတ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိထဲ
မပါပါဘူး။ ဒီအချက်တွေကတော့ နားလည်မှု သက်သက်သာ
ဖြစ်တဲ့ ကတိခံဝန်တွေပဲ’

‘ဒါက ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စပဲ’

‘အေး...မင်းကိစ္စက မဆိုင်ပေမယ့် သူ့ကိစ္စကတော့ ကျုပ်
တို့နဲ့ဆိုင်တယ်။ မင်းအစ်မဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ သို့ပန်းပဲ။ ကဲ...
မိန်းကလေးလဲ ပြောချင်ရာတွေ အတော်ပြောပြီးပါပြီ။ အခု
အချိန်မှာ ဒီကသွက်သွားဖို့ ကောင်းနေပြီ’

‘ရှင်က ကျွန်မကိုနှင်ထုတ်တာလား’

အိုယန်ထုံက အေးဆေးစွာ ပြော၏။

‘ခေတ္တာရပ်ခံတာပါ’

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် ဤအခန်းထဲရှိ လူအားလုံး သူမ
၏ ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်မ ခုင် တွက်သွားတော့မယ်၊ နား
သည်မှု ကတိအရပေါ့’

အိုယန်ထုံက သက်တော်ခစာင့် ကျိုးတာကြည်အား လှမ်း
နှိ အမိန့်ပေးသည်။

‘ဒီမိန်းကလေးကို လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်’

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် လှည့်ထွက်သွား၏။

ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းသို့ လှမ်းပြီးသောအခါမှ သူမ၏ အစ်မ
ဖြစ်သူ နိုင်ချစ်နော်ကို လှမ်းပြောသည်။

‘မမ...အသက်ရှင်သန်တာဟာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ဝန်ခံပြီး အသက် ရှင်ခနတာကတော့ မကောင်းပါဘူး။ မမ
သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်’

နိန့်ချစ်နော်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ညီမလေး...စိတ်သာချပေါ့။ အဖေ ကိုသာ အကြောင်းကြား
ပေးပါ။ အဖေ ကြည့်စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်’

မင်းကိုအများကြီးကျေးဇူးတင်ပါဖယ်၊ ငါတို့ဟာ မင်း
ဖခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လိုက်ရှာနေတဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး။ ကို
ကိုစွန်ကိုယ်လာရင်း ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင်ခံရသလို အဆီ
ခံလိုက်ရတာပါ။ သာပဲဖြစ်ပြန် ငါ့ညီအတူကံရော ငါ့အတူ
ပါ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောခဲ့ပါရစေ

နိုင်ချစ်နော်က မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲချွန် တီးတိုးပြေ
လေ၏။

ဘိုးလား လာကမှာ ကျေးဇူးနဲ့ ရန်ငြိုးဆိုတာဆက်နွယ်
တာပဲပေလ

လူမသည်ရှက်တရက် စကားကိုဖြတ်ပြီး အရေးတကြီးပြေ
လေ၏။

လူလာနေပြီ...အမြန်ပုန်းကြ

ဤနေရာ၌ သစ်ပင်ကြီးများသာရှိသဖြင့် သုံးယောက်စလုံး
သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ ဝန်တက် ပုန်းခိုလိုက်ကြရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်က ပုန်းဆို၍သာ ပုန်းလိုက်
သည် အမောင် ကတင်မုန်းမြောက်မုန်းမသိ ဆိုသကဲ့သို့ ဖြ
နေ၏။ သစ်ပင် အကိုင်းအခက်များအကြားသို့ ရောက်သ
အခါမှ နိုင်ချစ်နော်အား တီးတိုး ပေးရလေ၏။

အများသွားလာတဲ့ နေရာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့တို့ ပုန်း
မှာလဲ။

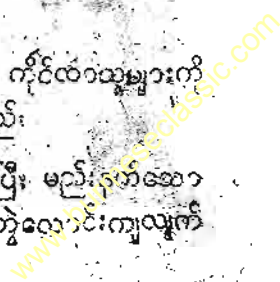
ရှင်မထီပါဘူး။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ သိုင်းလောကသားတွေ
ခြေချင်းလိမ့်နေတယ်။ ကြောခင်ပေါက်ကဲ့တော့ပယ်ယမ်းအိုး
ကြီးလို့လဲဖြစ်နေတယ်။ အခုလာမယ့် လူတွေဟာ ရန်သူများ
မိတ်ဆွေများဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး။ နှောင့်လေးတပု
အကောင်းဆုံးပဲ

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြန်လှန်ပြောရန် တန်ပြင်နေစဉ် နိုင်ချစ်နော်
က နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ကန့်လန့်ကာဖြတ်တင်ပြီး ရှေးခေတ်
သတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချိုလည်း နှုတ်ပိတ်
သွားလေတော့၏။

မကြာမီ လူလေးဦးသည် မြင်းကော်ကြီးများကို ကိုယ်စီစွဲ
လျက် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ပုန်းအောင်းနေသည့် သစ်ပင်နှင့် မလှမ်း
မကမ်းတစ်နေရာ၌ ရပ်နားလိုက်ကြသည်။

မြင်းများကိုမစီးဘဲ လက်မကော်ကြီးကို ကိုင်လာသူများကို
မြင်ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချို အံ့ဩသွားသည်။

ရှေ့ဆုံးမလူသည် အသက်ဝါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး မည်းနက်အော
မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးသည် ရင်တယ်အထိ တွဲလောင်းကျလျက်

၂၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေထိုင်ရေးအား

ရို၏။ စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးအစုံလည်းရှိသည်။ ထိုအချက်
တို့ကြောင့်ရှိမျှဖြင့် ထိုသူသည် အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ဦး
ဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပေ
သည်။ ထိုလူကြီးတစ်ဦးသာ လက်နက်မပါချေ။ ယူနိုက်တက်
တို့ကသာသည် တခြား သိုင်းသမားသုံးဦးမှာမူ စာစီယောက်
လျှင် လက်နက်စာမီးမျိုးကျ သိမ်းလွယ်သားပေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ငံခြားနောက်ထပ် အစုံအစင်
လိုက်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးများသည် အရောင်ကောက်ပလျက်
ရှိပြီး ရှေ့ဆုံးမှ မတ်ဆိတ်ရှည်နှင့်လူကြီးအား မျက်နှာကပ် မခတ်
အံ့။ စူးစူးစိုစိုကိုကြည့်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

မတ်ဆိတ်ရှည်နှင့်လူကြီးသည် အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်
ပတ်ကြည့်ရှုပြီး နို့အုတ်စွာ ရယ်နေလေတော့၏။

‘သိပ်ကောင်းလှယ်...သိပ်ကောင်းလှယ်’

ဘုရားက ကောင်းနေမင်း ဆန်ကွမ်းချိုကို မသိပေ။ ထို
ကြောင့် ပို၍ဝရစိတ်မိကြသည်။

‘ဟေ...ကလေးတို့နဲ့ စာရွက်ပေးစမ်း’

နောက်ပါး၌ ခပ်ယိုယို ခပ်နုယု သုံးဦးအနက်မှ တစ်ဦး
သည် မြင်းများပေါ်၌တင်ထားသည့် သစ်သားထောက်များ
ဆစ်ပြားများ တပ်ဆင်ပေးကြသည်။ မတ်ဆိတ်ရှည်နှင့်လူကြီး
သည် ယူ၏ ရှေ့ခပ်လှေလှေကို ကြည့်လိုက်၊ ရှေးဆွဲလိုက်
လုပ်နေလေ၏။

ကျိန်နစ်သည့် ကွင်းပြင်တစ်ခုမျှသာဖြစ်ရာ မယ်သည့်ခဏာ
ဘောင် သစ်ပင် ပန်းမာလာမျှမရှိချေ။ ပန်းချီရေးဆွဲလောက်
သည့် ရှမ်းလည်း မကုတ်ပါချေ။ မယ်သည့်အရာများ ရှေးဆွဲ
ခြင်းပြင်သည်ကို ဆန်ကွမ်းချိုဘို့လည်း လုံးဝမမြင်ကြရချေ။

သူတို့အနုဖြင့် ထို ယက်သည်း ပို၍မလုပ်ရှားဝံ့ချေ။ လှုပ်
ရှားသည်နှင့် ထိုမတ်ဆိတ်ရှည် အုပ်စုက ရိပ်ငဲ့သိမြင်သွားကြ
ပေလိမ့်မည်။

မတ်ဆိတ်ရှည်နှင့်လူကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်
ကြည့်ရှုလိုက်၊ စဉ်းစားလိုက်၊ ပန်းချီရေးဆွဲလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှင်
နေသည်။ အတန်ကြာ ရှေးဆွဲပြီးသောအခါ သားသားပြားပေါ်
၌ ကပ်ထားသည့် ပန်းချီကားချပ်ကို ခွာယူလိုက်၏။ နောက်ပါ
သုံးယောက်သည် သစ်သားပြားနှင့် သစ်သားထောက်များကို
သိမ်းဆည်းလိုက်ကြ၏။

မတ်ဆိတ်ရှည်နှင့်လူကြီးသည် မြင်းကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ
နုန်တက်၍ ဦးဆောင် ထွက်သွားသောအခါမှ နောက်လိုက်
သုံးဦးလည်း မြင်းကိုယ်စီးကာ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အိတ်ဆိတ်သွားသည့် အခါကျမှ
ဆန်ကွမ်းချို ဘို့လည်း သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ နုန်ဆင်းလိုက် ကြသည်။

ထိုပန်းချီလားဆွဲသွက် ဆန်ကွမ်းချို မြင်လည်း မမြင်ပူးဘူး၊
ယိလည်း မသိကွမ်းသဖြင့်လူ့စိတ်ထဲ၌ လုံးဝအမှတ်မထားချေ၊
နိုင်ချစ်နော်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကအရ ထိုလူကြီးကို သိ
နေပုံရသော်လည်း စကားမကြောပူရှည်လိုသဖြင့် ထပ်မံမမေး
တော့ပေ။

ညီလေးယုမ်ရွှေကလေး သွားကြစို့

ယုမ်ရွှေကလေးသည် အဝေးသို့ဝေးမြောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ
သည်။ ယုမ်ရွှေကလေး၏ သို့သော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့
ဖူးသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုအလွန်အံ့ဩသွားသည်။

ထိုစဉ်လူ့အနီးသို့ နိုင်ချစ်နော်ရောက်လာသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို
ထိတ်နန်းဖြစ်သွားပြီး အသင်ပြင်ဆင်လိုက်မိ၏။

ရှင် ကာပြစ်သွားတာလဲ

အခါခါသေဖူး ပျဉ်ပိုးနားလည်ရမယ် ဆိုကာလိုပေါ့လေ၊
မြေစာစီအကိုက်ခံရတာနဲ့ ဒီရဟန်းကြီးကို သုံးနှစ်လုံးလုံး
ကြောက်လန့်နေဖူးမယ် ဆိုတဲ့အတိုင်း မင်းရဲ့အဆိပ်ဆေးကို ဝါ
ကြောက်လန့်နေပါတယ်။

ကျွန်မသေတကယ်လက်ချင်ရင် ရှင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်မ
ကို မခုခံနိုင်ဘူးရင့်၊ ရှင်တကယ်သိခဲ့လား။

ဆန်ကွမ်းချိုက ရယ်လိုက်၏။

မင်းရဲ့ သိုင်းပညာက ဘယ်လောက် ရှိနေလို့လဲ၊ ဝါနဲ့
တကယ်စမ်းတိုက်ရင် မင်းဟာ သိုင်းကွက် ဝါးဆယ်မကျေခင်
ရှုံးနိုင်ဖို့သွားမှာ သေချာတယ်။

နိုင်ချစ်နော်သည် တခစ်ခစ် ရယ်လေတော့၏။ ဆန်ကွမ်းချို
သည် အချိုးစိမ့် အဆိပ်အပိ အထိခံထားရပါလျက် ရယ်မောနိုင်
သော နိုင်ချစ်နော်၏ သတ္တိကို ချီးကျူးမိသည်။

သိုင်းလောကထဲမှာ ကျွန်မအကြောက်ရတဲ့လူဆိုလို့နှစ်ယောက်
ပဲ ရှိတယ်၊ ဒီနှစ်ယောက်ကလဲရင် တွန့်မ ဘယ်သူ့မှ မကြောက်
ဘူး၊ ကျွန်မလည်းပင်ပေ ဝေးတင်ဆေးတားတောင် လူက
အောင် ရှောင်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်။
တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား။

ကျွန်မ ဘယ်အဆင့်အထိ ချုပ်ကိုင်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ခွဲ
မသိဘဲကိုး။

ထားပါမတော့၊ မင်းကြောက်တဲ့ လူနှစ်ယောက်အကြော
ပြောရအောင်၊ ပထမထစ်ယောက်ကတော့ မင်းရဲ့ မွေးစားဖူး
ကွန်လုံဝစ်မဲ ဖြစ်ရမယ်။

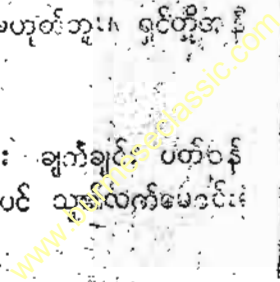
ဟုတ်တယ်၊ နောက်ထစ်ယောက် ဘယ်သူဆိုတာက
ယိသလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့ စကားကအထော့ ပါတိုညီအစ်
နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား။

မှန်တယ်၊ ရှင်တိုညီအစ်ကိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့အနီး
အနားမှာရှိနေတဲ့ တစ်ယောက်ပဲ။

အခု...

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိတ်လန့်သွားပြီး ချက်ချင်း ပတ်ဝန်း
ကျပ်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့လက်မောင်း

အားကြီးသော သွေးကြောတစ်ခုမှာ ကျစ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ၏လက်ကောက်ဝတ်မှာလည်း နိုင်ချစ်နေ၏ လက်ထက် ဖမ်းဆီးခံလိုက်ရတော့သည်။

နိုင်ချစ်ခနဲက တစ်ခဏမျှဖြို...

ရှင်ဟာ သိုင်းပညာတော့ အော်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောက အသွားအကြွက် နည်းလွန်းပြေးသေးတယ်၊ ဘယ်မှာ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်လို့လဲ

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ နဖူး၌ ချက်ချင်း ချွေးမျှားသီးလာလေ၏။

ဒီလို စဉ်းလဲမှုကတော့ သူရဲကောင်းတွေရဲ့ အပြုအမူမဟုတ်ပါဘူး။

နိုင်ချစ်နေက ပြုံး၍ပြော၏။

ရှင်ကိုယ်ရှင်ပဲ သူရဲကောင်းလို သဘောထားပါရှင်၊ ကျွန်မကတော့ သူရဲကောင်းတူလဲ မလိုနိုင်ပါဘူး။ ရှင်လိုသူရဲကောင်းမျိုးကို ဝမ်းနဲ့ တစ်ချက်ပဲထိုးမယ်၊ ရှင်ဟာ သူရဲကောင်းတစ္ဆေဖြစ် သွားလိမ့်မယ်။

သူမ၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် တည့်ကြည်သွား၏။

သိုင်းလောကဟာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးတယ်၊ ပရိယာယ်များတယ်၊ ကေကော်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့လို ပရိယာယ်သုံးစုံတို့လှူခံရတာပဲ လှုပ်ရှားသွားလာတဲ့အခါမှာ အေးကင်းတယ်၊ သေရေးရှင်ရေးတိုက်ပွဲတွေမှာ သိုင်းပညာသာ မကဘူး။ ရန်သူရဲ့ ကော့ကော်ကျစ်စဉ်းလဲမှုကို တည့်တက်ရတယ်။

ရှင်လို အကြောင်းကြောင့် လူအဖို့ သိုင်းလောကဟာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးတယ် များပါတယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဂေါသဖြင့် ပြန်အော်မိသည်။

မင်းက ငါ့ကို ဆုံးမနေတာလား။

နိုင်ချစ်နေက ခေါင်းညှိတ်၏။

ရှင်ကို ဆုံးမနေတာပေါ့၊ တစ်ကြိမ်မှားဖူးရင် တစ်ကြိမ် သင်ခန်းစာ ရတာပေါ့၊ ရှင်ဟာ နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါ မှားပြီး ဒီတစ်ကြိမ် သင်ခန်းစာရလိုက်တဲ့အတွက် ရှင်ဟာ လူပေးကြီးထဲမှာ အနှစ်သုံးလေးဆယ်လောက် ပိုပြီး အထက်ရှည်နေနိုင်လိမ့်မယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မခံချိမခံဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့မဟုတ် သူ့အား သိုင်းပညာ သင်ပေးခဲ့သည့် အဘဆရာကြီး မှကြားချက်များကိုလည်း သိတိရသောလေ၏။

လူလေး... သိုင်းလောကဟာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးတယ်၊ လပွတ်အူလိုပဲ ရှုပ်ထွေးတယ်၊ ကောက်ကျစ်ရက်စရာတွေ သိပ်များပြားတယ်၊ မင်းလိုမျိုး သားပုံမျိုးနဲ့တော့ ပက်ကော်လှပါသွားကွယ်။

မှန်လှသည် သူသည် အဘဆရာကြီး ဖွဲ့ကံခွာသွားပြီး နောက် သိုင်းလောကထဲသို့ မပျော်လင့်ဘဲ စင်ရောက်လာမိ သူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဖောက် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါပင် သူတစ်ယောက်လှူပြော လုပ်ကြံမှုကို ခံနေရပေသည်။ အဘဆရာကြီး၏ စကားသည် လူအတွက် သွေးထုတ်အောင် မှန်နေပါပေ။

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအဘဦး

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်အား မာခာထန်ထန်ပင် ပြန်
ပြောလိုက်လေ၏။

‘ငါက သေရေးရှင်ရေးကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့ကို ဆုံးမ
နေဖို့လဲ မလိုဘူး။’

နိုင်ချစ်နော်က....

‘လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ သေကြရ
တာပါ။’

သူမသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ သွေးကြောများကို ပြန်ဖွင့်ပေး
ဆိုက်ပြီး ဖမ်းကိုင်ထားသည့် သက်ကော၀တ်တံကိုလည်း လွှတ်
ပေးလိုက်လေ၏။

အခန်း (၈၅)

အဘဗရာကြီး၏ လက်ဆောင်

တစ်သက် တစ်ဘဝ နေကြရပေမယ့် ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်
အသက်ကို အချည်းအနှီး မသေချင်ကြပါဘူး။ အလေးသဖြင့်
သူတစ်ပါးရဲ့ လှည့်စားမှုကြောင့် ပိုမသေသင့်ပါဘူး။ ကံ...
ကျန်မသွားတော့မယ်။’

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအတွက် တန်ဖိုးရှိသောစကား
တို နောက်ဆုံး ပြောဆိုပြီးနောက် လေးဟန်သော ခြေလှမ်း
ချားပြိုင် ထွက်ခွာသွားရှာတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ လေရှူးတသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသဖြင့် နိုင်ချစ်
နော်၏ အင်္ကျီလက်စများသည် ဟရပ်ချပ် ခါးယမ်း ဆွဲကပ်ရွံ့၏။

ထူမည် ငှက်အုပ်ထဲမှ နှင်ထုတ်ခံရသော ငှက်ငယ်ပမာ တကောင်တည်း ပျံသွက်သွားသလို တစ်ဦးတည်း ထွက်ခွာသွားနေတော့သည်။

ဆန်ကုမ်းချီသည် အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်သွားမည် နိုင်ချစ်နော်အား ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ၌ တလှုပ်ထဲခံစားလာရလေ၏။ သူ၏ ခိုထဲ၌ ကြွပ်နာသနားစိတ်ထဲမှားဖွား ပေါ်လာလေတော့သည်။ ထို့ပြင် သူမသည် အပေါ် မည်သို့ စေတနာထားသည်ကို လက်တွေ့ ပြသခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

မင်း 'ဘယ်သူမှမလိုလဲ'

ဆန်ကုမ်းချီသည် လိုက်လံခွာ လှမ်းအော်လိုက်မိတော့သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ခြေလှမ်းများကို ရပ်အနံ့လိုက်ပြီး

ညှင်းစွာ လှည့်လာလေ၏။

'ရှင်က ဘာလုပ်မလိုလဲ'

'မင်းကို ကုန်လုပ်မိက သူ့လက်အောက်က နှင်ထုတ်ပြီ။ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ'

နိုင်ချစ်နော်သည် အခင်းသို့ ဝေးအောင်ကြည့်ပြီး ဖြည့်စွာ ခပြောသည်။

'ကမ္ဘာလောကကြီးတာ အကျယ်ကြီးပါ။ ကျွန်မလို့ ကျွန် မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖို့ သွားစရာနေရာ မရွေး

'ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငါ့တို့နဲ့ အတူတူသွားရင် ငါ့တို့ စောင့်ရှောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်'

နိုင်ချစ်နော်က ကြေကွဲသော အပြုံးကလေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

'ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်မယ်အစား ရှင်တို့ကိုယ်ကို ရှင်တို့ စောင့်ရှောက်ပါ။ အဲဒီလိုပြောလို့ ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ရှင်တို့ဟာ အင်မတန် ရိုးသားနေကြတယ်။ ဒီလို ရှုပ်ပေ့တဲ့ သိုင်းလောက်နဲ့ မအင်စင်လို့ ဒီကောင်းကို ပြောတော့ပါ'

'ငါ့တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆိုဖော်တော့ တာဝန်ဖြစ်ဖြစ် မင်းကို စောင့်ရှောက်နိုင်မယ်လို့ ဆင်ပီတယ်လေ'

နိုင်ချစ်နော်က လေးသေးနက်နက် ပြောလေ၏။

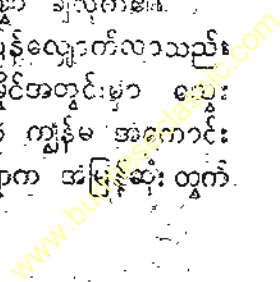
ရှင်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာက တကယ်ကောင်းပါတယ်။ ဝါပေမယ့် ကျွန်မမွေးစားဖော်ကြီးက သူ့အတွင်းအား ထုတ်သုံးရင် တော့ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ပေါင်း ခုခံလဲ မရနိုင်ဘူး။ အခု ကျွန်မမှာ အချိုးစိမ့်အဆိပ်အုပ် ငင်နေပြီ။ ဝါကို ရှင်တို့ နုတ်ပေးနိုင်မလား'

ဆန်ကုမ်းချီ အကျဉ်းအကျပ် ကျသွားသည် ဆက်မပြောနိုင်တော့ခဲ့။

နိုင်ချစ်နော်က သက်ဠင်းကို လေးပင်စွာ ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆန်ကုမ်းချီတို့အနီးသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

'ဟေ့ ဒီနေရာက ဗဟိုပြုပြီး ဆယ်မိုင်အတွင်းမှာ သွေးခြေကျ တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်။ ရှင်တို့ကို ကျွန်မ အကောင်းဆုံး အကြံပေးလိုက်ပါမယ်။ ရှင်တို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားကြပါ'

နိုင်ချစ်နော်က လေးလေးနက်နက် ပြောနေသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို အံ့ဩနေမိသည်။

မင်း တယ်လိုလုပ်သီသလဲ

နိုင်ချစ်နော်က ဟက်ခနဲခယ်လိုက်လေ၏။

စောစောက လူလေးယောက် ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီလေးယောက်ထဲက ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့လူကို ရှင်တို့ သတိပြုမိကြလား။

မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးနဲ့လူကြီးလား။ သူ ပန်းချီဆွဲသွားတယ်လေ။ အဲဒီလူ သိုင်းပညာတတ်တယ်ဆိုတာတော့ ငါ့လဲ ခိုပိမိပါတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ

နိုင်ချစ်နော်က ဆန်ကွမ်းချိုအား သနားသလို ရယ်လိုက်၏။

သိုင်းလောကထဲဝင်ရင် ဒီလို ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဘယ်တော့မှ သဘောမထားရဘူး။ မျက်စိကို ဖွင့်ထားရမယ်။ အရာရာကို စူးစမ်းရမယ်။ တွေ့သမျှအရာတွေဟာ ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်မပြုနိုင်စစ်ဆေးရမယ်။ ရှင်တို့လို အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ သိုင်းလောကထဲဝင်လာတာကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အေးကြောင်းကြံစားနဲ့ အတူတူပါပဲ

ဆန်ကွမ်းချိုက သက်ပြင်းချ၍ ပြော၏။

မင်းလို အရာရာကို မသက်တော့စိတ်နဲ့ ကြည့်နေရင် တစ်စက္ကန့် တစ်မိနစ်စတင် ဘယ်လိုလုပ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်တော့မှာလဲ

အဲဒါပြောတာပေါ့။ အချိန်တိုင်း အေးအေးချမ်းချမ်းခနဲ ချင်ရင် သိုင်းလောကနဲ့ရှင် မအင်စပ်တော့ဘူးလို့မှတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အရာရာကို သံသယစိတ်နဲ့ ကြည့်ဖို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ သဘာဝမကျတာကိုတော့ သံသယစိတ်နဲ့ ကြည့်သင့်ပါတယ်။ စောစောက မုတ်ဆိတ်နဲ့လူကြီးက ဒီမှာလာပြီး ပန်းချီဆွဲတယ်။ ဒီနေရာမှာ ပန်းချီဆွဲလောက်အောင် လှပတဲ့ရှုခင်းများ ရှိနေသလား။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပန်းချီကားချပ်နဲ့ ဆိုးရွားသော အဓိပ္ပာယ်များ ရှိနေကြောင်း ခိုပိမိလာသည်။ ဆူမထံမှ အကျိုးအကြောင်း သိအောင် အလိုက်သင့်အလျားသင့် ပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပန်းချီဆွဲလောက်အောင် လှပတဲ့ရှုခင်းမျှော်ခင်းဆိုလို့လုံးဝမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟိုရှေ့ကကွင်းပြင်ကြီးရယ် တိမ်ဖြူဖြူ အုပ်စုကြီးတွေကိုတော့ ပန်းချီဆွဲမယ်ဆိုရင် ဆွဲနိုင်လောက်ပါတယ်။

ရှင် ကြံဖန်ပြီးပြောနိုင်တာကိုတော့ ချီးကျူးစရာပဲ။ သူမသည် ဆန်ကွမ်းချိုပြုသည့် ကွင်းပြင်နှင့် တိမ်ဖြူဖြူအုပ်စုများကို ဝေးမောကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလေ၏။

ကျွန်မက သိပ်အသက်ရှည်ရှည် ခနဲရတော့မှာ မဟုတ်တဲ့ အဘက် ကျွန်မသိသမျှ ရှင်ကို ပြောပြခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်မချီ မွေးစားမခင်ကြီးက ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို သာသနာတန်းအသက် ချမ်းသာခွင့် ပေးခဲ့တယ်လို့ ထင်သလဲ။

၂၀၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအစာခံ

'သုခင်္ဂါ အပေးအယူလုပ်ခဲ့ကြတာ မင်းအကြားပဲလေ၊ ဒီကတိအတိုင်း သူက ငါတို့ကလွတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင်တို့က ရိုးရိုးသားသား စဉ်းစားကြတာကိုး၊ အမှန်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ရှင်တို့ကို အလကား အသက်ချမ်းသာ ခွင့်ပေးက မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ကို ရှေ့က တမင်လွတ်ပေးလိုက်တာပါ၊ ရှင်တို့နောက်က သူဟာ အရိပ်လို လိုက်နေလိမ့်မယ်၊ သူတွေချင်တာ ဘယ်လူသဲဆိုတာတော့ ကျွန်မမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ဟာ အဲဒီလူဆီသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မမခင်ကြီးက တွက်ထားတယ်၊ ရှင်နောက်ကလိုက်ရင် သူတွေချင်တဲ့လူကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ဧချော်လင့်ထားတယ်၊ ထကယ်တော့ ရှင်တို့နဲ့ ယောက်ဟာ ငါးစာသက်သက်ပါပဲ၊ ကျွန်မမခင်ကြီးဟာ ငါးသေးထေးကထေး မလိုချင်ဘူး၊ ငါးအကြီးကြီးကို လိုချင်နေတယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုက ပွင့်လင်းစွာ ပြန်ပြောသည်။

'မှန်ပါဘယ်၊ ငါဟာ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်စိတ်နဲ့နိုင်ပြီး တွေးလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ သူတစ်ပါးရဲ့ လှည့်စားမှုကို အကြိမ်ကြိမ်ခံခဲ့ရတာပါ၊ ဒီကုန်လုံဝမ်းဆိုတဲ့ မင်းရဲ့မေးစားပခင်ကိုတော့ ငါ လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့လို ငါတတ်နိုင်သမျှ လှည့်စားထားခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ယုံငါ

'ကျွန်မ ပြောတဲ့အချက်ကို စဉ်းစားထားနိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ သူတွေချင်တဲ့လူကို မေးတူရမချင်း ရှင်တို့

ကိုတော့ သူ အန္တရာယ်ပေးဦးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလူကို သူ့ရှင်နားထောင်ပြီးဆိုရင်တော့ ရှင်တို့ သေပြီသာ မက်ကြပါတော့၊ ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ကိုအား စေတနာ အပြည့်အဝ ပြောကြားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တစ်ကြိမ်သက်တစ်ကြိမ် ပို၍နားလည်လာသည်။

'မင်းဟာ တကယ်တော်ပါဘယ်၊ စဉ်းစားဉာဏ်လွန်ကောင်းပါဘယ်၊ ဟစ်ခုပဲ ငါစဉ်းစားလို့မရဘူး၊ အဲဒီဒီလောက် ရက်စက်ကောက်ကျွန်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝမ်းလို့ကောလက်အောက်က ရုန်းမသွားတာလဲဟင်'

နိုင်ချစ်နော်က မချီပြုံး ပြုံးရင်း...
'ရှင်က ကျွန်မကို သစ္စာဖောက်ခိုင်းတာပေါ့နော်၊ ဟင်းပြုလား'

'ဖောက်ခိုင်းရမှာပေါ့၊ သူဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတာပဲနော်၊ အမှတ်မဲ့တဲ့ မွေးစားသမီးကိုတောင် လုံးဝ ယုံကြည်မှုမရှိဘဲနဲ့ သေဒဏ်ပေးဖို့ ကြံခဲ့တာပဲ'

နိုင်ချစ်နော်က ရယ်လိုက်သည်။
'ခါကတော့ ကျွန်မဆီပခင်ကြီးရဲ့အကျင့်စရိုက်ကို ရှင်မသိလို့ပါ၊ သူဟာ မွေးစားသမီးမပြောနဲ့၊ သူ့သမီးအရင်းရှိဘယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီသမီးအရင်းကို ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကကျူးရင် ကိုယ့်ဗူးကိုဘောက် မယုံရဘူးဆိုတဲ့စကားကို လက်ကိုင်ထားတဲ့လူမျိုးပါ'

သူ့သည် ခေတ္တနားပြီး ဆက်ပြော၏။

ကျွန်မဟာ ရေးမြေလိုက်ပြီး ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သလို
နိဗ္ဗိဒေမမယ့် တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ အဲဒီလောက်အသိဉာဏ်
ကတော့လူမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီဂိုဏ်းထဲက ကိုယ်
ညွှာကိုယ် ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားနေခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ
တော့ ခြိုးစားတယ်ပြောလို့လဲ ကျွန်မကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်
ခွင့်ပေးချင်လားလို့ မထင်ပါနဲ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွန်လုပ်ခဲခဲ
တာပါ။ ဘက်က ရုန်းထွက်ချင်ရင်ကခြားသူ ဝင်ကူလို့မရလို့ပါ
သူတို့ဒီလောက်တောင်ပဲလား ဟင်'

မယ်... စောစောက ရှင်တို့အမြင်ပဲလေ၊ ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်သလိုလဲ
တုန့် အဆိပ်အင်ဒူပစ်သွားတာ၊ ကဲ... ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့
လေ၊ သိုင်းအကျော်အမော် မြောက်မြားစွာဟာ ဒီဆယ်မိုင်
အတွင်းမှာ အလောင်းချင်း ထပ်တူမှာ သေချာပါတယ်
ဒါကြောင့်မို့ သိုင်းလောကသားတွေ အပေါ်မှာ ကြင်နာ
စာနာတဲ့နှလုံးသားရှိတယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ဟာ တခြားကိစ္စတွေကို
အသာစားမယ့်ထားပြီး ဒီသတင်းကို အမြန်ဆုံး ကျွန်လုပ်ဂိုဏ်း
ဆီကို အကြောင်း ကြားသင့်ပါတယ်၊ ဒီမြေပြင် ဆယ်မိုင်
အတွင်းကို သိုင်း အကျော် အမော်တွေ ဝင်မလာအောင်
အကြောင်းကြားဝေးပါလားရှင်'

ဆန်ကွမ်းချိုက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလေ၏၊
'ဒီလို အကြောင်းကြားပေးဖို့ မခက်ပါဘူးဗျာ၊ ခက်တာ
က...
'ဘာများ ခက်နေလို့လဲ'

ခက်တာက ဒီဆယ်မိုင်အတွင်း ဘာကြောင့် အလောင်း
ချင်းထပ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်လုပ်ဂိုဏ်းသားတွေယုံ့အောင် ရှင်း
ပြဇဉ်းမှာပေါ့၊ ဒီအကြောင်းကို ဝါက ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ
နိုင်ချစ်နော် ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေစဉ်၊ ဆန်ကွမ်း
ချိုက ဆက်ပြောလေ၏၊

'မင်းသာ တကယ်တမ်း ကယ်တင်စေချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် အဲဒီ
အကြောင်းတွေကိုရှင်းပြသင့်ပါတယ်၊ ရှင်းပြသင့်တယ်လို့ကော
မင်း မယူဆမိဘူးလား

နိုင်ချစ်နော် ခေါင်းညိတ်လေ၏၊
'ဒီစကားလဲမှန်တာပဲ၊ ကေ့ဝင်းမြို့ ကျွန်မ အစအဆုံးရှင်းပြ
လိုက်ပါမယ်'

'ကောင်းပါလေရှဲ့၊ ဆက်ပြောပါ'
ကျွန်မရှဲ့ မွေးစားဖခင် လက်အောက်မှာ သိုင်းအကျော်
အမော်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ထဲမှာ
ဒေါင်းခေါင်မြည် အထူးချွန်ဆုံး ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ နှစ်
ယောက်ပဲရှိပါတယ်'

'ဝါ နည်းနည်းပါးပါးရိပ်မိပါပြီ၊ အဲဒီ နှစ်ယောက်ထဲမှာ
စောစောက မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီး ပါတယ်မဟုတ်လား'

'သိပ်သေချာစာပေါ့၊ ပထမတစ်ယောက်က အဆိပ်လက်
နက်မျိုးစုံကျွမ်းကျင်တဲ့ အတိုးအိုဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတိုးအိုကို
ခုထက်ထိ ကျွန်မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ခုတိယတစ်ယောက်ကတော့
စောစောက မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးပါပဲ၊ သူဟာစွယ်စုံပညာ ရှစ်ပါး

အတတ်မျိုးစုံတတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ငှားချုပ်ပုံစံကို သူ
ကိုယ်တိုင် ချေးဆွဲတည်ဆောက်တာပါ။ သူဟာ အထူးသဖြင့်
မိုးကို အသုံးများတယ်။ သူဟာ ဒီလို ကွင်းခေါင်ခေါင် နေရာ
မျိုးရောက်အောင်သာပြီး ဘာဖြစ်လို့ပန်းချီချေးဆွဲတာလဲ။ သူ
ဟာ အကြောင်းမရှိဘဲ အပြင်ဆွဲခဲလေ့ မရှိပါဘူး။ ဒီတော့
ဒီနေရာဟာ အန္တရာယ်စက်ကွင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ အောင်ခဲမေး
တဲ့နဲ့ လိနိုင်းကော့တာပေါ့။

သူက ဒီဆယ်မိုင်လောက်ကျယ်ဝန်းတဲ့ မြက်တော ကွင်း
ပြွဲကြီးကို မီးပင်လယ်ဖြစ်အောင်များ လုပ်တော့မလို့လား။

သူမှာ ဒီလိုနေရာမျိုးကို မီးပင်လယ်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်
စွမ်းရုံကယ်မရှိဘူးဆိုတာတော့ သူမှတ်မိပါ။ ဖာခြားဘယ်သူမှ
သိမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲ...ကျွန်မရဲ့ မွေးစား ဖခင်ကြီးကတော့
သိချင်သိမှာပေါ့လေ။ ဒီနေရာကိုသာပြီး ပန်းချီဆွဲ ချေးမှတ်
သွားခြင်းရဲ့ လက္ခဏာကတော့ လက္ခဏာကောင်း မဟုတ်ပါဘူး။
နောက်အစီချက်က သူဟာ ဒီဖတ်ဝန်းကျင်ကို အတော်သတော့
ကျသွားတယ်။ ဒီနေရာမှာ သူသန်ခုခံဘာ့ ထောင်ချောက်
ဆင်မှာ သေချာပါတယ်။

ဒီစကားကို ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ယုံပါ့မလား။

သူ ယုံတာမယုံတာက သူ အပိုင်ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။
ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း နယ်နယ်
ရေဝဂ္ဂိုလ်တော့မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ညာန်
အခါတန်ပြည့်ဝပြီး သိုလ်နေလင်း အောင်ခဲကန် တော်လို့သာ

ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာကြတာပါ။ ကျွန်မအေးဒဲတော့ ကျွန်မ
ဝိုးရိမ်တဲ့ အချက်ကို ရှင်လားခေါ်ပေးပေးရင် ပြီးတ ပါပဲ။ ကျွန်မ
ရဲ့ မေးတနာ ပေါ်လှင်ပြီကို ဆီနိုင်ပါတယ်။ ဒီကတတ်တော့
ကျွန်မမှာ ဘာအကျိုးအမြတ်မှ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲရင်။ ကျွန်မ
ရနိုင်တဲ့ဘွဲ့ကတော့ သစ္စာဖောက်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ပဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ကောင်းဆိုးသည့်နှင့် ချစ်ခမ်း လှည့်ထွက်
သွားတော့သည်။

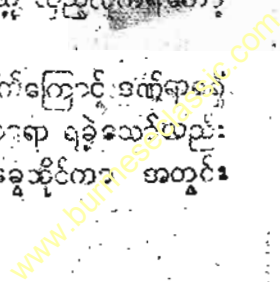
ဆန်ကွမ်းချိုက အလန်တကြား လှမ်းခေါ်၏။
‘မိန်းကလေး...မင်းဘယ်သွားပ ့်လဲ’

‘ရှင်...ဒါပဲ ထပ်မေးနေတာကိုး။ ကျွန်မ ခေါ်ရတာလဲ ထပ်
မေးပြီ။’

ဆန်ကွမ်းချို လက်လျှော့လိုက်တော့သည်။
‘ကောင်းပါပြီဗျာ...မင်းစိတ်ကြိုက်တာ သွားပါကတော့။ ငါ
က ခရတနာထားတာပါ။’

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုကို စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်
ကြည့်ပြီးနောက် သစ်ဖင် ထူထပ်သည့်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွား
တော့သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုမှာ သက်ပြင်းချပြီး ကြည့်စိန်ရံမျှမစာ
တာမျှအတတ်ဆိုပေမယ့် နောက်ဆုံး နိစ်ချစ်နော် ပျောက်
ကွယ်သွားသောအခါမှ ယွမ်းရှောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရတော့
သည်။

ယွမ်းရှောက်သည် ကွန်လုံဝမ်းဇာလက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိ
ခဲ့ပြီး ဇာန်ကြောဆေး၏အစွမ်းဖြင့် လက်သားရာ ရခဲ့သော်လည်း
လုံးဝမပျောက်ကင်းသေးသဖြင့် တင်ပျဉ်ခွေဆိုင်ကာ အတွင်း

အား လှေကျင့်နေခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့ ပြောနေသည့် စကားဝိုင်းအတွင်းသို့ လုံးဝ မပြောနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီက....

ညီလေး ယွမ်ရှောက်၊ ဒဏ်ရာ မသက်သာသေးဘူးလား၊ ယွမ်ရှောက်၏မျက်လုံးများ ပွင့်လာ၏။ သူသည် ရုန်းကန် နေထိုင်လိုက်၏။

အစ်ကိုကြီး... ယွမ်ရှောက်ကို ခေါ်သလား။

အေး... ငါ့တို့ သွားဖို့သင့်ပြီ၊ မင်းအတွင်းအား လေ့ကျွန် နေတာလား။

ဟုတ်ကဲ့

သူသည် မျက်လုံးဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်နေ သည်။ အတန်ကြာမှ....

အစ်ကိုကြီး... ဟို... ဟို....

ဆန်ကွမ်းချီသည် ယွမ်ရှောက်၏မျက်နှာကို သေချာစွာ စူး စိုက်ကြည့်မိ၏။ ကြောက်လန့်သလိုလို၊ ရှက်ရွံ့သလိုလို အမှုအရာ ချိုး တွေ့နေရာ ဖြင့် လွန်စွာအံ့ဩမိသည်။ ဤအမှုအရာမျိုးကို ယွမ်ရှောက်၏မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ရ ဘူးချေ။

ဘာလဲညီလေး... ကြော်ပါ၊ ရဲရဲပြောပါ။

ဟို... ဟို... အင်္ကျီဖြူနဲ့ မိန်းကလေး။

သူ ထွက်သွားပြီ။

ယွမ်ရှောက်၏ မျက်နှာ၌ စိတ်သိခိုက်ဟန် ပေါ်လာသည်။ 'သူ သွားပြီဟုတ်လား၊ သူ သိပ်ခကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော့် ကို ကယ်ခဲ့တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုလူ့ငယ်လိုက်တော့လဲ၊ သူ့ကို ဟိုလူကြီးက ဒုက္ခပေးမှာပေါ့။'

ဆန်ကွမ်းချီသည် အလွန်တရာ စိုးရားလှသည့် ယွမ်ရှောက် ၏ မျက်နှာကို ဝေးကြည့်မိသည်။ သူ၏ ဖြူစင်လှသော နှလုံး သား၌ နိုင်ချစ်နော်၏ လူညီမှုသည် အသားတံဆိပ် ရွိုက်နှိပ် သကဲ့သို့ ထင်ရှားခိုင်မြဲသွားလေပြီ။

အင်း... သူ့ဟာ ဟိုမိန်းကလေးကို သံယောဇဉ်တူယ်သွား ပြီနဲ့တူတယ်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုသို့တေးမိလိုက်သဖြင့် ယွမ်ရှောက်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ သူ့ကို ငါတားပါသေးတယ်၊ သူက ငါတို့ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ထွက်သွားတာပေါ့။

ယွမ်ရှောက်မှာ အတန်ကြာ တော့ဝေဒေးပောနေမိသည်။ ထို့နောက် သူ၏အတွင်းအိတ်ထဲမှ ကြေးပလေးကြီး တစ် ချောင်းကို ထုတ်ပေးလေ၏။

အစ်ကိုကြီး ဒါက ကြေးပလေး။

ဆန်ကွမ်းချီသည် နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်၏။

'ဘယ်က ကြေးပလေးလဲ၊ အဘဆရာကြီး ပေးတဲ့ကြေး

ပလေးများလား။'

ဟုတ်ပါတယ်၊ အဘဆရာကြီးပေးတဲ့ ကြေးပလေးပါ။

'ဒါဆိုရင် မင်းပဲ သိမ်းထားလိုက်။'

ဟင်ဒုအင်း၊ အဘဆရာကြီးက အစ်ကိုကြီးကို ပေးရမယ်လို့ မှာလိုက်မိသလဲ

ခါဖြင့် အဘဆရာကြီး အခဏအခါမှသာ သိသလဲ

ယုမ်ရှောက် ခေါင်းခါလိုက်၏။

ကျွန်တော် မသိဘူး

သို့သည် ဝမ်းစိတ်နှလုံးကို သတ်ရဟန်ဖြင့် အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထိခိုက်ပြန်သည်။ အဖြူရောင် စာခေါက်လေးတစ်ခု ထွက်လာ၏။ ဆန်ကွမ်းချီအား ထပ်၍ပေးပြန်သည်။

အစ်ကိုကြီး၊ ခါကို ဖော်ကြည့်ပါဦး

အဘဆရာကြီးက ပေးလိုက်တာလား

ဟုတ်ပါတယ်

ဆန်ကွမ်းချီသည် ကမန်းကတန်း ဆွဲယုတ်ရွှေလိုက်၏။

လူကလေး....

လေးကမ္ဘာ ဘယ်ပညာမှ အဆုံးအစ မရှိဘူးမှတ်။ သိင်းပညာဟာလဲ ဒီလိုပဲ အဆုံးအစမရှိဘူး။ ခါပေးမယ့် ငါတတ်လမျှ ပညာတွေ မင်းကို သင်ပေးချင်တဲ့အတွက် တေးတစ်ပုဒ် ရေးပေးလိုက်တယ်။ ဒီတေးထဲမှာ ငါတတ် သမျှ သိင်းပညာတွေ အကုန်ပါတယ်။ ဒီတေးကို နာ မည်တော့ မပေးရသေးဘူး။ မင်း အလွတ်ကျက်ပြီး အဖန်ဖန်တလဲလဲ စဉ်းစားမိ။ ငါပညာတွေ မင်း အကုန်ရပြီမှတ်ပါ။ အလွတ်ကျက်မှတ်ပြီး ရှင်တော့ ဆုတ် ပစ်လိုက်တော့။

စာအောက်၌ တေးတစ်ပုဒ် တွေ့ရသည်။ ဆန်ကွမ်းချီသည် သုံးလေးကြိမ်မျှ ဖတ်လိုက်၏။ မှတ်ဉာဏ်အလွန်တောင်းသူဖြစ် ၍ ဆရာ့ အမှာစကားနှင့် သီချင်းကို ပုဒ်တီးပုဒ်မငါ့ မကျန် အသည်းထဲ စွဲမြဲစွာ မှတ်မိသွားလေ၏။

လူသည်စာရွက်ကိုကိုင်ပြီး မျက်ရှည်များ ဝဲလာသည်။ စာရွက် ကိုင်ထားသော လက်သည်လည်း တဆင့်ဆတ်တုန်လာ၏။

ယုမ်ရှောက်စိုးရိမ်သွားသည်။

အစ်ကိုကြီး...အစ်ကိုကြီး

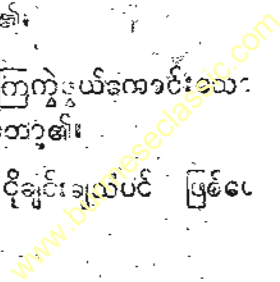
ဆန်ကွမ်းချီသည် ကြေကွဲသောစိတ်များကို ထိန်းသိမ်းလိုက် ရ၏။ သူ ကြောင့် ယုမ်ရှောက်တစ်ယောက် စိတ်မထိခိုက်စေလို ပါ။

အဘဆရာကြီးကို ငါ့တို့က လိုက်ရှာကြသလဲ။ အဘဆရာကြီး က လူ့သိင်းပညာတွေအားဖြင့် ခြေရာဖျောက်သွားတယ်။ အဲဒါကို ငါ ဖိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ယုမ်ရှောက်၏စကားကို မစောင့်တော့ဘဲ ကြေးပလ္လောကိုကိုင်ပြီး သီမှုတ်လေတော့၏။

ကြေးပလ္လော၏ လေးထွက်ပေါက်မှ ကြေကွဲသွယ်ကောင်းသော တေးသံသည် လွင့်ပျံထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

ဤတေးသံကား ဆန်ကွမ်းချီ၏ ငိုချွင်းချယ်ပင် ဖြစ်လေ တော့သည်။

‘အစ်ကိုကြီး၊ ဒါက အဘဆရာကြီး သင်ပေးတဲ့သီချင်းလား’
‘ဟုတ်သား၊ ငါဘာသာမူတ်တာ ဝမ်းနည်းလို့’

‘ဒါဖြင့် ယွမ်ရွှောက်ကို ပလ္လောခဏခပေးပါ၊ ပလ္လောပေးတုန်း
ဆရာကြီးက ယွမ်ရွှောက်ကို မူတ်နည်းသင်ပေးခဲ့တယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကြေးပလ္လောကို လှမ်းပေးလိုက်သေ၏။
ယွမ်ရွှောက်သည် ကြေးပလ္လောကို စတင်သိမူတ်တော့သည်။

ယွမ်ရွှောက်သိမူတ်သဖြင့် ထွက်လာသည့်တေးသံသည် မပြေ
ပြစ်လှပေ။ သံစဉ်များက နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်ဖြစ်နေ၏။ လှိုင်းလေး
ပြင်းထန်သော ပင်လယ်ထဲရှိ လှေငယ်ကလေး ဇောက်ထိုး
မိုးမျှော်ဖြစ်နေသကဲ့သို့တည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှောက်အား တားဆီးရန် ဟန်ပြင်
မိ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုလိုပင် ထိုအကြံကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရ
ပေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယွမ်ရွှောက်သိမူတ်သည့် တေးသံ
သည် အဘဆရာကြီးက သူ၏သိုင်းပညာအကုန်ဖြစ်သည်ဟု
ဆိုကြားခဲ့သည့် တေးသွားဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အခန်း (၈၆)

ထူးဆန်းသော ခရီးသည်များ

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပလ္လောသံကို မျက်စိမှိတ်၍ နားထောင်နေ၏။
အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေ၏။ တေးသွားထဲ၌ သူ့အဘဆရာ
ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်လာ၏။ သံစဉ်အနိမ့်အမြင့်အလိုက်
သူ့အဘဆရာကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုများ ပြောင်းလဲနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချို ခန့်လခလ၏။

‘ငါ့နားလည်ပြီ... ငါ့နားလည်ပြီ’

ဆန်ကွမ်းချို၏ အဘသံကြောင့် ယွမ်ရွှောက်၏ ပလ္လောသံ
ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

ညီလေး... ပလ္လောကို ဆက်မူတ်စမ်း၊ အဘဆရာကြီး ငေး
ပေးလိုက်တဲ့ ဇေးသွားနဲ့ သံစဉ်ကို ငါထုတ်ဖော်လို့ရပြီ’

ယွမ်ရွှောက်မှာ သူ့အစ်ကိုကြီး၏အမိန့်အရ ဆက်မူတ်ရလေ
စော့၏။ ဆန်ကွမ်းချိုသည် မျက်စိမှိတ်၍ နားထောင်နေရာမှ
တဖြည်းဖြည်း သိုင်းကွက်များကို လှုပ်ရှားလေတော့သည်။

မကြာမီ ဆန်ကွမ်းချို၏ ခြေလက်များမှ ထူးခြားသော
သိုင်းကွက်များ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ ထိုသိုင်းကွက်များကို
ယွမ်ရွှောက်သည် ဟန်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်
ပလ္လောသံလည်း ရပ်ဆိုင်းသွားလေ၏။

‘အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီး’

‘ညီလေး... ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ပစ်လိုက်တာလဲ’

၃၀၇ **ကဏ္ဍသို့ဝင်နေထင်စောင့်**

'ဟိ...ဟိ...အစ်ကိုကြီး... လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ သိုင်း...သိုင်း... ကွက်အသစ်တွေ...'

'ဟုတ်တယ်၊ အဘ ဆရာကြီးဟာ ခေးသွားသံစဉ် အနိမ့် အမြင့်နဲ့ သိုင်းကွက်လှုပ်ရှားမှုကို သင်ကြားပေးလိုက်ပြီ၊ အဘ ဆရာကြီးက သူ့ပညာ အကုန်ပေးလိုက်ပြီ၊ အဘဆရာကြီးက မင်းကို ပလ္လော့မှတ်ပုံမှတ်နည်း သင်ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဖေ အကုန်မှတ်စမ်းပါ။'

'ဟုတ်...ဟုတ်...'

ယွမ်ရွှေကလည်း ပလ္လော့ကို ဆက်၍မှတ်ပြန်လေ၏။ ဆန်ကွမ်းချို၏ ခြေနှင့် လက်များသည် မြူကြသွက်လက် လာပြန်၏။ ပါးပျဉ်းစောင့်သည့် မြေသို့လည်းကောင်း၊ မြေကို သုတ်သည့် သိမ်းခွန်သို့လည်းကောင်း တစ်ဆင့်ချင်း တက်လာ လေ၏။

ပလ္လော့သံ သံစဉ်ကြမ်းတမ်းလာလေ ဆန်ကွမ်းချို၏ လှုပ်ရှား မှုလည်း ကြမ်းတမ်းလေဖြစ်ရကား ကြားသော်မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု တိုက်တော်နေသကဲ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြင်းထန်လာလေတော့သည်။

ယွမ်ရွှေကလည်း မျက်လုံးပြူးလာမိလေ၏။

သူ၏ အစ်ကိုကြီးသည် ပထမတစ်ကြိမ် အဆိပ်ခမဲ့ခေးမိ သကဲ့သို့ ယခုလည်း ဆေးမိကာ ကြမ်းတမ်းသော သိုင်းကွက် များ ထုတ်သုံးလေသလားဟု အထင်မှားမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပလ္လော့မှတ်ခြင်းကို ချက်ချင်း ပုပ်ဆိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ သူ့သိုင်းကွက်ကစားခြင်း မရမီ ဆိုင်းတော့ပေ၊ ခေးစာသားများထဲမှ သူ့နားလည် သံဘော

ဝေါက်သည့် အပိုဒ်များကို စာလုံးချင်း၊ တပုဒ်ချင်း ဆက်၍ စဉ်းစားသွက် သိုင်းကွက်များ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖော်ထုတ်နေ လေတော့၏။

ယွမ်ရွှေကလည်း ပလ္လော့ကိုကိုင်၍ ဝေးနေမိတော့သည်။ ဆန် ကွမ်းချိုမှာ ခုန်ပျံ့လိုက်၊ တုန်းထိုးလိုက်၊ ဆတ်ခနဲ ထိုးသွင်း လိုက်၊ ဖျတ်ခနဲ ကန်လိုက်၊ ဘေးတိုက်ကန်လိုက်၊ တစ်ပတ်ကျွမ်း ထိုးလိုက်ဖြင့် ကချေသည်မတစ်ယောက်က သူမ၏ အနုပညာ အကစွမ်းအင်ကို အစွမ်းကုန် ဖော်ထုတ်နေသကဲ့သို့ ဆန်ကွမ်းချို လည်း သူ့သိုင်းကွက်များကို ဖော်ထုတ်နေ၏။

'အစ်ကိုကြီး'

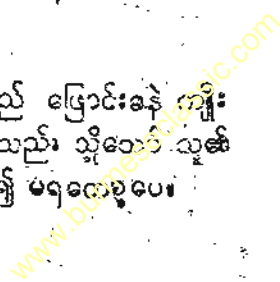
အတန်ကြာ ဝေးခေးနေပြီးမှ ယွမ်ရွှေကက ကထိတ်တလန့် အော်ခေါ်၏။

သို့သော် သိုင်းကွက်များ၌ အာရုံစစ်မျောနေသည့် ဆန် ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှေက၏ အော်ခေါ်သံကို လုံးဝ မကြား တော့ပေ။

ယွမ်ရွှေက ဝေးခေးနေခိုက်မှာပင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် လူ တစ်ရပ်ကျော်ကျော် ဖြင့်သော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ခုန်ကန် လိုက်သည်။

'မဖြောင်း...'

အတော်အတန်ကြီးသည့် သစ်ကိုင်းသည် ဖြောင်းခနဲ ကျိုး ထွက်သွား၏။ သူ မြေပြင်သို့ ပြန်ကျလာသည်။ သို့သော် သူ၏ မုန်တိုင်းတိုက်ကွက်သည် လုံးဝ ရပ်ဆိုင်း၍ မရတော့ပေ။

ကျိန်စွာ အမိခံရသူအလား တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ကစားလာလေတော့သည်။

ယွမ်ရွှေောက်သည် အလွန် စိုးရိမ်လာ၏။ ဤသိုင်းကွက်များကို အဘဆရာကြီးသည် သူတို့အား သင်ပေးခဲ့ချေ။

သူလည်း တစ်ကွက်မျှ မတတ်ခဲ့။ သူ့အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချိုလည်း တစ်ကွက်မျှ မတတ်ခဲ့။ ဘေးသွားဖြင့် အဘဆရာကြီး၏ ဆိုင်းပညာများကို ရရှိခဲ့ပြီဟု ဆန်ကွမ်းချိုက ပြောခဲ့သည်။

ထခု သူ့ပလ္လေ့ကိုလည်း ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး သို့စဉ်လျက် အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချို တစ်ရှိုန်ထိုး ဆက်လက်ကစားနေခြင်းကို သူ့နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

‘အစ်ကိုကြီး...ရပ်ပါတော့’
ဆန်ကွမ်းချို မကြား။

‘အစ်ကိုကြီး ဒီအတိုင်း ဆက်ကစားသွားရင် ချွေးထွက်လွန်ပြီး ခုကွရောက်လိမ့်မယ်။ အချိန်တယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ’

ဆန်ကွမ်းချို မရပ်။

ယွမ်ရွှေောက်သည် ပလ္လေ့ကို ခါးကြားထိုးလျက် ဆန်ကွမ်းချိုအား တားဆီးရန် ခုန်ဝင်၏။

‘ဝုန်း...’

ယွမ်ရွှေောက် လွင့်စဉ်သွား၏။ ဆန်ကွမ်းချိုက ပုတ်ထုတ်ရုံသာ ပုတ်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ယွမ်ရွှေောက် ဒဏ်ရာမရခြင်းဖြစ်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး...တယ်လို့သုပ်လိုက်တာလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှေောက်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ကစားနေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ယွမ်ရွှေောက်သည် ကြိရာမရစော့သဖြင့် လုပ်မိလုပ်ရာ ကြေးပလ္လေ့ကိုဆွဲထုတ်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ် သီမှုတ်လေတော့၏။

ထိုသီချင်းကား ‘အဘဆရာကြီးသီမှုတ်လေ ရှိသည်’ အလွန်တရာ လှမ်းဆွတ်ဆွေးဖြည့်ဖွယ်ကောင်းသော သံဇဉ်သီချင်းပေတည်း။

ယွမ်ရွှေောက်၏အပြုအမူသည် လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုအတွက် ဒဏ်ထိမှန်သွား၏။ မရပ်နားနိုင်လောက်အောင် သွက်လက်လှုပ်ရှားနေသော ဆန်ကွမ်းချို၏ သိုင်းကွက်များသည် တဖြည်းဖြည်း လေးလံ နှေးကွေးသွားရာမှ နောက်ဆုံး လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းသွားလေတော့သတည်း။

‘ညီလေး’
ချွေးပြိုက်ပြိုက်စီးကျနေသည့် ဆန်ကွမ်းချို ကတုန်ကယင်နှင့် ခေါ်လိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏လှုပ်ရှားမှု ရပ်ဆိုင်းသွားသည်ကို မြင်ရသော အခါမှ ယွမ်ရွှေောက်သည် ပလ္လေ့မုတ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး...အရှိန် ရပ်သွားပြီလား’
ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ညီလေး...ခင်းမှားတယ်’
ခင်ဗျာ’

၃၀၀ **တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်**

'မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ သိုင်းကွက်တွေကို ရုပ်ဆိုင်စေရတာလဲ ညီလေး'

အစ်ကိုကြီး'

ယွမ်ရွှောက်က ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ခေါ်လိုက်ပြီမှ... အစ်ကိုကြီး သိုင်းကွက်တွေက တပြည်းပြည်း ကြမ်းလက်တယ်။ ကြာရင် အစ်ကိုကြီးရဲ့စိတ်အလိုကို ခန္ဓာကိုယ်ကမလိုက်နိုင်ဘဲဖြစ်လားလိမ့်မယ်လို့ ယွမ်ရွှောက် ထင်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးမော့ပြီးသေလိမ့်မယ်'

ညီလေး...မင်းမှားပြီ။ ဒီသိုင်းကွက် တွေကို တွေ့ရုံနဲ့ ဖော်ထုတ်လိုက်ရင် အဘဆရာကြီးရဲ့ပညာအားလုံးကို ငါ့ရပြီ'

'ဒါဆိုရင်...'

ညီလေး...ကံစွမရရှိပါဘူး။ အခုတော့ရရှိပါစေတော့မယ်နဲ့ ငါ့ အားတဲ့အချိန်တိုင်း ဒီလိုဖော်ထုတ်သွားရင် အဘဆရာကြီးရဲ့ဆန္ဒ လုံးဝ ပြည့်ဝသွားမှာပဲ။

ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ။ နောက်ဆုံးရင် အစ်ကိုကြီးရုပ်နားအောင် မလုပ်ဘော့ပါဘူး'

ဆန်ကွမ်းချီသည့် ကောင်းကင်ပြုံးကြီးကို မော့ကြည့်နေတိုင်း ဖြူဖြူအုပ်စုကြီးသည် တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် လေနှင့်အမျှ ပျံသွားလျက်ရှိ၏။ သူသည် ထိုတိုက်များကို ကြည့်လိုသိုင်းကွက်အသစ်များတတ်မြောက်ရခြင်းအတွက် အလွန်တစိတ်ထဲမှ လေးစားကြည်ညိုစွာ ကန်တော့မိလေ၏။ ပထမသံစဉ်အနိမ့်အမြင့်မှအစပြု၍ သိုင်းကွက် ဖော်နိုင်အောင် ဝိသေသပုံမျှ အလွန်တရာ ခနစ်ကျပြီး အဆင့်မြင့်လှသဖြင့် သို

လောက၏ ဧကရာဇ်မှာ သူ့အဘဆရာကြီးသာ ဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချီ ခြင်းချက်မရှိ ယုံကြည် လက်ခံမိတော့သည်။

ညီလေး...အဘဆရာကြီးဟာ ချည်ခင်အရှက်အထွေးကြီးကို ရှင်းနိုင်တဲ့နည်းကို ငါ့ကိုပြောပြခဲ့ပြီ။ ရှင်းထုတ်လိုရုံနဲ့ တဲ့ ချည်စတစ်စကိုလဲ ငါ့လက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့်မိ ညီလေးကို အာထက်အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းပညာတွေကို ငါ့ပြင်ထင်ကြားပေးနိုင်တော့မယ်'

အစ်ကိုကြီး'

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချီအား ဝဏ်ခေါ်ပြီး ပြေးမင်းမိလေတော့၏။ သူ့ဘဝတွင် အစ်ကိုကြီးသာ သူ့အမိသူ့အဖပင်ဖြစ်တော့သည့်ဟု သူ၏ ရင်ထဲအသည်းထဲ၌ စွဲမြဲယုံကြည်သွားခဲ့လေပြီ။

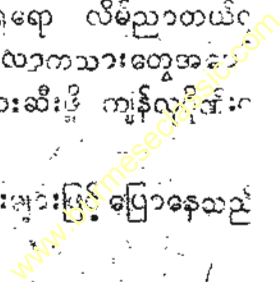
ညီလေး...စယ်ဦး'

ယွမ်ရွှောက်က...

အစ်ကိုကြီး ဘာတွေ စဉ်းစားနေပြန်ပြီလဲ'

'ဟ်မိန်းကလေးဟာ ငါ့ကို အမှန်တပုံ ပြောသွားတယ် သူ့အဘဆရာအရရော၊ သူ့စကားအရရော လိမ့်ညာတယ်လို့ ယူဆရော တစ်ခုမှရှာမတွေ့ဘူး။ သိုင်းလောကသားတွေအပေါ် ကျရောက်မယ့်အန္တရာယ်ဆိုးကြီးကို တားဆီးဖို့ ကျွန်လူနီ၏ ငါ သွားသတင်းပေးရမယ်'

ယွမ်ရွှောက်က ရီစေသောမျက်လုံးများဖြင့် ပြောနေသည်

သူ...အဲဒီမိန်းကလေးသိပ်ကြင်နာတတ်တယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ယွမ်ရှောက်ကို ကယ်သွားတယ်၊ သူ့ ဘယ်တော့မှညာပြောမှာမဟုတ်ဘူး

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်အား အလန့်တကြား ကြည့်မိ၏။ ယွမ်ရှောက်ကမူ ဆက်ပြောနေသည်။ ဆန်ကွမ်းချို သူ့ကို အကဲခတ်နေသည်ကိုသည်း မခြင်တော့ပေ။

သူ...အစ်ကိုကြီးကိုလဲကယ်တယ်၊ ယွမ်ရှောက်ကိုလဲ ကယ်တယ်၊ ဟိုအတိုးကြီးကိုလဲ ပန်ကန်တယ်၊ ယွမ်ရှောက်တို့ကို သူ ဘယ်ညာတော့မည်၊ သူ့ ကော့ကို ယုံပါအင်ကိုကြီး

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်၏အသည်းနှလုံးထဲ၌ နိုင်ချစ်နော်၏ ရုပ်ပုံလွှာ အရိပ်စင်သွားပြီကို ရုတ်ခြည်း သဘောပေါက်ထုတ်မိသည်။ တောလွင်းသားကလေး၏ အသည်းနှလုံးသည်လည်း လူသား၏ အသည်းနှလုံးပစ် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော့။

သူ့ယွမ်ရှောက်၏ပခုံးကို လှမ်းပတ်လိုက်၏။ ယွမ်ရှောက်မှာ အိပ်ရာမှလန့်နိုးသူပမာ ဖြစ်သွား၍...

ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ သားကြစို့ ယွမ်ရှောက်က နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်၏။ 'အစ်ကိုကြီး...ကျွန်ခင်္ဘာတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ' ဆန်ကွမ်းချို ဝိုင်သွားသည်။ သူ့ဘာသာ စိတ်ထဲမှ ပြောမိသည်။

အေး...ဟုတ်တာပဲ၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းနဲ့ ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဘယ်မှာသွားရှာရမှာလဲ

သူသည် လှိုင်းလောက အတူအကြံ နုနယ်သူ ဖြစ်၍သာ ဤအတေး တေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည်ရှိ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများ များစွာရှိသည့်အနက် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားများကို ရှာဖွေရန်ကိစ္စသည် အလွယ်ဆုံးဖြစ်လေ၏။ အာတ်အားအေးပေါက် အပြုများ၊ အဖာအထေးများ၊ အဆင့်ဆင့်သား ကိတ်များ နှိုနေသူများသည် ကျွန်လူဂိုဏ်းသားများဖြစ်၍ အားပြိုင်သရာရှာဖွေရ လွယ်ကူပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မုတ်ဆိတ်ရွယ်လူကြီး ပန်းချီ ချစ်သူ သည် ကွင်းပြင်ကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ယွမ်ရှောက်က သူ့အင်္ကျီစကို လာဆဲသည့် ညီလေး...ဘာဖြစ်လို့လဲ

လူလာနေဟယ် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးက ဝါးတေးနေတာကို

'မိဖြင့်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ လျှင်မြန်စွာ ခုန်တက်လိုက်၏။ ယွမ်ရှောက်အဖို့ကား သစ်ပင်တက်ခြင်း အလုပ်ကို တမင်းစားရေးသောက် အလုပ်ထက် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ပြိုင်တူလိုလိုပင် သစ်ပင် သစ် အိုင်သစ် ကော်များကြားသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

မကြာမီ ယွမ်ရှောက် ပြောသည့်အတိုင်း လူနှစ်ယောက် လျှောက်လာလေတော့၏။ လျှောက်လာပုံမှာ အလန့်တရာ မျှင်မြန်၏။ တဒင်္ဂအတွင်း သူတို့ တက်ပန်းနေသည့် သစ်ပင်

အောက်သို့ ရောက်လာပြီး တစ်ခဲအတွင်း အဝေးခေါ်သို့ ရောက်
သွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချီရာ ယွမ်ရွှေကပ်ပါ ထိုသူနှစ်ဦး၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်
နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ခဏင်းစွာ မှတ်မိလိုက်ပေသည်။

တစ်ယောက်က မိန့်လှီ ရှည်သွယ်လော နွေကီယံရှိပြီး ဦး
ခေါင်းထက်၌ ဆံကျစ်လုံးကလေးတစ်လုံး ရှိ၏။ ရှေးဟောင်း
ဝတ်ရုံရည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါး၌ အနီရောင် ခါးစည်း
ကြီးကို စည်းနှောင်ထား၏။ လက်တွင် တုတ်ကောက် တစ်
ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ မျက်နှာကလေး နှစ်ရည် လများ
မမဝကျန်းပြစ်နေသကဲ့သို့ ပိန်လှီ ခွက်ဝင်လျက် ရှိနေသည်။

အခြားတစ်ယောက်ကမူ တစ်ခေါင်းလုံးစပြောင်လျက် ရှိပြီး
ပူပူဝဝပြစ်၏။ အနီရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျော၌
ဓားတစ်ချောင်း လှယ်ထားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်
ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ယွမ်ရွှေကပ်တို့သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ခု
ရန် တန်ပြင်နေစဉ် ခြေသံများကြားရပြန်သဖြင့် ပြန်သည်ပုန်း
ကွယ်လိုက်ရပြန်သည်။

အနီရောင်သင်္ကန်းကြီးကို ဝတ်ရုံထားသည့် တရုတ်ဘုန်းကြီး
အိုကြီး ရှစ်ပါးတို့ အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိကြရပြန်၏။

ပန်းရောင်သင်္ကန်းခတ် တရုတ်ဘုန်းကြီးအိုကြီးမှာ ဘုန်းကြီး
အို ဆိုသော်လည်း သိုင်းသမားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း အလွန်တစ်
ပေါ့ပါးလျှင်မြန်နေ၏။ အဖြူရောင် တရုတ်ဘုန်းကြီး
ယောက်က ရှေ့မှသွားပြီး၊ အခြားသုံးပါးက တရုတ်ဘုန်းကြီး

အိုကြီး၏နောက်မှ လိုက်ကြသည်။ ဝန်းရံ စောင့်ရှောက်လာ
တန်ရှိသည်။

ထိုသူများသည် ကွင်းပြင်အောက်သို့ မသွားချေ။ သစ်ပင် သ
တေးများ ထူထပ်သည့် ဘက်သို့သာ တူရူခရုရှ ထွက်သွား
ကြ၏။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် တပု ဆန်ကွမ်းချီ လိုမဟုတ်သည့် သ
ပင်ပေါ်မှ ချွတ်ချင်းခုန်မဆင်းတော့ပေ။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
ထိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းရှင်း စဉ်းစားနေတော့၏။

ထူးဆန်းသော လူနှစ်ဦးနှင့် တရုတ်ဘုန်းကြီး၏ပေါ်တို့ထ
မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြလေပြီ။ ဤခရီးလ
သည် လူအသွားအလာများသော ဝေးလမ်းဟောင်းပေး နိုင်
နေ၍ ပြောသွားသည့် စကားများသည် ဤသိုင်းသမားကြ
များသည် သေမင်းဝင်၍ ဤအရပ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း
လေသလောဟု ဆန်ကွမ်းချီ တွေးနေမိသည်။

ကွမ်းဘစ်ဟာညက်ခန့်ကြာ၍ နှစ်သက်တစ်ဦးတစ်ယောက်
မတွေ့ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချီလည်း ယွမ်ရွှေကပ်ကို အခ
ပေး၍ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ညီခလေး...စောစောကအုပ်စုဟာ ထူးခြားတယ်၊ အဲဒီဝ
ကို လိုက်မယ်။

ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကိုကြီး။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ပြေးသွားကြ
တော့၏။ သို့သော်...သူတို့ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ပါ။ သူတို့နေ
တခွင်ခုပ် မြင်းခုခံများကို ကြားလှိုက်ရသဖြင့် အ

www.burmeseclassic.com

အုပ်ကောင်းသော သင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများပေါ်သို့ ခုန်ဘက်ကာ ပုန်းအောင်းရပြန်၏။

မကြာမီ အနီးရှိ ရောင်ခြင်းကြီးကို စီးနင်းလာသည့် အနက် ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သိုင်းသမားတစ်ဦး ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အပြာရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်သည့် သိုင်းသမားမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေရုံမျှ မက ဂုဏ်နင်းလာသည့် မြင်းကြီးမှာလည်း ပါးစပ်မှ အမြှုပ် တစ်စုံထွက်လျက် ရှိနေပေသည်။ မြင်းတစ်ကိုယ်လုံးလည်း မချွေး များ နှစ်နေပေ။

ယုမရွှေကလေးသည် တောတောင်ထဲ၌ သူ့တစ်တစ်လျှောက် လုံး နေခဲ့သဖြင့်ရာ တိရစ္ဆာန်များ၏ သဘာဝကို ကောင်းစွာ သိရှိသူဖြစ်သည်။ သိမြင်ကြီး၏ အခြေအနေကို မြင်သည်နှင့် ရှေ့အာဖြစ်တော့မည်ကို သူကြိုတင်သိနေသည်။

‘အစ်ကိုကြီး...အဲဒီမြင်းကြီးတော့ သေရတော့မယ်ဗျာ’ ဟုလည်း

ဆန်ကွမ်းချို၏ စကားအဆုံးတွင်ပင် မြင်းကြီးသည် မြေကြီး ပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။ မြင်းပေါ်မှလူလည်း တလိမ့်ခေါက် ကွေးကျသွားသည်။

‘ဒီလူ ဒဏ်ရာရနေတယ်။ ဒီပုံစံနဲ့ဆိုရင်တော့ သေမှာပါပဲ ဗျာ’

ယုမရွှေကလေးသည်ခင်တိုးတိုးပြော၏။ ထိုတဒဂ်အတွင်းမှာပင် နောက်ပိုင်းမှ ဆူညံသော မြင်းခွာသံများကို ကြားရပြီးနောက် မြင်းစီးသမားလေးယောက် သွားခနဲထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုမြင်းစီးသမားလေးယောက်စလုံး အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဓားကိုယ်စီ သိုင်းလွယ်စားကြ လေ၏။ ထိုလေးယောက်ကို မြင်သည်နှင့် မြင်းပေါ်မှ လိမ့်က သွားသည့်လူသည် ဓားကို ကျင့်ကျစ်ပါအောင် ဆွတ်ကိုင်ပြီး ရှယ်ဒေယိုင် ကလာလေ၏။ ရှိရှိသမျှဖွမ်းကင်နှင့် ရင်ဆိုင်တော့ မညှိစုံပေတည်း။

မြင်းစီးသမား လေးယောက်အနက် ရှေ့ဆုံးမှလူက... ‘ဟေ့...လက်နက်မချွေးသေးဘူးလား၊ လက် ကျချပြီး အေးအေးဆေးဆေး ကျုပ်တို့နဲ့ ဖြန်လိုက်ခဲ့ပါ’

ဒဏ်ရာရနေသည့်လူက ဓားကို ရှေ့ယမ်းရင် ကြိမ်းမောင် လိုက်၏။

‘မင်းတို့သာ ရှေ့ကို တိုးမလာကြနဲ့၊ တိုးလာရင်တော့ ငါ့ အလွန်မရှိဘူး’

မြင်းတစ်စီးပေါ်မှ အခြားသိုင်းသမား တစ်ယောက်က... ‘ခင်ဗျားဟာ အသက်ဝင်နေတော့တောင် ပြန်တိုက်ချင်နေ သေးလား’

အခြားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောပြန်၏။

‘တကယ်လို့ ခင်ဗျား လက်နက်မချွေးရင် ကျုပ်တို့ကို အဆိုး အဆိုးနဲ့ မိတ်ဖောင်းဆွေဖောင်းတွေပေမယ့်လဲ မတတ်သဘာဝ တိုက်ခိုက်ရတော့မှာပဲ’

ချက်ချင်းလိုလိုပင်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ပျံဆင်းလာ၏။ လူ၏ ကျောပွတ်ဖြင့် ရှိတ်သည်။

ဒဏ်ရာရနေသူကလည်း သူ့ ဓားကို ဝေ့ ယမ်းပြီး ခုခံတိုက် ခိုက်၏။ သို့သော် အားအင်ကုန်ခန်းနေသဖြင့် သူ့တိုက်ကွက် များမှာ အရာမရောက်ချေ။ ကျာပွတ်ဒဏ်ချက်ကြောင့် 'အား' ခန့် အောက်က လဲကျဘူးလေတော့သည်။

'ယူမိရောက်ကသည် တို့လူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား သည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ရန်သူလေးယောက်ကို ဟိုက်ခိုက် ရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် ဆန်ကွမ်းချီ၏ လက်က သူ့ မျှော့မှ ဆန်တန်းအောက်ရှိလာသဖြင့် ခုန်ဆင်းဖြစ်တော့ပေ။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက တဟင်ဟင်း ရယ်ရင်း... 'ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ'

သူသည် ကျန်သုံးယောက်အား လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ 'ဟေ... သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အစိတ်အပိုင်း တစ်စီ ဖြတ်ယူ လိုက်ကြ။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တော့အပင်ပန်းခဲပြီး ပြန်မသွယ်နိုင် တော့ဘူး'

ကျန်သိုင်းသမား သုံးယောက်သည် ဓားများ ဆွဲထုတ်ပြီး ခုန်ဆင်းလာကြ၏။ သို့သော် သူတို့၏ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဓားကိုယ် သိုင်းလွယ်ထားကြသည့် ရသေ့ငါးပါးသည် တည်ငြိမ်သော စူးခြေများဖြင့် ဒဏ်ရာရနေသူအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသော ကြောင့်တည်း။

ရှေ့ဆုံးမှ ရသေ့သည် သစ်ခေါက်ဆိုးရောင် ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျန်ရသေ့ လေးပါးမှာ အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထား၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ရသေ့သည်

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကြောင်း အလိုအလျောက် သိရှိခွင့်ရလေ သည်။

ကိုယ်ကျင့်အင်္ကျီအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်လာသူ လေးယောက် သည် ရသေ့ ငါးပါးကို မမျှော်လင့်တဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အ သင်္သွားကြမ်း သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူတို့၏ လက်နှက်မှု ကို ထုတ်၍ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။

ထိုသူများက အသင့်ဥင်သဖြင့် ရသေ့ ငါးပါး၏ လက် မျှ ကလည်း လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွားကြ၏။ 'ရှမ်း...'

ဓားငါးစင်းထုတ်သည့် စစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ် ငွေဖြင့် ကျယ်လောင်သောအသံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဓားမှ ကလည်း ပြောင်လက်လှန်းသဖြင့် ရောင်ပြန်ဟပ်သွားသည်။

ရသေ့ လေးပါးသည် ထောင့်တစ်ထောင့်ဆီတွင် နေရာ သည်။ ခေါင်းဆောင်ရသေ့က အသယ်ဖယို မကျတကျ နေရာယူသည်။ ရသေ့ များ၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာခြင်းလ မရှိ၊ ဖျော့ဖျောင်းခြင်းလည်း မရှိပေ။ သို့သော် မျက်နှာဝ များကပင် ကိုယ်ကျင့်အင်္ကျီဝတ် သိုင်းသမားများကို ချေ ချားစေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကိုယ်ကျင့်အင်္ကျီ အနက်ဝတ် သိုင်းသမားများက ရသေ့ များကို လှမ်းပြော၏။

'ရသေ့ ကြီးတွေ့၍ သိုင်းကွက်ခင်းပုံကို ကြည့်ရတာ ဟူင ဂိုဏ်းရှဲ့ သိုင်းကွက်ခင်းပုံဖြစ်နေတယ်၊ ရသေ့ ကြီးတို့ဟာ ဟူင ဂိုဏ်းသားတွေပဲလား'

သစ်ခေါက်ဆိုးရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဟူတန်းဂိုဏ်းသားတွေပဲ’ ကိုယ်ကျုပ်အင်္ကျီနက်ဝတ်ဆင်ထားသူအားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း နောက်ဆုတ်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် မြင်းများပေါ်သို့ တိုက်စီခွန်တက်ကာ မြင်းဇက်များကိုလှည့်၍ ဝန်းစိုင်း ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ရသေ့ငါးပါးသည် သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ပသူများဖြစ်၏။ ရန်သူ့လေးယောက်နှင့် မုချတိုက်ခိုက်စေတော့မည်ဟု မှတ်ထင်ထားရာမှ ယခုကဲ့သို့ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့ရသော အခါ လွန်စွာ အံ့ဩသွားကြ၏။

အစီမံရောင်သင်္ကန်း ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရသေ့လေးပါးက ရန်သူများနောက်သို့လိုက်ရန် ရှေ့သို့တက်လာကြရာ ခေါင်းဆောင်ရသေ့က လက်ကား၍ တားဆီးလိုက်၏။

‘လိုက်နေနဲ့တော့၊ လိုက်လဲ မိမာမဟုတ်တော့ဘူး’ ရသေ့အားလုံး သူတို့၏ ဓားများကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်ကြ၏။

ခေါင်းဆောင်ရသေ့သည် ဗဏ္ဍာရ ကိုယ်ကျုပ်အင်္ကျီအနက် ဝတ်ဆင်ထားသည်လူကို ငုံ့ကြည့်၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ဗဏ္ဍာရ သိပ်ပြင်းထန်နေသလား’ ထိုလူက ခပ်ယုယု ဖြေသည်။

‘ကျွန်တော် ဗဏ္ဍာရကြီးအကျယ် ရနေပါပြီ၊ လူ့လောကမှာ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ဖို့ဆိုတာလဲ မလွယ်တော့ပါဘူး’

ခေါင်းဆောင်ရသေ့သည် ခွားထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ထိုလူကို ဆွဲမလိုက်၏။ ထိုင်နိုင်အောင်ပြုပြင်ပေးသည်။

‘ကျွန်တော် အသက်ကို ခုလို ကယ်တင်ပေးတဲ့ အတွက် အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခါပေမယ့် ကျွန်တော်က အသက်ရှည်မယ် လူမဟုတ်ဘော့ ဒီကျေးဇူးကလဲ ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကျုပ်တို့က ကျေးဇူးပြန်ဆပ်စေချင်လို့ အသက်ကယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီစကားတွေ ပြောနေပါနဲ့ တော့’

ဗဏ္ဍာရနှင့်လူက... ‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ ရသေ့ကြီးတို့ ကြာလို့ရာကြာပါစော့၊ ကူဒီတော်ကတော့ ရသေ့ကြီးတို့ကို ဦးဆောင်ပေးနိုင်မယ် အခြေအနေမရှိတေ့ပါဘူး’

ခေါင်းဆောင်ရသေ့သည် မျက်ခမာင်ကြုတ်သွား၏။ ထို့နောက် အချက်ပြပြီးနောက် ရသေ့လေးပါးနှင့်အတူ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ ဗဏ္ဍာရနှင့်လူသည် လဲကျသွားရာမှ ကုန်းရုန်းထပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

‘ဒီနေရာရဲ့ ဆယ်မိုင်ပတ်လည်မှာ လူတွေ သေကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ သေကုန်ကြလိမ့်မယ်’

ထိုနောက် သို့လူ လဲကျမိန်းမောသွားတော့၏။ ဆန်ကွမ်းချိုမှာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ရင်နှင့်စွာ တွေးနေ၏။

‘သိုင်းလောကဟာ ဒီလိုပဲ ရက်ရက်တော်တော်သတ်ဖြတ်တတ်ပါတလား။ လူ့ဘဝနဲ့အသက်ရှင်အသက်ဟာ ဒီလိုပဲ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ အသေခံရမှာလား’

၃၂၀ **ဃာတုသိလ်နေလင်းဆောင်**

ထိုစဉ် ယုမ်ရွှောက်က....

'အစ်ကိုကြီး...ကျွန်တော်တို့ သူ့ အသက်ကိုကယ်လိုက်ကြရ
ဆောင်'

ဆန်ကုမ္ပဏီချီသည် လက်တွေ့ကျကျ မလုပ်စတ်သော သူ
ကိုယ်သူ အပြစ်တပ်ရင်း....

'အေး...ဟုတ်ဘယ် ဝါဆိုသူ့ကို ကယ်ရမယ်၊ လူ့အသက်
တစ်ချောင်းကို ယာဖြစ်လို အလကားအဆုံးရှုံးခံရမှာလဲ'

ဆန်ကုမ္ပဏီချီနှင့်ယုမ်ရွှောက်တို့သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချပြီး
နောက် ခက်စွာရ မိန်းမောနေသူ ဘေးသို့ အပြေးအလွှား
ရောက်ရှိသူ ခုလဲတော့သည်။

ခေတ် ၆ ပြီး၏။

(ခေတ် ၇ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

